

Анес Мартен-Люган

Автор на „Щастливите хора четат и пият кафе“

Все още чувам
тази музика

Френски
бестселър

**АНЕС МАРТЕН-ЛЮГАН
ВСЕ ОЩЕ ЧУВАМ ТАЗИ
МУЗИКА**

Превод: Весела Шумакова

chitanka.info

Янис и Вера изживяват мечтата си! Бракът им е повече от щастлив, все още са влюбени и имат три прекрасни деца. Янис работи заедно с брата на Вера, докато не получава изкушаващо предложение за мащабен проект. Клиентът е готов да инвестира огромна сума, а това ще постави страхотно начало на самостоятелен бизнес.

Окрилен от възможността и подкрепян от съпругата си, Янис се втурва да осъществи амбициите си. Неусетно те го понасят по безкрайна спирала от отговорности и задължения. Идеалният живот изведнъж започва да се пропуква. Може ли Янис да се измъкне, без да повлече и Вера? Достатъчно силни ли са, за да устоят на натиска?

Анес Мартен-Люган създава една реалистична, изящна и вълнуваща история за амбицията, желанието за успех и необходимите жертви.

След 6 години практика като психолог Анес Мартен-Люган се посвещава на литературата и постига изключителен успех! Романите „Щастливите хора четат и пият кафе“, „Влюбените в книгите никога не спят сами“ и „Съжалявам, чакат ме“ докосват сърцата на милиони читатели по цял свят.

*На Гийом, Симон-Адероу и Реми-Тарику, моето ъгълче
от рая...*

*Другият винаги играе в живота на човека
ролята на модел, на предмет, на съдружник или
на противник.*

Зигмунд Фройд

True Sorry^[1]

Ибрахим Малуф^[2]

УВОД

Той беше отишъл там, за да ги види как работят. За да разбере дали може да повери на архитектурното ателие, за което чуваше да се говори, цялостното обновяване на порутената сграда, в която неотдавна беше вложил средства. Единият от двамата съдружници, онзи, който седеше срещу него, монополизираше разговора. Другият изглеждаше доста безличен край него; той го пренебрегна напълно. Обикновено предпочиташе хората, които говорят малко и се захващат направо с най-същественото, но думите на този словоохотлив мъж го очароваха и го накараха да му се възхищава. Той имаше вроден усет за практичност, като едновременно с това умът му беше буден и творчески. Той сякаш раждаше една след друга по-интелигентни идеи. Може би това впечатление се дължеше на самочувствието му, на свободното му поведение? На някакъв вид безочливост, лишена обаче от арогантност. Искаше му се да разбере какво се крие зад този тип, да изстърге повърхността, за да узнае откъде се е взела тази изключителна харизматичност.

След двучасовия разговор тримата мъже станаха. Той би постоял по-дълго, но им стисна ръцете, без да забрави да погледне предизвикателно този, който събуждаше любопитството му и чиято тайна не беше успял да прозре. Не беше нито подходящият момент, нито подходящото място. Човекът от ателието му се усмихна доверчиво, окуражаващо и уверено в отговор.

Излезе, съзнавайки, че топката е в неговото поле; той беше потенциалният клиент, те предоставяха услуга. Дали щеше да се върне при тях? Изобщо не беше наясно. Повървя десетина метра по тротоара, докато умът му трескаво работеше, разтърсен от тази първа среща. Никога не му се беше случвало да се разстрои заради някаква среща. Той сам предизвикваше срещите, оставайки господар при всички положения — така беше известен в света на бизнеса. Но тук всичко го объркваше. Майският следобед се оказа прекрасен, облян в светлина, слънцето още не беше залязло. Но ако, излизайки от тези офиси, беше

спуснат с парашут наред някоя мъглива и студена януарска вечер, това нямаше да го учуди. Нищо не беше както обикновено. Погледът му беше привлечен като магнит от твърде весела компания, която идваше срещу него. Жена с червена рокля на големи бели точки, заобиколена от три деца, вървеше с подскачаща походка, тя изглеждаше толкова лека, едва докосваше земята. Колко ръце имаше? Беше сигурно, че са повече от две, за да ги държи всичките до себе си толкова нежно. Макар и да беше още далече от тях, той чуваше крясъците на децата, които пееха. Запита се дали не беше попаднал в паралелна реалност. Почувства се объркан, първо човекът от ателието, после тази жена с нейните деца го смутиха, създадоха у него впечатление, че губи контрол. Разминаха се с малкото семейство, без то изобщо да го погледне, него — прозрачния мъж с черен костюм и вратовръзка. Това се оказа по-силно от него — пресече и се върна обратно. Той трябваше да ги последва. Искаше да научи повече за тях, да удовлетвори любопитството си на всяка цена. Беше го подразнило, че не може да научи повече за мъжа. Нека поне узнае къде отиват тази фея Камбанка и нейните деца! Той не вървя дълго след тях; жената бутна вратата на архитектурното бюро. Децата се отделиха от нея и изтичаха към човека от ателието. Същият. Пак той. Момиченцето скочи в прегръдките му, а мъжът и двете момчета се побутнаха нежно. После той го видя да ги пуска, за да ги остави да изтичат към начумерения човек. Той се скри малко по-добре в сянката, без да сваля поглед от витрината, защото не желаше да пропусне нещо. Случи се онова, което предчувстваше. Мъжът пристъпи към жената, която, все така ефирна, също направи няколко крачки към него. Той я грабна, повдигна я леко, завъртя я. Тя го прие с удоволствие, смеейки се с отнетната назад глава. След като я остави на земята, той я целуна, после потърка носа си в нейния. Оставайки скрит, той се огледа надясно и наляво. Не бива да бъде засечен. Заради призмата на витрината сцената, на която присъстваше, приличаше на сън. Не можеше да си попречи да продължи да дебне усмивките, смеховете, ръцете, които се преплитаха, които се докосваха, обещаващите приятна вечер погледи. Жената отиде да целуне по бузата сериозния мъж, който се усмихна широко. Значи бяха близки. Може би роднини? Това усещане се засили още, когато видя децата да тичат навсякъде като у дома си, да се катерят по работните табуретки на двамата съдружници.

Човекът от агенцията разчисти голямата маса, на която го беше приел. Като по чудо се появиха чинии, чаши, бутилки с безалкохолно и с вино. Той се подсмихна от наблюдателния си пост. Каза си, че трябваше да проточи срещата. Щеше да успее да утоли ненаситното си любопитство. Толкова по-зле за него. Толкова по-зле за този път. Погледна за последен път мъжа и жената с червена рокля на бели точки, после напусна скривалището си, поемайки със съжаление по обратния път към своята действителност.

[1] Наистина съжалявам — Б.пр. ↑

[2] Френски джаз-тромпетист от ливански произход — Б.пр. ↑

1.

Както всеки път, когато вечеряхме в кантората, децата бяха неудържими. Янис не правеше нищо, за да ги успокои, точно обратното. Докато аз режех пиците с вълшебния резец, той кръжеше из откритото пространство с най-малкото ни дете, четиригодишната Виолет на раменете. Жоаким и Ернест, двамата ни по-големи синове, ги преследваха между бюрата, имитирайки звука на лазерните мечове.

Седнала на централна заседателна маса, която тези вечери служеше за маса за хранене, аз срещнах погледа на брат ми Люк, който беше едновременно поразен от врявата и развеселен от гледката. Това може и да му лазеше по нервите, но той искаше още. В определени граници все пак.

— Вера, ако обичаш. Кажим им да идват...

Аз се разсмях, преди да се обърна към тях:

— На масата! Ще играете после.

Янис ме погледна широко усмихнат, а аз артикулирах беззвучно с крайчеца на устните: „Люк ще изпадне в криза, идвай!“

— Хайде, чудовища — отговори мъжът ми. — Чичи се нерви.

Той беше непоправим.

— Янис, престани — ядоса се брат ми. — Изглеждам като глупак, когато ми викаш така.

Горд от постъпката си, Янис се настани на свой ред с Виолет на коленете му на табуретката до мен. Жоаким и Ернест седнаха от двете страни на Люк, който пое грижата да им сервира. От този момент вече не се чуваше кой какво говори. Надвикваха се от всички страни — трите деца с пълна уста разказваха на баща си как са прекарали деня в училище, докато Люк молеше — напразно — за малко тишина, а Янис, продължавайки да слуша внимателно нашето потомство, говореше с мен за внезапното си желание да заведе децата на нерегламентиран къмпинг това лято. Никога не бяхме правили това, дори и да тръгнахме винаги набързо — доста странен за мен факт, понеже от петнайсетина години работех в туристическа агенция. И двамата с него обичаме да

тръгваме наслуки, без да планираме нищо. В замяна на това аз му готвех изненада за следващата година — когато той става на четирийсет и се навършват десет години от сватбата ни — пълнех добросъвестно една касичка всеки месец, за да му подаря триседмичен роуд трип семейно на другия край на света. Откакто се родиха децата, се задоволяваме с Европа. Падаме си по шофирането и не се страхуваме да навиваме километри с трите ни хлапета.

— Нямаш ли желание да спим в палатка? — предложи той, гледайки ме палаво.

— Да сложим тогава смешковците в друга?

— О, не, спестете ми плановете си — прекъсна ни Люк. — Ако не го направите заради мен, избягвайте намеците поне пред децата си!

— Ама какъв досадник си! — отвърнах му аз през смях.

Люк отегчено въздъхна. Колкото до Янис, той настани Виолет на табуретката и застана зад мен. Прегърна ме, подпря брадичката си на рамото ми и ме целуна.

— Няма да се срамуваме да се обичаме пред децата си! — заяви му Янис.

Брат ми въздъхна, усмихвайки се едва забележимо.

— Как ми дойде на ума да ви запозная! Ако знаех... щях да се въздържа.

— Беше неизбежно, знаеш го! И без нас двамата животът ти щеше да бъде убийствено скучен — му подхвърлих аз.

Люк се разсмя. Толкова рядко явление, че трябва да бъде отбелязано!

Току-що бях отпразнувала дваисет и петата си годишнина, когато Люк най-последно се беше решил да ми представи новия си най-добър приятел, в когото виждаше съдружника на мечтите си. Накрая не му бях оставила избор, понеже той се въздържаше да ме събере с него на едно място. По онова време чувах да се говори за Янис, щом се видех с брат ми. Те се бяха срещнали на строителен обект, чийто архитект беше Люк. А Янис играеше там ролята на специалист по всичко — занимаваше се с всичко и брат ми беше шашнат от този самоук ентузиаст, който не се дава лесно и има сръчни ръце. Макар че бяха толкова различни, те се бяха разбрали много добре. Няколко разпивки

след приключването на обекта бяха допринесли доста за това. От своя страна на тази възраст аз мислех за всичко, освен за семейство. Работех вече от две години в туристическа агенция като провеждаща тестове за престой и когато не бях на другия край на света да проверявам удобни ли са хотелските матраци, купонясвах по баровете заедно с Шарлот — моята неразделна спътничка и специалист по дисциплината. Начинът ми на живот неминуемо ме караше да се ужасявам безумно от предложението на брат ми, женен за твърдоглавка и на трийсет и две години вече баща на двама близнаци. Фактът, че той ми говори за някакъв забавен тип, с когото прекарваше времето си и правеше планове, беше събудил любопитството ми. Повличайки Шарлот със себе си, бях предизвикала нещата и бях предложила на Люк да пийне с нас и с приятелчето си. Той отстъпи. Поканих всички в бар на улица „Оберкампф“. Люк дойде, едва поздрави Шарлот, която го ужасяваше още от първата им среща, стовари се на един стол и поръча пинта бира, взирайки се в мен странно с отчаяна физиономия, която ми беше съвършено непонятна. Изведнъж най-добрата ми приятелка започна да подсвирква така вулгарно, както беше в състояние да го направи, когато тръгнеше на лов. Брат ми измърмори през зъби: „Ето, неприятностите започват.“ Стана и стисна ръката на мъжа, който се приближаваше към масата ни. Пред мен беше прочутият Янис, страшно мръсен, с дънки на дупки и изцапана с боя тениска. Той ни целуна по бузите и седна срещу мен. Следващият четвърт час непрекъснато го оглеждах под лупа — сините му очи, матовия тен на човек, който често работи навън, неподстриганите му коси, заразителния му смях, невероятната доброта, която се излъчваше от всяка негова дума, изранените му и не особено чисти ръце. После срещнах погледа му, усмихнах му се. След това ние само се наблюдавахме. Когато малко по-късно Шарлот ми предложи да отидем да се забавляваме и да сменим заведението, аз отказах.

— Мисля, че изгубих приятелката, с която купонясвах — ми подшушна тя на ухото. — Само не бъди благоразумна.

— До скоро, съкровища! — подхвърли тя, отивайки си. Дълго време не продумах. Чувствах се съвършено объркана и все пак много уверена в бъдещето. Слушах как Янис и Люк говорят за работа, без да се мъча да разбера смисъла на думите им. Янис често ме поглеждаше,

без да прекъсва разговора си с брат ми, който все пак не пропускаше да забележи малката му игричка. Люк изведнъж си спомни за жена си, останала сама с близнаците, и ни напусна. Най-после бяхме сами. От този момент не спряхме да си говорим, той разказа за себе си, аз разказах за себе си. Сервитьорите в бара накрая изгасиха светлините на терасата, за да ни изгонят. Ние се разхождахме, кръстосвайки из Париж. Влязохме в малък нощен бар само за да видим дали си пасваме да танцуваме рок заедно — хармонията се установи незабавно дотам, че продължихме с други два танца в латиноритми. Към шест часа сутринта, като минавахме през „Сен Мишел“ близо до кафене срещу Нотр Дам, което отваряше, ние поръчахме обилна закуска — кафе, портокалов сок, филии с масло и конфитюр, които Янис с дяволито удоволствие топи в чашата си. После взехме метрото. Въпреки свободните места в празния вагон останахме прави, увиснали на централния лост, като не спирахме да се гледаме. Янис трябваше да се прехвърли на „Шатле“, оставаше ни малко време.

— В колко часа свършваш работа довечера? — ме попита той.

— В шест. Ти...

— Ще мина да те взема. Обещавам ти да бъда чист.

Аз избухнах в смях. Той впери очи в моите.

— Вера... В главата ми сякаш свири музика.

— И в моята...

Бяхме на неговата спирка и той ме целуна. Музиката в главата ми вече не беше обикновена. Това беше филхармоничен концерт. Чу се дрънването за затварянето на вратите. Янис едва успя да скочи от вагона. Гледах го как изчезва на перона, без да пускам лоста. И в този момент разбрах, че плановете ми за бъдещето току-що се промениха безвъзвратно. Нямах да има друг, освен него. Продължението доказва, че съм права.

Изскърцването на пръстен по прозорец ме накара да се върна в настоящето. Шарлот беше неспособна да дойде навреме и тихо. Винаги трябваше да влезе като някоя дива. Физиката ѝ като на Моника Белучи я окуражаваше да подхранва легендата. Янис отиде да ѝ отвори вратата. Тя подложи буза, за да получи целувката му за добре дошла. После зае поза на звезда:

— Добър вечер, съкровища — измърка с топъл глас. Децата изтичаха към нея. Тя ги спря с жест и ги подложи на проверка. Изглежда беше удовлетворена от състоянието им, защото, макар и качена на платформи, присви изящно колене, за да застане на височината им.

— Като никога родителите ви не са забравили да ви измият. Целувчици, сега — им заповяда тя, поставяйки пръст с кървавочервен маникюр на бузата си.

Когато сметна, че е получила дозата си обич, тя ги разкара грубо. С Янис и децата не бяхме шокирани. Познавахме нашата Шарлот. Тя беше уредила проблема с евентуалното майчинство радикално, понеже беше накарала да вържат маточните ѝ тръби. Знаеше, че няма да може да се занимава с потомци, защото „не притежавам майчинско чувство“. Все пак понякога забелязвах как ги гледа тъжно. Обикновено малко след това ни молеше да ѝ ги дадем на заем за няколко часа или за един уикенд. Тя пристъпи към нас гъвкава като котка.

— Здравей, скакалец — ми каза.

— Как си, пантеро?

— Свободна, разкарах Тиери.

— Не го познавам този.

— Прекалено е досаден, за да го споменавам.

Тя се разсмя гръмко. Люк въздъхна дълбоко от другата страна на масата.

— Това проблем ли е за старчето? — го попита предизвикателно Шарлот, преди да се запъти към него.

Дори и Люк накрая да беше оставил зад гърба си стадия на ужаса, Шарлот още го дразнеше, а на нея ѝ доставяше удоволствие да си играе с това. Междувременно Янис зае отново мястото си зад гърба ми и сдържа смеха си. Вместо да го поздрави нормално, Шарлот оципа брат ми по бузата.

— Наистина си непоносима — ѝ каза той леко усмихнат.

— Ти ме обичаш такава, съкровище!

Той се освободи и ѝ наля чаша вино.

— Благодаря за винцето!

Той се готвеше да я отпрати, когато телефонът му иззвъня. По физиономията му познах, че се обажда бившата му жена. Той се уедини. Янис го проследи с поглед, лишен от илюзии.

— Според теб за какво е днес? Проблем с издръжката или ента глупост на близнаците? — го попитах аз.

Янис ме притисна към себе си.

— Не знам, тя го тормози през целия ден... Изглежда ми толкова невероятно, че хората могат да си причиняват такава мъка, след като са се обичали и са създали деца.

— Двамата никога не са се обичали безумно — намеси се Шарлот.

— Това не може да бъде причина — й отговори той. — Така е вече от години...

— Вие двамата сте ужасни. Всички нямат вашия късмет. Вие преминавате през кризите без особени последствия.

— Ами да, ние разговаряме, общуваме! Не си въобразявай, че всеки ден е лесно, имаме си нашите проблеми както всички — нервирах се аз.

— Един момент, трябва да се тревожа или? — ми прошепна Янис.

Обърнах се към него засмяна.

— Шарлот, зарежи! — прекъсна ни Люк, връщайки се към нас. — Те са нахално щастливи и дори не си дават сметка за това. Може би е по-добре така, ще ми кажеш...

Той облече самото си и грабна вечната си кожена чанта.

— Отивам си.

Аз се отделих от мъжа си, скочих от табуретката и се приближих до брат си.

— Какво става?

— Трябва да отида да видя децата. Явно вината е моя, че те бягат от часовете в седмицата, когато не са при мен!

Изглеждаше наистина обиден.

— Ще дойдеш на вечеря вкъщи с тях, когато ги вземеш, ще се опитам да им поговоря.

— Няма да е зле...

Може и да ми се искаше, но не прегърнах брат си. Между нас имаше някаква непреодолима свенливост. Дължеше се до голяма степен на седемте ни години разлика. Единственият път, когато направихме повече от това да се мляснем братски по бузата, беше в деня на сватбата ми. При трите ми раждания той беше толкова смутен,

че не прекрачи вратата на родилния дом. Аз не му се сърдех, той беше такъв, малко като главен сержант, малко като най-стеснителният и най-необщителният човек на земята. Само съпругът ми успяваше понякога да го накара да се отпусне. Той махна с ръка на Шарлот, каза „до утре“ на Янис и си отиде прегърбен, без да се обърне. Виолет заспа на канапето. Колкото до момчетата, те клюмаха все повече над конзолите си с игри. За по-малко от десет минути всичко беше подредено и почти чисто. Брат ми нямаше да започне деня си с гневно избухване към Янис.

— Съжалявам — казах на Шарлот. — Дойде напразно.

— Не се безпокой. Идете да сложите хлапетата си да спят. Ще обядваме ли утре заедно?

— Що за въпрос!

По всяко време, дори и със силна треска ние с Шарлот обядваме всеки вторник заедно. Изпиваме чашите си с бяло вино, говорейки за мъже, за счупени нокти и за деня, в който най-накрая ще се запишем в някоя спортна зала. Много бързо си бяхме създали този навик от деня, в който тя реши, че аз съм нейният скакалец. Нашето приятелство започна от едно пътуване, което аз ѝ бях организирала. Преди да бъде моя приятелка, Шарлот беше клиентка на туристическата агенция, ужасна клиентка, която променяше мнението си на всеки две минути. Аз прекратих нейните колебания, като ѝ обещах пътуването на мечтите ѝ, пълно с изненади. Тя остана много доволна. На другия ден след като се върна — един вторник — прекрачи прага на работата и ме покани на обяд.

Преди да излезе, тя ни целуна, притискайки ни силно в обятията си.

— Чао, чао, съкровища — изкрещя, затръшвайки вратата.

Янис взе Виолет на ръце, аз помогнах на момчетата да станат. Ние отидохме при колата, паркирана на улица до агенцията. След като закопча дъщеря ни на нейната седалка, Янис прибра един акт от предното стъкло и седна зад волана. Той провря ръка над краката ми, отвори жабката и пъхна там глобата сред всички останали. Преди да запали двигателя, ме целуна нежно.

— Някак странно беше тази вечер — му обърнах внимание.

— Заради Люк, досаден е в момента.

Той включи мотора, който избръмча ужасно силно, дотам, че някакъв пешеходец се сепна. Някой ден ще трябва да се сбогуваме със старото ни волво комби със срамно много навъртян километраж.

— Заради децата и вещицата е — казах.

— Само това да беше. В работата е наистина непоносим.

— Какво става пак?

— Все същото... Дреболии, все по-често не сме на едно мнение. Е... познавам го. Не се безпокой, това ще отmine — завърши той с усмивка.

След двайсет минути се натъпкахме петимата в малкия асансьор на сградата ни, за да се качим на шестия етаж. Виолет не беше отваряла очи, тя спеше с отворена уста и лигите ѝ течеха по рамото на баща ѝ. Жоаким и Ернест залитаха, вкопчвайки се в ръцете ми. Янис отвори вратата и едва влязъл се спъна в електрическо влакче, което се търкаляше наскред хола. Някои биха се ядосали, а той не пропусна да поздрави синовете си за изобретателно организираня им железопътен трафик.

— Браво, момчета! Утре ще се прибера по-рано от работа, за да поиграем заедно!

Миенето на зъбите беше забравено без колебание. Янис положи Виолет в леглото ѝ, тя не се противи, докато я събличах и ѝ навличах пижамата. После минах да видя момчетата, които се бяха задоволили да свалят дънки и тениските, преди да се пъхнат в завивките си по слипове. Затворих вратите на двете стаи и отидох при Янис във всекидневната, който вече беше бос. Щом се прибереше вкъщи, той събуваше обувки и чорапи. Седнал по турски на пода, продължаваше да разглежда влакчето на момчетата. Аз заставах зад него, наведох се над гърба му и се вкопчих за врата му. Той ме хвана за ръката и ме придърпа върху коленете си. После отново се съсредоточи върху релсите. Притисната към него, аз оглеждах царящия хаос като след земетресение. От много време бях установила, че няма никакъв смисъл да имам под ръка кутии за подреждане — абсолютно безполезни — и че никога няма да се прибера в чист, подреден апартамент, в който всяко нещо си е на мястото. Янис беше способен да сътвори увеселителен парк в хола за нула време.

— Скоро ще ни гониш май? — ме попита той.

— Много е вероятно! Става прекалено абсурдно. Какво?

Той се засмя. От време на време аз избухвах, настанявах ги четиримата в колата и ги молах да изчезнат за целия ден. Изхвърлях и правех истинско пролетно почистване. Те получаваха разрешение да се приберат едва когато успеях да седна за половин час на канапето и да се порадвам на усещането за чистота и ред. Само дето свършеното от мен можеше да бъде поставено под въпрос, щом Янис пристъпеше прага на дома ни. Преоткриването на пространството винаги пораждаше у него идеи и желания за реорганизиране. Дори и да нямаше нужда от това, започваше ремонти.

Ние живеехме на последния етаж на сградата. Апартаментът ни беше резултат от обединяването на четири слугински стаи. По онова време това се правеше все още много рядко. Ние успяхме да ги придобием на безценица, което въпреки всичко погълна спестяванията ни и стовари върху нас за двацет и пет години заем с прекомерно висока лихва. Янис направи всичко сам и домът ни беше възхитителен. Да, мъжът ми имаше златни ръце и сърчатост, от която можеше да раздава. Неговата налудничавост имаше нещо общо с това. Нищо не го плашеше и той успяваше във всичко, с което се захващаше. Имахме две стаи, една за момчетата — Виолет дори не беше произведена по онова време — една за нас и една много голяма всекидневна с открита кухня. Никакъв страх от събарянето на стени! Янис успя да се сдобие с разрешение или по-скоро с някаква привилегия, за да уголеми прозорците — предпочитам да не знам как — така имаше винаги светлина, включително, когато зимното парижко слънце беше сиво. Можехме да бъдем доволни и да се чувстваме късметлии, че живеем на подобно място. Само дето една вечер, когато бяхме малко (много) злоупотребили с екзотичните коктейли, аз имах нещастие или щастие — всичко зависи от гледната точка — да забележа нещо странно. Ние танцувахме пламенна салса боси в хола. Имайки предвид колко бяхме притиснати и каква топлина излъчваха телата ни, скоро щяхме да сменим танца. Накрая Янис ме накара да легна на канапето, след като разкара блузката и сутиена ми. Докато лицето му беше

между гърдите ми, замъгленият ми от алкохола поглед се спря на един детайл.

— Какво е това нещо на тавана? — успях да изговоря аз след въздишка на удоволствие.

— Това се нарича капак — ми отговори той през смях. — Я кажи? Не ти ли харесва онова, което ти правя?

Тогава повдигна полата ми, галейки бедрата ми.

— О... напротив — въздъгнах отново. — Но исках само да те предупредя, че таванът е пробит.

Янис се засмя пак, после погледна нагоре. Тогава скочи от канапето и се качи на един стол, за да огледа тавана с разкопчани дънки. И аз разбрах, че ще ме остави потръпваща, полугола и напълно незадоволена. В крайна сметка грешката беше моя. Отидох да си легна, чувайки го да креци и да се смее от възбуда, докато рови в сандъка с инструменти. Ние с децата бяхме свикнали да спим въпреки шума. Когато станах на другата сутрин, холът беше покрит с брезент, зееща дупка с човешки размери беше заменила малката пролука в тавана и Янис се намираше в таванското помещение. Държах на ръце едва едногодишния Ернест, а Жоаким се беше вкопчил в крачола на пижамата ми. Тримата стояхме сред останки от стена и Янис, възбуден, широко усмихнат, с подаваща се от дупката над нас глава, ми каза:

— Любов моя, искаш ли да имаш стая с изглед към небето?

— Ама, Янис, какъв е този бардак?

— Ела да видиш, ще бъде страхотно! Ще се разширим безплатно! Това е висящ таван.

— Да не си откачил? Не можем да го направим!

— Напротив, ще скалъпя едно нещо, това ми е работата, довери ми се.

— Вече имаме стая!

— Мислех, че искаш трето дете.

Наистина, Янис изгради със собствените си ръце нашата стая и една баня. Бяхме на границата на незаконното. Ето защо като предпазна мярка постави сгъваема стълба, така достъпът до гнездото ни можеше да бъде прикрит. Тъй като беше любезният съсед, който правеше услуги на всички и който извършваше безплатно всички ремонти на сградата, съсобствениците си затвориха очите за разширяването ни. Единственият, който трудно преглътна хапчето,

беше Люк. Няма човек като него, който така стриктно да спазва законите.

— Да си лягаме — ми каза Янис, целувайки ме под ухото. — Виждам как закрепваш стълбата. Това разпалва въображението ми.

— Още ремонти? — поднесох го аз, ставайки. Направих две-три танцови стъпки към стълбата. Докато ме поглъщаше с очи с неустойма усмивка, той стана също и пристъпи към мен.

— По-скоро друго ми се въртеше в главата.

— А...

Повдигнах косата си с ръце, после изкачих първите стъпала, продължавайки да поклащам бедра.

— Би трябвало да ти забраня да излизаш с тази рокля.

— О, не, обожавам я!

Пристигнахме в стаята си. Янис ме събори на леглото.

— Подстрекава към престъпление.

— Защо си мислиш, че съм я сложила?

Притеглих го към себе си победоносно. Знаех как му въздейства червената ми рокля на големи бели точки.

2.

Благодаря ти, Боже, денят най-после свърши. Бяхме две колежки в туристическата агенция, освен когато от време на време — както днес — големият шеф идваше да прекара един ден с нас, за да се увери, че ние не само бърим и си правим маникюра. Все пак работите ни вървяха добре, аз неофициално отговарях за офиса от няколко години и макар заради кризата поръчките за пътувания да бяха леко намалели, ние изобщо не можехме да се срамуваме от оборота си и още по-малко от удовлетворението на клиентите си. Истинският проблем на тези дни беше часът, в който си тръгвах. Обикновено Люсил, колежката ми, затваряше и ме прикриваше, а аз излизах от работа четвърт час преди края на работното време, за да си спестя тичането в метрото и за да мога навреме да прибера децата.

Пристигайки изпотена пред училището, открих, че Жоаким, Ернест и Виолет са последните чакащи в коридора. Това не се случваше почти никога и следователно не беше никаква драма, но аз не го понасях, струваше ми се, че съм недостойна майка. Жоаким, като големия брат, който носи отговорност, държеше малката си сестра за ръката, докато Ернест се чудеше каква глупост да направи. Дъщеря ми ме забеляза първа.

— Мамо!

Това беше сигналът за начало, тримата скочиха върху мен, дори големият ми осемгодишен син. Само дето той не го направи, за да се гушне:

— Къде беше?

— Ей! Жожо, няма страшно.

— Ти почти закъсна!

— Почти, ти го каза току-що.

Пълно копие на чичо си е този!

— Да се прибираме вкъщи, смешковци.

Бях планирала да напазарувам в Монопри, но се отказах, забелязвайки опашката на касите. Толкова по-зле, ще вечеряме каквото

е останало. Като пристигнахме у нас, започна голямото шоу. Сложих Виолет и Ернест да гледат анимационен филм, което естествено отприщи военните действия между тях: „Замръзналото кралство“ срещу „Гръмотевични птици“. Въпреки дърпането на коси, крясъците, без да се нервирам — въпрос на навик — проверих домашните на Жоаким, който продължаваше да се цупи. После, когато третата световна война всеки момент щеше да избухне пред телевизора, подготвих почвата в стаите им и установих, че в банята работата с бельото се беше объркала. Бях забравила да пусна пералнята, преди да тръгна за работа сутринта. Уредих проблема и продължих с къпането.

В осем без петнайсет не издържах повече. Нямах търпение да сложа децата да легнат, да не ги чувам повече да крещят и да се строполя на канапето. Все пак ми оставаше да уредя въпроса с вечерята. Отворих вратата на хладилника и ме обзе отчаяние. Имаше астрономически количества малки пластмасови кутийки, но никоя не би могла да нахрани балансирано и един човек. Телефонът ми извънтя: Янис.

— Как си? — попитах го аз. — След колко време се прибиращ? Тази вечер е пълен ад.

— О... ще бъда там до половин час.

— Какво искаш за вечеря?

Нека ми предложи да мине през китайския...

— Разчитам на твоите идеи — ми отговори той за най-голямо мое съжаление. — И... ъъ... имаме гост.

— Люк?

— Не, един клиент.

— Шегуваш ли се? — изкрещях аз. — И дума не може да става някой непознат, клиент, да идва вкъщи тази вечер! Нямам нищо, цари хаос, децата са ужасни...

Аз спрях да говоря, Янис не ме слушаше повече, а приказваше с някого: „Няма проблем, не, сериозно, жена ми прави чудеса.“

— Янис! — изкрещях аз. — С кого говориш там?

— Ами, с Тристан, нашия клиент.

— Чудесно! Ако съм излишна, ми кажи и затварям.

— Ама не, няма да затваряш — ми възрази той с нотки на съблазън в гласа.

— Янис, моля те, кажи ми, че това е шега? Нали няма да водиш никого?

— Ти правиш чудеса, току-що го казах. Тристан е готин. До скоро!

Втренчено гледах няколко секунди телефона си зашеметена. Ернест ме върна към действителността.

— Какво ще ядем, мамо?

Това дете е като ходещ корем.

Трябваше да действам бързо и ефикасно, да забравя за претенциите си за здравословно хранене за тази вечеря.

— Пюре, шунка... при условие че бъдете послушни отсега нататък. Татко е поканил един господин.

— Окей, мамо!

Така имах гаранция, че ще бъде оставена на спокойствие, докато напъхам всичко разхвърляно на дъното на някой шкаф и докато разсъждавам за кулинарното чудо, което Янис очакваше от мен. Отдавна не ми беше правил подобен номер.

Четирийсет минути по-късно чух входната врата да се отваря, докато стоях напълно отчаяна пред работния плот в кухнята. Освен една купичка с фъстъци и с няколко маслини за аперитива все още не знаех какво щях да сложа в чиниите. В замяна на това децата приличаха на малки ангели, седнали и тримата на канапето — чисти, с измити зъби, не е за вярване, че не им бях сресала косите на път отстрани. Спокойствието не продължи дълго, понеже те скочиха с викове, щом баща им се показа. Аз също пристъпих напред. Янис с Виолет в обятията си, ме целуна по устните. Аз го усмъртих с поглед, той ми се усмихна широко. После се обърна към госта ни, когото зърнах в действителност едва в този момент. Беше около четирийсет и пет годишен, висок, кестеняв мъж, много слаб, доста бледен, тъмноок, с лице на отличника на класа. Носеше панталон от черен костюм, беше си свалил сакото и навил до лактите ръкавите на небесносинята риза.

— Влизай, Тристан! Да ти представя Вера.

Той направи няколко крачки.

— Добър вечер, Вера. За да заглядя вината, че се натрапих у вас толкова безцеремонно — каза той, подавайки ми огромен букет цветя.

— Много благодаря, Тристан. Нямахте нужда.

Той пренебрегна благодарностите ми с усмивка и се обърна към децата.

— Това е за вас! — каза, размахвайки пакет бонбони. — Но оставям майка ви да реши дали можете да вземете по един или не.

Три чифта очи се втренчиха в мен.

— Добре — отстъпих аз, предпочитайки да избегна кризата пред някой непознат. — Елате с мен. Янис, ти ще налееш питие на госта ни.

Стадото ми ме последва в кухнята, взе си бонбони и после изчезна. Аз се зах с букета, гледайки и слушайки внимателно какво става в хола. Този Тристан имаше голямо самочувствие, въпреки че се държеше сковано. Наблюдавайки го как се движи из помещението, на мен ми се струваше, че той сякаш почти познава мястото. Нямахте нищо общо с човек, който идва за първи път у непознати и който би бил малко непохватен. Макар, както изглеждаше, да няма нищо общо с нас, той по смущаващо естествен начин се сливаше със средата. Слушаше как говори Янис и прие с едно кимване чашата червено вино, която той му предложи. Обикновено съпругът ми никога не водеше истински клиенти у нас. Неочакваните гости бяха по-скоро майстори, с които се беше сприятелил на негов строеж. В тези случаи не се притеснявах да предложа непретенциозна храна, а цветята бяха заместени от хубава бутилка, което ме устройваше отлично. Сега с този уверен, изискан и доста неопределим тип беше нещо съвсем различно. Обаче щом Янис го водеше вкъщи, това можеше да означава само едно: той беше много важен. Трябваше да се напъна. Присъединих се към тях въръжана с купичката ми с фъстъци и маслините и седнах на канапето. Янис ми поднесе чаша вино и пусна музика — „Буена Виста Соушъл Клъб“ — преди да се настани до мен. Тристан беше седнал срещу нас в стария ни клубен фотьойл.

— Благодаря още веднъж, че ме приехте. Знам, че не се идва така неочаквано. Янис настоя... надявам се, че това не е проблем за вас, Вера.

Бях прекалено мнителна, беше безполезно да се нервирам, той не изглеждаше притеснен, нито пък така, сякаш очакваше нещо особено от вечерта, освен да има възможност да поговори с Янис. Всичко щеше да мине добре. Аз му се усмихнах по-непринудено.

— Стига, казах ви. А и от този мой мъж аз очаквам всичко!

— Ей, Тристан, нали си съгласен с мен, че все пак е по-приятно да продължим тук разговора си за твоите проекти, отколкото със задник, закован на някоя офисна табуретка.

Точно това обожавах у Янис — той беше спокоен и естествен с всички. Засега това изглежда не дразнеше събеседника му, който се засмя на забележката му.

— Защо не предложи на Люк да дойде? Това е брат ми — уточних за Тристан.

— Янис ми каза. Срегнах го преди малко. Прекрасен човек, впрочем.

Прекрасен? Тогава той сигурно прави усилия с клиентите си.

— Брат ти беше на един строителен обект целия ден — започна отново Янис. — Не сме си продумали нито веднъж днес.

— Жалко, че не го видях — ни прекъсна Тристан.

— Ще отидем да посетим заедно строежа следващата седмица, аз ще го организирам, разчитай на мен — му съобщи Янис широко усмихнат.

В този момент пристигна Виолет с палец в устата и любимата играчка в ръка. Тя дойде при мен, влачейки крака, и се покатери на коленете ми, за да се свие в обятията ми.

— Уморена ли си?

Тя поклати глава.

— Хайде да нанкаме, утре сме на училище. Иди да кажеш довиждане.

Тя се обърна към Тристан.

— Благодаря за бонбоните.

— Няма за какво, малка принцесо.

Горда със статута си на принцеса, тя се изправи, за да отиде и да целуне баща си. Аз се извиних и тръгнах да се оправя с децата.

Седнахме на масата. Оставих върху нея купата си с паста... на буквички. Единственото възможно меню, за да можем и тримата да ядем едно и също. На Тристан щеше да му е от полза, ако има чувство за хумор. Във всички случаи, ако наистина искаше да работи с Янис, той трябваше да бъде откренат. Въпреки всичко аз бях направила добре нещата: смляна шунка в огнеупорен съд, чери домати за цвят и

малко пармезан, за да се подправи всичко това. Безстрастна и осъзнаваща напълно какво предлагам, аз се погрижих да го поднеса така, сякаш беше омар. С крайчеца на окото виждах, че Янис едва се сдържа да не се разсмее. Все пак нито той, нито Тристан не направиха никаква забележка за съдържанието на чиниите си, прекалено заети с разговорите си за работа. Докато се наслаждавах — обожавам детското меню — разбрах с какво се занимаваше Тристан в живота и защо беше попаднал в кантората на Люк. След като няколко години беше упражнявал професията на нотариус, той се беше преквалифицирал в търговец на недвижими имоти и следователно можеше да стане много важен клиент. Както го уточняваше в момента на Янис:

— Изобщо нямам съмнение, че предложенията ви за тази сграда ще ми харесат. Но ако това сработи, имам и други предвид, без да смятам някои имоти, от чийто ремонт не бях доволен.

— Ще се напънем, довери ни се.

— Харесва ми това как ти възприемаш околната среда и нещата изобщо. Имам ви доверие на двамата, но... особено ме интересува твоята работа.

Тристан се обърна към мен с вдигната ръка в знак на успокоение.

— Нямам нищо против вашия брат, Вера.

Аз поклатих глава, за да го уверя, че това не представлява проблем за мен. Той ми се усмихна, после отново съсредоточи вниманието си върху Янис.

— Откровено казано, наистина се възхищавам на идеите, които ми представи дори без да си видял мястото. Не знам откъде го измъкваш всичко това, но... браво!

Аз погледнах Янис, който горе-долу успяваше да прикрие гордостта си — не всеки ден получаваше такива комплименти.

— Кое училище си завършил, за да развиеш тези умения?

Прас... Защо винаги трябваше да му задават въпрос, който убива?

— Тъж... Не съм завършил никое училище. Онова, което знам, съм го научил на строежите, наблюдавайки, искайки съвети... Нали разбираш, нищо необикновено.

— Точно! Греша. Ти не си от хората, които стоят на бюрото си и аз търся точно това.

— Стига! — възкликна Янис разсмивайки се и прокарвайки ръка през косата си. — Спрете, чашата ще прелее! В замяна на това аз поздравявам жена си... нали виждаш, че е вълшебница. Чиниите ни са празни!

— Действително, Вера, вие придавате възвишен характер на пастата на буквички! — продължи Тристан много сериозно.

Две възможности: или го мислеше наистина, или ми се подиграваше съвсем откровено.

— Не преувеличавайте все пак — му подметнах аз.

Избухнахме в смях и тримата.

— Най-откровено казано достави ми удоволствие да го ям. Напомни ми за моите дъщери, когато бяха малки.

— Вие имате деца? — го попитах доста изненадана.

Поведението му с нашите доказваше, че децата не бяха странни редки животинки за него. Той знаеше как да ги спечели.

— Две тийнейджърки на тринайсет и петнайсет години.

— О, сигурно не е лесно всеки ден.

— Те са при мен само през уикенда.

— Съжалявам, Тристан, не исках...

— Не се притеснявайте, Вера. Вече от много години сме разделени с майка им. Ние проявихме добрия вкус да не се избием взаимно. Следователно всичко е наред. Разбира се, те ми липсват, но знам, че в ежедневието на тях им е по-добре с нея, отколкото с мен.

— Свалям ти шапка — го поздрави Янис. — И за секунда не мога да си представя да не виждам децата си.

Поставих успокояващо ръка върху бедрото на Янис. Нашето семейство беше всичко за него, той би бил в състояние да извърши най-грозното престъпление, за да ни защити. Знаех много добре, че беше поканил Тристан да дойде да вечеря у нас, за да види децата, преди да заспят, дори и само за да размени по две думи с тях и да ги целуне.

— За нещастие или за щастие човек се приспособява към всичко — му отговори Тристан.

Въздържах се да предложа за десерт крем „Данет“, чийто срок на годност беше изтекъл преди няколко дни. Кафе и парче шоколад щяха да свършат работа. Янис отвори втора бутилка вино и чашите ни отново бяха пълни. Те станаха от масата и мъжът ми започна да

показва на Тристан подробности от ремонта на апартамента ни. Не за първи път жилището ни служеше за шоурум. Харесваше ми, когато той се отправяше към своя свят. Тристан го слушаше внимателно, все така очарован, както изглежда, от ентузиазма му. Нещата бяха потръгнали добре, за да започне сътрудничество между тях, аз бях щастлива от това, усещах, че на Янис му се искаше да успее да шашне този тип. Те се присъединиха към мен около ниската масичка.

— Сигурно е приятно да живееш на подобно място — ми обърна внимание Тристан.

— Не можете да си представите дори!

Янис глътна кафето си наведнъж. После ме погледна със загадъчната си физиономия.

— Какво?

— Ще посветим ли Тристан в тайната?

— Сякаш мога да ти откажа.

Нашият гост ни гледаше напълно объркан, очевидно питайки се какво ли щеше да му се стовари върху главата. Нещата се задълбочиха, когато Янис стана, взе пръта, скрит до прозореца, и го вдигна до тавана в един ъгъл на помещението. Когато спусна сгъваемата стълба, Тристан забрави за благоприличието, отпускаяки се назад във фотойла си. Той отвори широко очи, погледна ме отнесено, после стана на свой ред и се приближи до Янис.

— Какво има горе?

— Там е раят!

Аз прихнах.

— Нашата стая — преведох.

— Невероятно.

— Ела да видиш.

— Не, Янис. И така се натрапвам вече достатъчно. Това е личният ви живот.

— Не се притеснявайте заради мен, Тристан.

— Сигурна ли сте, Вера?

— Щом ви го казвам. И не ме карайте да мисля, че не ви е любопитно да отидете там.

Той ми се усмихна и последва Янис, който се катереше вече, съветвайки го да внимава да не се удари. Аз го насърчих да се качи, но

се надявах все пак, че не съм оставила нещо неприбрано! За какви ли щеше да ни помисли?!

Успях да си изпия кафето на спокойствие, да разчистя всичко, да пусна миялната и дори да приготвя нещата на децата за следващата сутрин. Апартаментът рядко е бил толкова добре подреден — поне привидно — както тази вечер. В крайна сметка имаше нещо хубаво в това той да води неочаквани гости. Дочувах приглушените им гласове и смеха на Янис над главата си. Тъкмо бях ходила да проверя дали мъничетата ни спят дълбоко, когато мъжете слязоха обратно от горната част на жилището ни. Тристан отказа чашата вино, която му предложи Янис.

— Ще ви оставям. Знам как се събуждат сутрин децата. Благодаря за посрещането, Вера. Изкарах превъзходна вечер.

— Моля. Ако сте успели да обмислите по-добре решението си дали да работите с Янис, мога само да се радвам.

Той направи гримаса, която можеше да се приеме за усмивка и която аз се надявах, че ще успокои Янис. Ние го изпратихме до входната врата.

— Ще огледам с Люк план-графика, за да можеш да ни покажеш — му каза Янис на прага.

— Чакам да се обадиш.

Тристан се обърна към мен и ми протегна ръка.

— Довиждане, Вера, и благодаря още веднъж.

— Може би до скоро.

— Надявам се.

Двамата с Янис си стиснаха по мъжки ръцете и той заслиза по стълбите. Щом вратата се затвори, мъжът ми пристъпи към средата на хола, прокарвайки няколко пъти ръце през косата си. После смъкна обувките и чорапите. Приблжих се до него. Той се обърна към мен, прихвана ме през талията и ме накара да се завъртя, а аз се вкопчих във врата му през смях.

— Изглеждаш щастлив!

— Това е Клиентът, когото чакахме, усещам го!

Беше свръхвъзбуден.

— Пусни ме, зави ми се свят от теб.

Той ми се подчини, за да ме притисне веднага силно в обятията си.

— Поне харесва твоя начин на работа, не спря да сипе хвалебствия по твой адрес. Това трябваше да се случи, бях сигурна. Толкова се гордея с теб.

— Имам една идея... рисковано начинание... не бива да се издънвам...

Хванах лицето му с две ръце и го погледнах право в очите.

— Имам доверие в теб, ти ще успееш.

— Какво мислиш за Тристан?

— Няма аз да работя с него! Но ако искаш мнението ми, той изглежда сериозен и най-вече вярва в теб. А аз, знаеш, искам само това от този тип.

Той опря челото си в моето засмян. Бих дала всичко, за да изглежда винаги толкова уверен в себе си и в бъдещето.

— Качвай се, аз идвам.

Приключвах с разгримирането, когато Янис дойде в банята. Той застана зад мен, хвана ме за талията, сложи брадичката си на рамото ми и ме погледна право в очите на отражението в огледалото. Челото му беше сбърчено тревожно.

— За какво мислиш?

— Надявам се, че брат ти ще разбере колко е важен този проект.

— Защо смяташ, че няма да разбере?

— Познаваш го... Щом го изкараш от зоната му на комфорт, той се сковава.

— Ти ще намериш подходящите доводи.

— Да, сигурно.

За миг се попитах дали той не се усмихва насила. Но Янис беше неспособен да лъже, нито да се преструва за каквото и да било. Знаех, че те не всеки ден се разбират добре, надявах се от все сърце, че ще успеят да се споразумеят за този проект. Легнах си и го загледах как разхвърля нещата си навсякъде из стаята. После той се пъхна под завивката, загаси лампата, притегли ме към гърдите си и въздъхна от задоволство в косата ми. След няколко минути спеше дълбоко. Притиснах по-силно ръката му около кръста си и накрая заспах.

3.

ЯНИС

Настроението ми се подобрява, когато видя красивата си жена, облечена в ябълковозелената си рокля, да припка около нас по време на закуска. Сутрешното ходене до училището с децата: това беше по моята част. За Вера оставаше малко време на спокойствие вкъщи. А на мен ми предоставяше възможност да побъбря с момчетата ми и да подържа Виолет в обятията си, за да я галя, без Вера да ме мъмри, казвайки ми, че прекалено много ѝ треперя. Можеше да си говори, тя, която ги целуваше безброй пъти, преди да тръгнат за училище.

Аз скочих от табуретката си.

— Хайде, да се размърдаме, деца! Ще закъснеем.

Нашият ученолюбив Жоаким беше вече в антрето с чанта на гърба. Ернест тичаше насам-натам, аз го хванах в движение и го погъделичках.

— Спри, Янис! Ще го превъзбудиш — сгълча ме Вера, докато разресваше отново косата на Виолет.

Как беше успяла тя да си развали едната опашница за пет минути, докато си пиеше шоколада? Момиченцата също като останалите жени ще си останат мистерия. А на мен това ми харесваше.

С Вера успяхме накрая да изкараме трите ни деца на стълбищната площадка. Аз се обърнах към нея — беше се облегла на рамката на вратата. Тя ме погледна широко усмихната.

— Приятен ден — ми каза с нежния си глас.

— Ще обядваш ли с Шарлот?

— Вторник сме!

— Очевидно... До довечера.

Целунах я малко по-настоятелно, отколкото друга сутрин, защото днес ми трябваше смелост.

После ѝ подшушнах нашето „Все още чувам тази музика в главата си“ на ухото. Тя продължаваше да се смее, когато вратата на асансьора се затвори зад четирима ни.

Този ден не взех колата, защото имах нужда да се провирам между колите със стария си мотор. Бях си направил този подарък с една от първите ми заплати. Подарък е силно казано за скелет, който поправих. Не бях в състояние да се разделя с него. Все пак той вече не ми служеше кой знае колко откакто се роди Жоаким. В редките случаи, когато бях изказвал хипотезата да го обявя за продан, Вера ме караше да се откажа — без особени затруднения — тя знаеше, че държа на него. Взимах двуколесното си возило само когато ми предстоеше да обикалям различни строителни обекти. Това беше добро оправдание. Днес беше заради нервите ми. Разбрах, че съм имал десетки хиляди причини, когато бутнах вратата на офиса. Не знаех как успяваше Люк да стане, но през седмиците, когато близнаците не бяха при него, той пристигаше винаги в седем часа сутринта, за да се труди или по-скоро би трябвало да кажа да потъва в бумащината си, която обожаваше. Той си падаше по административната част, законите, кадастъра и тути кванти! Това не го разбирах. Той не реагира на пристигането ми. Добро посрещане. Аз мечтаех да обнова кантората — невъзможно, няхах право на мнение. Направих си нес кафе. Моят шурей беше толкова стиснат, че отказа да се охарчи за машина за еспreso, напразно му обяснявах, че е по-добре заради имиджа пред клиентите — нищо не можеше да се направи. „Не ни плащат, за да сервираме кафета“ — отсече той.

— Здравсти, Люк! — заговорих аз весело, сядайки на работната си маса срещу неговата.

— Ъхъ — процеди той. — Добър ден.

Денят щеше да е дълъг. Настроението му се понасяше все по-трудно, също както и умствената му ограниченост. Той не поемаше никакъв риск, задоволявайки се с онова, което има, без да се постарее да разшири полетата ни на действие. Последният път, когато ми възложи интересен проект, в който можех да се изиявя, беше през паметивека. Тъй като почти не беше заинтересован от развитието на нещата, ме беше натоварил със задачата да създам винен бар. Той мислеше на дребно и мечтаеше на дребно. Аз разгънах почти под носа му плановете на сградата, която бяхме посетили предния ден. Той не каза нито дума по време на цялата среща, това ме разгневи и по

отношение на Тристан, който беше отложил друга среща, за да удовлетвори изискванията на Люк. Аз отново бях запълвал дупки, бях се престаравал, за да смекча впечатлението от мълчанието и апатията му. Надявах се въпреки всичко бъдещият ни клиент да е усетил, че аз не се преструвам. Бях сравнително уверен, като се има предвид вечерята вкъщи. Още един повод за скъпия ми шурей да ми се нахвърли, когато го научи. „Никой не се сприятелява с клиентите, Янис! Колко пъти ще трябва да ти го казвам? Твоята липса на професионализъм ме уморява в края на краищата!“ — кресна ми той, сякаш бях някое четиригодишно хлапе, което прави само глупости през цялото време.

— Оставям те да работиш сам по тези проекти — ми обяви той, без да благоволи да ме погледне.

Ококорих се. Беше прекалено хубаво, за да бъде вярно.

— Не искаш ли да се хванем двамата?

— В момента работя по по-важни неща. Смятам, че можеш да го направиш. А и това са само предложения. Ако всичко се осъществи, аз ще усъвършенствам плановете вместо теб. Е, разчитам, че няма да губиш прекалено много време с това.

Беше точно каквото си мислех. Той пак ме унижаваше. Неговото снизхождение беше непоносимо, аз стиснах юмруци. Ние работехме заедно повече от десет години и мисля, че мога да кажа как никога не съм се провинил. Той очакваше от мен изобретателността, която не притежаваше, и занаятчийските ми умения — аз му давах всичко, без да се тревожа. Но напоследък не преставаше да ми напомня, че той е шефът, онзи, който ми плаща заплата, дипломираният, онзи, който знае. Аз бях годен да помагам на строежите, да проследявам как върви работата и да се уверявам, че плановете на господина се спазват буквално. И когато аз ръководех някой проект, това никога не беше от А до Я, Люк винаги намираще начин да го промени, вслушвайки се все по-малко в мнението ми. Винаги досега бях лоялен и винаги си бях забранявал да потърся нещо другаде.

— Проблем ли има, Янис? — ме попита той.

— Не — му отговорих, стискайки зъби.

Вместо да го ударя с юмрук по лицето — един Господ знае, че много ми се искаше — щях да използвам енергията си, за да се изкефя. Проектът на Тристан беше възможността, която чаках, за да докажа на

Люк, че съм способен, че съм компетентен и че ние трябва да се разраснем.

До края на седмицата работих като ненормален. Дните не бяха достатъчно дълги. Резултатът от надбягванията беше, че вечер работех върху проекта на Тристан вкъщи. Не беше идеалният вариант за двама ни с Вера, но така не давах възможност на Люк да си пъха носа в моите планове още преди да съм успял да ги довърша и да слуша телефонните ми разговори. Нямах му доверие, той беше способен да ме разжалва във всеки момент. Вера ме подкрепяше неизменно. И дори да не бях привърженик на това да се носи работа вкъщи, беше ми приятно, че тя е на два метра или малко повече от мен и си се представях почти като някой творец с музата си. Наблюдаваше ме със списание в ръце, отпусната на канапето. А от време на време ставаше, за да дойде да седне на коленете ми и да проучи онова, което правех:

— Изумително е това, което подготвяш. Ще го шашнеш, този тип!

— Стискам палци.

— Люк какво казва за това? Показа ли му го? Сигурно не вярва на очите си!

Отвърнах поглед. Вече месеци наред я лъжех, твърдейки пред нея, че отношенията ми с брат ѝ се подобряват. Мразех да я тревожа, най-вече за детинщини, свързани с мъжкото его. Насилвах се, правейки се на подлизурко, доволен от всичко, докато всъщност едва сдържах яда си.

— Не знам — успях да изрека, притеснен.

— Как така не знаеш?

— На него не му пука за договора с Тристан, нито пък за моето мнение и още по-малко за моята работа. Или пък ме наблюдава — изпуснах се, без да се усетя.

Тя хвана лицето ми с двете си ръце и ме принуди да я погледна.

— Не, ама ти шегуваш ли се? Защо не си ми го казвал?

— Не е толкова страшно — прошепнах.

— Напротив, страшно е!

Тя скочи от коленете ми и започна да обикаля в кръг, размахвайки ръце. Истински спектакъл е да видиш Вера как се

нервира! Тя излива непрекъснат порой от думи, сумти, ругае, правеше неправдоподобни мимики. Трябва да се признае, че това поне ме накара да се отпусна, докато вече съжалявах, че казах прекалено много. Колко съм тъп! Току-що ѝ бях пуснал мухата. Вера беше лоша от лъвица, когато ставаше дума за защита на децата ѝ, а аз бях част от групата! Не че това не ми харесваше в определена степен.

— Той няма право да се държи така с теб! Брат ми се мисли за Наполеон! Ти не си му слуга, нито писарушка. Не, ама чакай! Аз ще му кажа какво мисля за него!

— О, не! Успокой се! — прекъснах я аз, вдигайки ръце.

— Няма да се успокоя!

Застанах срещу нея и я хванах за ръцете, за да спре да ги движи. Тя се намръщи.

— И дума не може да става ти да се месиш в това. Това не е твоя работа, това не е твой проблем! Нямам нужда от теб, за да се защитавам. Аз съм мъж, истински — приключих, като се ударих по гърдите с юмрук, надявайки се да я разсмея.

— Но...

— Без възражения! Остави ме да се оправям. Утре ще пия кафе с Тристан, той няма търпение да види какво подготвям. Ще му подхвърля някакъв кокал все пак. Ако лапне въдицата, това ще бъде още един довод, за да може брат ти да започне да ме възприема на сериозно и да ме уважава малко повече.

Тя се хвърли на врата ми и ме притисна силно.

— Обещай ми, че повече няма да криеш нищо от мен. Ти наистина трябваше да ми кажеш за това.

— Да... обещавам. Но това е дреболия, кълна ти се.

— Янис, аз не се шегувам! Винаги сме се придържали към принципа, че в деня, в който престанем да си говорим, ще започнат неприятностите. Кое то се отнася най-вече за проблемите, свързани с работата!

Паркирах мотора си на площада пред гара „Сен Лазар“. Трябваше да се срещна с Тристан в „Старбъкс“ под арките между две негови срещи в района — аз естествено бих предпочел някое бистро — но клиентът е цар и той разполагаше с прекалено малко време. Тристан

ме чакаше пред входа. Въпреки че този на пръв поглед малко студен тип се държеше доста строго — бизнесмен с костюм и вратовръзка — той ми харесваше. Беше симпатичен и аз долавях, че притежава чувство за хумор, само трябва да открия ключа, за да го задействам. Минаващите покрай него хора го наблюдаваха. Нищо чудно, от него миришеше силно на власт, без това да бъде обаче неприятно и неуместно. Забелязах също така няколко жени, които го изучаваха дискретно, а той възнагради някои от тях с поглед на ценител. Накрая ме забеляза.

— Добър ден, Янис — каза, стискайки ми ръката. — Благодаря ти, че дойде така импровизирано.

— Моля те, нормално е да нямаш търпение. Ще го изпием ли това кафе!

Той се усмихна леко и влезе пред мен в този храм на лошото, но скъпо кафе. Поръча за себе си напитка с непроизносимо име, претендираща, че е с италиански произход, което ме накара да се смея много, без той да разбере защо. Аз все пак нямаше да му кажа, че никога не съм стъпвал на това място. Открих с радост, че сервират еспресо. В замяна на това не му оставих възможността да се настани вътре. Щях да се задуша между четирите стени! Той ме последва и аз намерих свободна маса на подобие на тераса.

— Е, напредваш ли? Какво можеш да ми кажеш вече?

— Узаконявам всичко с Люк до утре вечер и най-късно в понеделник получаваш предложението ни за договор.

— Люк не работи ли върху това заедно с теб? — попита той.

Какво да отговоря на това?

— За момента ми повери началния етап, но бъди спокоен, той ще узакони всичко със своето експертно мнение.

— Аз не се тревожа. Мнението на Люк няма голямо значение за мен, интересува ме твоето. Изцяло ме устройва фактът, че ти се занимаваш с това!

Приятно ми беше да попадна на някого, който е готов да ми се довери. Той ми се усмихна.

— Караш ме да гадая, подсажи ми нещо от онова, което смяташ да ми предложиш. Разчитам страшно много на тази сграда.

— Усетих го.

Аз заговорих. Познавах от много години двама съдружници, които търсеха сграда, можеща да им послужи за шоурум. Тези типове идваха от света на нощния живот и се стараеха да сложат в ред нещата си. Те бяха луди по почестите и не се страхуваха от нищо, малко като мен, но с пари, понеже според легендата банковата им сметка беше повече от добре заредена. За голямо съжаление на Люк, който винаги беше правил така, че никога да не работи за тях, ние неминуемо се привлякохме взаимно. Щом Тристан започна да описва придобивката си, аз се сетих за тях. Когато влязох в онова място, разбрах, че съм намерил нещо подходящо. Уведомих ги, показах им възможностите на сградата и от тогава те бяха на стартовите блокчета, планирайки вече откриване през септември или октомври, а значи вече готови да подпишат с Тристан договор за наемане и да започнат ремонтните работи. Те ми бяха прошепнали на ухото неимоверната сума, предназначена за обновяването на мястото. Ето върху какво работех като луд. През половината час, през който му излагах нещата, Тристан не произнесе и дума. Но пък аз не му оставих и възможност да успее да продума. Познавах се, когато започвах нещо, ентузиазмът ми ставаше толкова силен, че аз самият не можех да се боря с него. По пътя насам, за да не се разпилявам, бях подготвил онова, което смятах да му обясня, и все пак толкова се палех от този проект, та ето че вече разгласявах прекалено много сведения. Той ставаше все по-сериозен, което накрая ме накара изведнъж да спра.

— Това е в общи линии...

Той се отпусна още малко на стола си, впери поглед в далечината, и не каза нищо. Поведението му толкова ме стресира, че ми се прииска да запаля цигара. Вече много отдавна не ми се беше случвало. От пет години с Вера не бяхме докосвали цигара. Беше тръгнало от някаква лудост между нас и ние бяхме спечелили облога, но не беше лесно.

— Янис — произнесе накрая Тристан. — Той впери очи в моите. — Можеш да смяташ, че ти си получил договора, изпреварвайки всички останали.

Това беше сън.

— Чакай, чакай, не бързай толкова. Имаме още няколко формалности да уредим.

— Ти, изглежда, вече си доста напреднал в преговорите с твоите партньори. Ето че имам един много амбициозен проект и наематели, които приемат да поемат разходите за ремонта. Не виждам какво би могло да ме накара да преразгледам решението си. Ти ме спечели. — Той погледна часовника си. — Трябва да изчезвам, Янис. Ще се чуем в понеделник за подробностите. Нямам търпение да започна работа с теб и Люк, разбира се. Запланирай много скоро среща, за да подготвим договора за наем.

Той стана, аз също, напълно зашеметен все пак.

— Благодаря за доверието.

— Поздрави жена си от мен.

— Непременно.

Аз дори вече потропвах с крак при мисълта как ще ѝ съобщя новината.

— Когато всичко започне, ще дойдете на вечеря у дома — продължи той. — Това се разбира от само себе си.

— С голямо удоволствие. Приятен край на седмицата!

Той се обърна и тръгна пъргаво. Аз се въздържах да не надам победен вик. Вместо това изтичах до мотора си. Туристическата агенция беше съвсем наблизо и аз нямаше да се лиша от удоволствието да съобщя на Вера новината предпремиерно.

След десет минути бутнах вратата. Дори не поздравих колежката на Вера, още по-малко клиентите ѝ. Отидох направо зад бюрото ѝ.

— Янис! Какво правиш тук?

Без да си правя труда да ѝ отговарям, я хванах за ръцете, за да я изправа. После, прихващайки я през талията, я повдигнах и я завъртях около себе си. Тя се разсмя.

— Какво? Обясни ми?

— Получих договора!

Пуснах я на земята.

— Не може да бъде? Вярно ли е? — изрече тя с блеснали в очите ѝ сълзи.

— Кой е най-силният?^[1]

Тя се хвърли върху мен и почти ме задуши, толкова силно ме стисна, но на мен не ми пукаше. Тя покри с безброй целувки лицето

ми, врата ми, повтаряйки „обичам те, обичам те“. После ние чухме едно прокашляне. Аз се засмях, заровил лице в косата ѝ.

— Връщам ви я — съобщих на клиентите ѝ. Погледнах я за последен път влюбено, полудял от радост, възбуден.

— Шампанско, тази вечер!

Привечер на следващия ден бях все така неудържим. Беше почти седем часът вечерта и Вера скоро щеше да дойде да ме вземе. Беше ми изпратила есемес през деня, за да ми каже да не се прибирам вкъщи, че ще мине през офиса. Имах нещо наум относно онова, което тя подготвяше: вечер насаме без децата в гарсоньерата.

Гарсоньерата беше моят дом от деветнайсетата ми година, докато купихме апартамента ни с Вера. Също като с мотора ми, така и не бях успял да се реша да се разделя с нея и още по-малко да я дам под наем на чужд човек. Тези няколко квадратни метра в двора на сградата, където бях пораснал, бяха работилницата, в която баща ми майстореше, когато бях дете и юноша. Родителите ми нямаха средства, за да купят апартамента си, и се бяха задоволили с килера на сградата, тъй като баща ми беше убеден, че усилието си струва. Наложих ми се да изчакам да стана пълнолетен, за да разбера, че те са вложили всичките си спестявания в това заради мен. Бях им се родил на стари години и бях единствен син. Родителите ми се бяха държали с мен прекрасно, толерантно, окуражаващо. Стигнал съм дотук днес само благодарение на тях. Аз се отегчавах до смърт в училището, още повече в гимназията, ходех там, защото трябваше да ходя. Един ден те ме извикаха в кухнята — седяха на масата, а майка ми ми се усмихваше нежно както винаги — и баща ми взе думата, за да ми каже да спра да си губя времето и да започна да правя онова, което искам наистина; той уточни, че те ще направят всичко, за да ми помогнат, и само моето щастие и успех са важни за тях. Аз го попитах дали може да ме препоръча, за да започна работа на някой строеж, без значение кой, защото исках да се науча да си служа с ръцете си, дори и по онова време да умеех да ги използвам не зле. Когато не бях затворен в работилницата на баща ми, прекарвах времето си да ремонтирам

семеен апартамент и да правя мебели. През следващите години се прехвърлях непрекъснато от строеж на строеж, винаги намирах някое симпатично момче, което да ме обучи в непозната област, успях дори да накарам един архитект — който беше забелязал, че вече имам доста точно виждане за онова, което ме заобикаля — да ме научи в най-общи черти на техниката за чертане на планове и как още по-добре да си представям пространството. След три години татко ми даде ключовете от работилницата си, за да живея в нея и да стана независим. Аз я стегнах, създавайки от всички помещения малък апартамент. Справих се с всичко сам — електричеството, водопроводната инсталация, гипсокартона, мебелите. Кръстих жилището „гарсоньерата“. Но Вера беше единствената жена, която е нощувала там. Заведох я в нея за нашата първа нощ. Когато решихме да заживеем заедно, тя дойде с куфарите си. Напуснах я едва когато се роди Ернест. Днес гарсоньерата ни служеше за склад. И от време на време, както предполагах за тази вечер, Вера отиваше там, подреждаше малко и ние прекарвахме там нощта сами двамата. Това беше нашето убежище и място за игра на децата, когато ги водех там.

Поради това нямах търпение да я видя как идва. Оставаше ми само узаконяването на Люк, за да изпратя четирийсет и осем часа предварително договорите на Тристан. Същата сутрин като едно изпълнително войниче му дадох да прочете цялата преписка. Тъй като бях уверен в себе си, мейлът беше готов да тръгне.

— Янис, имаш ли две минути? — ме попита той от другата страна на масата.

Аз вдигнах глава от компютъра си. Физиономията му от лошите дни ме нервира.

— Виж какво, прегледах документацията, която си събрал... не е зле.

Аз станах от табуретката си. Не можах да устоя, стиснах здраво юмруци.

— Не е зле? Клиентът е съгласен да подпише, без да е проучил окончателния вариант, а ти ми казваш, че не е зле!

— Той може да е готов да подпише, но аз не съм.

— Възможно ли е да бъдеш по-ясен?

Той стана, заобиколи работната маса, за да застане пред мен. Аз предпочетох да отстъпя. Той смръщи вежди.

— Чакай, Янис. Ти откъде знаеш, че той е готов да подпише?

— Видях го вчера. Пихме заедно кафе.

Той поклати глава.

— Това наистина не е сериозно...

— Стига! — нервирах се аз. — Отговори на въпроса ми. Защо ми казваш, че ти няма да подпишеш?

— Не можем да се наемем с проекта, който ти си подготвил за този тип, това е прекалено тежко за нас. Е, да, ти си отхвърлил работа, не е толкова зле, доста сериозно, бих казал, като никога... Но във всеки случай неговият обект изобщо не ме въодушеви. Не искам да работя за него и още по-малко с двамата мошеници, които ти мислиш да включиш в играта.

И сякаш нищо не се беше случило той се върна на мястото си и се наведе над плановете си.

— Бъзикаш ли се с мен, Люк? Успокой ме, това е шега, нали?

— Ни най-малко — отвърна ми той, без да благоволи да ме погледне.

Това вече беше прекалено.

[1] Настолна игра за деца над 4-годишна възраст. — Б.пр. ↑

4.

ВЕРА

— Ти си просто един завършен кретен! — чух да крещи Янис, докато бутах вратата на кантората.

Аз се втурнах вътре, Люк ставаше от стола си освирепял. Мъжът ми пристъпваше към него със свити юмруци.

— Какво става тук? — извиках аз на свой ред.

Без да чакам отговор, се отправих към Янис, който всеки момент щеше да удари брат ми. Янис беше избухлив. Аз сложих ръката си на гърдите му, за да го задържа. Той я погледна, преди да впери очи в моите. Болката, яростта, разочарованието, които лицето му показваше, ме ужасиха. Заболя ме заради него. Никога не го бях виждала такъв. Онова, от което се боях от толкова отдавна, без да искам да си го призная, беше на път да се случи.

— Янис, кажи ми.

— Брат ти е тъпанар!

Гласът му, обикновено нежен въпреки ниския му тембър, никога не е бил толкова рязък.

— Веднага започва да обижда и да се изхвърля — подсмихна се Люк. — Порасни малко. Бъди професионалист поне веднъж! И си помисли за едно нещо, аз може да съм тъпанар, но имам ум, за разлика от теб.

— Как можеш да кажеш това? — възразих му аз, продължавайки да удържам Янис все по-трудно.

— Вера, не се меси. Това е свързано с работата ни — ми отговори той грубо.

Усетих под ръцете си как мускулите на Янис се напрягат.

— Остави ме да уредя това — пошушна ми той.

Как бяха успели да стигнат дотук, без да намерят компромис? Двата бяха като братя, наистина много различни, и понякога се спречкваха, но не дотам, че да се стигне до бой. Преди няколко дни Янис загатна за скрит конфликт между тях, но беше потушил скандала.

Защо не беше ми разказал повече? От колко време са се влошавали нещата?

— Този проект ще ни отведе към провал — продължи Люк, без да се безпокои повече за мен. — Но ти, който умираш за почести, не виждаш нищо, не си даваш сметка за нищо! Ти си безотговорен, Янис. Винаги си бил, винаги ще бъдеш.

— А ти, ти какъв си? Един писарушка! Жалък и стиснат. Ти си неспособен да си отправяш предизвикателства, нито пък да проявиш въображение!

— Аз трябва да ръководя ателие и да плащам заплати, сред които и твоята!

— Отгоре на всичко си дребнав. По каква причина, смяташ, че работих като луд по проекта на Тристан? Няма да те лъжа, защото исках да ти покажа, че мога да го направя. Но най-важното беше ателието, защото това щеше да засили доверието в нас, да ни направи по-значими пред конкуренцията! Опитай да бъдеш малко подалновиден! Както обикновено, сигурно си се задоволил само да хвърлиш едно око върху работата ми.

— Грещиш! Казах ти го, не е зле, но е неосъществимо. Правиш прекалено големи проекти!

— Страхливец! Прояви малко смелост! По дяволите!

— Смелостта няма нищо общо с това и при всички случаи аз никога не съм бил заинтересуван от онова, което иска от нас онзи тип.

— Тогава защо ме остави да се трудя върху това като откачен?

— Нищо не съм искал от теб. Но ти се въодушеви както винаги и не благоволи да ме изслушаш, нито да поговориш с мен, преди да се хвърлиш в тази история.

Янис отстъпи крачка назад, за да се освободи от прегръдката ми. Аз останах вцепенена, опряла трепереща ръка до устните си; мъжът ми и брат ми се избиваха взаимно пред очите ми, без да мога да направя нещо; това не ме засягаше, и единият, и другият ми го бяха заявили. Преживявах истински кошмар. Янис обиколи помещението със стиснати зъби, внимавайки да остане далече от брат ми. Грабна сакото си, прибра ключовете и телефона от бюрото си. После все така с безизразно лице се върна при мен и ме хвана за ръката.

— Да излезем от тук, задушавам се.

— Но...

— Не казвай нищо, ако обичаш.

Той ме дръпна към вратата, аз погледнах през рамо: Люк се връщаше към бюрото си със сериозна физиономия. Янис отвори вратата, но точно преди да излезе, спря и се обърна към брат ми:

— Ако имаш и най-малкото уважение към работата ми и сътрудничеството ни през всичките тези години, остави си още два дни за размисъл.

Брат ми, чийто поглед отчаяно се мъчех да привлека, поклати глава разочарован.

— Ти нищо не си разбрал — измърмори през зъби, преди да ни обърне гръб.

Продължавайки да ме държи за ръка, Янис ме поведе към колата. Той отвори вратата ми и грубо ме накара да се кача. Аз не свалях очи от него: докато заобикаляше нашето волво, за да стигне до шофьорското място, на пътя му се изпречи един контейнер за смет, който той размаза с ритници.

После най-накрая седна зад волана. Потегли, без да каже и дума. Вече ставаше непоносимо.

— Кажй нещо. Моля те, говори ми...

— Не мога...

Той пое към гарсоньерата. Очевидно беше отгатнал, че там всичко е готово за нашата вечер. Донякъде това беше добре дошло. Там ходехме да празнуваме радостните си преживявания, там ходехме да превързваме раните си. И беше по-добре децата да са предпазени от тези тревоги поне за една вечер и една нощ.

След по-малко от двацет минути паркирахме близо до сградата. Щом Янис дойде при мен на тротоара, той ме хвана за ръката и я стисна. Без да ме пуска, отвори вратата към двора, а после и тази на гарсоньерата. По-рано същата вечер, преди да отида да го взема, бях минала, за да приготвя всичко и да се преоблека. Дори бях оставила някои лампи запалени, за да бъде уютно като пристигнем. Високите чаши за шампанско ни чакаха на ниската масичка, която бях разположила отново в средата на помещението, канапетото беше почистено от прах, масата беше подредена със старите ни разкомплектовани съдове. Нашето легло, сложеният направо на земята

матрак, беше подготвено за любовната нощ в нашето гнездо. Тази вечер трябваше да бъде празник, а ние бяхме там, без да сме в състояние да разменим две думи, Янис — готов да удря каквото и да било, аз — обезоръжена пред раната, която моят брат му нанесе токущо. Той ме пусна, свали си якето, обувките и запокити всичко в един ъгъл. Обиколи мястото, преди да отиде да отвори вратата на хладилника, откъдето взе бутилката с шампанско. Той гръмна тапата и напълни чашите ни.

— Брат ти ми вгорчава живота в работата, тъпотията му няма да ни развали вечерта.

Аз се приближих към него. Без да ме чака, той чукна чашата си в моята, която още беше на масата, и изгълта шампанското си на един дъх. Наля си втора, която изгълта също така на екс. Накрая се отърси, стиснал силно очи. Аз го погалих по бузата и той ме прегърна, скривайки главата си във врата ми.

— Прощавай, не исках да ставаш свидетел на това.

— Не се извинявай, по-добре стана, че бях там.

— За да ме опазиш да не сменя физиономията на Люк?

— Не, защото мисля, че можех да участвам в обезобразяването.

Той сподави смеха си, а това ми достави безумно удоволствие. После се изправи и хвана лицето ми в двете си ръце. Погледна ме в очите.

— Какво бих правил без теб? Ако ти и децата не бяхте тук, аз щях да съм едно нищо.

— Не говори глупости.

— Толкова искам четиримата да сте горди с мен.

— Ние сме... Как можеш да си представиш обратното?

Той се отдалечи и започна да обикаля помещението като лъв в клетка.

— Аз все пак не ви давам много поводи за това. Следващата година ще стана на четирийсет, а ти можеш ли да ми кажеш какво съм направил в живота си досега?

— Нас — прошепнах аз, по-обидена отколкото го показвах.

— Очевидно! — отвърна ми той раздражен. — Но не става дума за това.

— Знам.

— Даваш ли си сметка, че на моята възраст аз все още работя за брат ти, който ме цени понякога още по-малко, отколкото някой стажант. Не получавам никакво признание в професионално отношение от него, той нищо не ме оставя да ръководя. Мислех си, че с Тристан нещата ще потръгнат, но не, още веднъж ми отрязва крилете, поставя отново под въпрос моята компетентност. Задушavam се!

Той удари силно стената, аз се сепнах. От колко време живееше той толкова потиснат? Не вярвах, че е могъл да стигне почти до точката, от която няма връщане. Той прикриваше своята неудовлетвореност с постоянната си жизнерадост. Аз мислех — доста глупаво, признавам, че двамата с Люк се допълват. Янис внасяше зрънце лудост в строгостта на брат ми и обратното, мъжът ми печелеше спокойствие от пунктуалната организираност на Люк. А то било точно обратното... Току-що ясно видях колко зле е положението. Сърдех се много на себе си, че досега не бях забелязала нищо. Всъщност си бях заравяла главата като щраус. Сега съжалявах.

— Вие бяхте нервни и уморени тази вечер — му казах нежно. — В понеделник сутринта може би всичко ще бъде наред, вие ще успеете да си поговорите... Не смяташ ли?

— Надявам се — измърмори той, разтърквайки лицето си. — Ако той не се успокои... аз повече не бих могъл да издържа. Това, че Люк ти е брат, няма да промени нищо. Нали разбираш, а?

Приближих се към него и го привлякох към себе си.

— Аз съм с теб, винаги съм била и винаги ще бъда. Люк го знае, ако те изгуби, изгубва мен, изгубва и децата. Много добре знаеш, че аз имам доверие в теб, ти ще вземеш правилното решение.

Той ме целуна по косата.

— Да сменим темата. Не ми се мисли повече за това.

Отиде да вземе бутилката с шампанско и чашите ни. Аз още не бях докоснала моята. Той си наля третата, преди да се настаним на пода до ниската масичка. След като поговорихме малко за децата, за това как са прекарали деня си и за програмата през уикенда, Янис се върна дори без да се усети на документацията, която беше събрал за своя клиент Тристан. Докато приключваше старателно първата бутилка шампанско, преди да отвори втората, той предъвкваше спречкването с Люк, въодушевляването си от едно сътрудничество с Тристан. През цялата вечер не се намесих, той задаваше въпросите и отговаряше, аз

го оставих да се разтовари. Той очакваше от мен просто да остана в обятията му. Никога не го бях виждала в такова състояние. Беше се променил, във всеки случай изрази много ясно желанието си да направи нещо по-голямо. Напразно изказах на глас надеждата си, че нещата ще се уталожат, но ако исках да бъда честна със себе си — сериозно се съмнявах в това. Янис и Люк бяха еднакво вироглави. И когато брат ми вземеше някакво решение, той рядко го преразглеждаше. Впрочем, последните му думи в момента, когато ние си тръгнахме, не можеха да се разбират като стремеж към подобряване. В мен растеше тревогата, придружена с безмълвен гняв, насочен срещу Люк, и аз вече почти нямах какво да направя.

На другия ден бяхме събудени от телефона на Янис, който звънеше на другия край на гарсонирата, а аз изпитах лошо предчувствие.

— Мислиш ли, че това може да е заради децата — измърмори той.

— Шарлот първо щеше да се опита да ми се обади.

Той с нежелание се измъкна от завивката и си взе джигесема, който се търкаляше на ниската масичка.

— Тристан е — съобщи той със задгробен глас.

Изправи се и накара врата си да изпука, преди да отговори.

— Здравей, Тристан — поздрави го той с глас, който трябваше да изглежда весел. — На какво дължа толкова ранното ти обаждане в събота сутрин?

Аз седнах в леглото, докато той вече започна да крачи напред-назад из гарсонирата.

— Какво? — изкрещя внезапно, стискайки свободния си юмрук. — Кога ти е изпратил имейла?

Аз станах, увивайки се с чаршафа, без да свалям поглед от Янис. Той беше с гръб към мен. Отидох да се притисна към него, обгръщайки с ръка кръста му, с глава, опряна между лопатките му. Разбрах, че гадният ми брат го беше предал двойно, като не беше благоволил да отдели четирийсет и осем часа за размисъл и се беше направил на шеф. Тристан беше получил имейл през нощта, който го уведомява, че Люк няма да даде ход на проекта. Тристан изискваше отговори, тъй като не разбираше този рязък обрат в положението. Янис се сдържаше, мъчейки се да вдъхва доверие. Той се извини, обеща му

да помисли за познати, които биха могли да поемат работата. Тристан настоя Янис да остане в течение на нещата, защото вярваше само в неговия проект. Дадох си сметка колко болезнено е за мъжа ми да намери приемливи аргументи за внезапния и преждевременен край на това сътрудничество. По необяснима за мен причина Янис беше привлечен от този тип, уважаваше го и мнението му имаше голямо значение за него, макар че се познаваха едва от няколко седмици, а и това изглеждаше взаимно.

— Съжалявам, още веднъж — му повтори той. — Да... Ще поддържаме връзка. До скоро.

Той захвърли джиесема си. После въздъхна, галейки ръката ми, която все още беше вкопчена в него.

— Този път наистина прекали — прошепна той. — Нанесе ми удар с нож в гърба.

Посланието беше ясно.

— Ти няма да можеш повече да работиш с него.

— Не, и още по-малко за него. Вземи колата и иди да прибереш децата — ми каза той, отдръпвайки се от мен. — Ще се срещнем къщи после.

Той тръгна към кухничката и сложи да заври вода за кафеарката ни с бутало.

— Защо? А ти какво ще правиш?

— Ще мина през офиса.

— Не съм сигурна, че това е добра идея.

Той едва забележимо се усмихна, въпреки че очевидно беше тъжен.

— Не се безпокой. Няма да го набия, той дори няма да е там, защото взима близнаците тази сутрин. Имам просто две-три дреболии да уредя. Ела тук — ми каза той, разтваряйки обятията си.

Отидох да се сгуша до него.

— Първо ще прием кафе.

След час проникнах през защитата на сградата тип бункер, в която живееше Шарлот. След като минах през четири врати и набрах три различни кода, пристигнах най-после пред нейната врата.

Тя ми отвори след няколко минути и ме посрещна увита в дълъг пенъоар от черен сатен, обута с чехли на ток с кожа отгоре. Видът ѝ ме накара да се усмихна. В замяна на това тя се намръщи.

— О, какви тъмни кръгове! Като ти види физиономията човек, сигурно сте вършили страхотни лудории с телата си през цялата нощ. Аз можех да гледам вашите изтърсаци още няколко часа. Защо не остана по-дълго в леглото?

Аз забелих очи.

— Заблуждаваш се грубо... черпи ме едно кафе.

Тя вече не гледаше предизвикателно.

— Нещо не е наред?

— Донякъде. Без въпроси пред децата, ако обичаш.

Тя се отдръпна, за да ме пусне да вляза в нейния музей. Шарлот живееше в ултрамодерен апартамент, пълен до пръсване с произведения на изкуството, които според мен бяха едно от друго поужасни и крещящи. Тя обичаше онова, което блести, което се забелязва, колкото по-златисто и ярко беше, толкова повече лудееше по него. Открих децата си да се въргалат на канапето, залепени за телешопа. Шарлот пак беше играла на кукли с Виолет, чиито нокти бяха лакирани; беше я превърнала в свой клонинг, а единствената разлика се състоеше в това, че черното от пенъоара беше розово за дъщеря ми. След задължителните прегръдки след дългата раздяла оставих децата си да тъпоят пред телевизионния екран и отидох при Шарлот на кухненския ѝ балкон. На масата ме чакаше кафе. Строполих се на един стол.

— Какво става, скакалецо? Вие не се карате почти никога с Янис. Това няма да трае дълго, това никога не трае дълго при вас.

— Не, не е това. Моят брат е тъпанар, не мислех, че може да бъде до такава степен вреден и завистлив.

— Люк? Той е неспособен да нарани дори муха.

— Груба грешка. Дръж се.

Разказах ѝ най-подробно събитията до момента на събуждането ни. Когато спрях да говоря, тя въздъхна и се отпусна във фотьойла си.

— Виж какво, не мога да повярвам в това, което ми разказваш. Не говорим за един и същи човек. Той сигурно има някакъв проблем, трябва да се е нервирал с вещицата. Не може да бъде другояче.

— Не, изобщо няма такава нещo! Всъщност от месеци отношенията между него и Янис са обтегнати. Той е непоносим. Кълна ти се, не знам какво ме задържа да не отида да му кажа в очите какво мисля за него или пък да подпаля скапаното му ателие.

Тя ококори очи, ужасена от думите ми.

— Чакай, ама ти схващаш ли какво казваш? Пожелавах на собствения си брат да му се случи нещo лошо?!

— Да, защото предаде Янис, изкара го като някакъв глупак пред Тристан.

— Това не може да бъде причина. Тази история е смахната... Между впрочем кой е пък този Тристан?

— Негов клиент!

— Сигурна съм, че всичко ще се оправи. Янис трябва да се успокои, той е прекалено избухлив.

— Не разчитай много на това — отвърнах ѝ аз напрегнато.

Рязко се изправих. Изобщо не ми хареса реакцията на Шарлот. Какво ѝ ставаше? Не можех да я позная. Бях убедена, че ще застане на наша страна.

Тя, която според последните новини не понасяше Люк, беше готова почти да го защити и да изкара Янис отговорен за положението. Бяха ми достатъчни разправииите засега и преди всичко не желяех да се карам с най-добрата си приятелка.

— Не кипвай, Вера!

Тя ме познаваше прекрасно, затова не бях учудена от забележката ѝ.

— Не кипвам, трябва да вървя. Янис ще ни чака вкъщи.

За по-малко от двацет минути децата бяха облечени и казаха „довиждане“ на Шарлот.

— Ще обядваме ли във вторник? — ме попита тя предпазливо.

— Разбира се.

— Сигурна съм, че ще имаш да ми събщиш добри новини.

— Зависи.

Въпреки безпокойството и усещането, че имам някакъв товар върху раменете си — който не се кани да падне — аз се насилих и надъних музиката до дупка във волвото за голямо съжаление на прациящите колони. Щях да накарам децата да се смеят и едновременно с това да се разтоваря. Никога не ме е избивало на

детски песни и броилки, принципно смятах, че трябва да се заема с музикалното им образование от най-крехка възраст и стържещият глас на анимационния Чупи не съответстваше на вкусовете ми. Това скандализираше някои. Особено, когато разказвах охотно, че песента, с която приспивах и успокоявах Жоахим в колата, когато беше малък, беше „Supermassive Black Hole“ на рокгрупата „Мюз“. Още от първите ноти той спираше да си дере гърлото и преди края на първия припев спеше със съня на праведните. Беше някакво чудо. Колко пъти неудържимо сме се смели с Янис? Днес това вече не го успокояваше, още по-малко брат му и сестра му, но нашият Жожо се отпускаше. Трите ми деца пееха в хор, без да разбират текста, а аз клатех главата си като някоя девойка на първия си рокконцерт.

Музиката предизвика очаквания резултат и децата бяха в много добро настроение, а аз не толкова изнервена, когато бутнах вратата на апартамента ни.

— Хей! Чаках ви — извика Янис и се втурна напрано към децата, които скочиха върху него.

Янис, напълно спокоен видимо, дойде да ме целуне с Ернест и Виолет на ръце.

— Липсваше ми — пошушна ми на ухото.

— Добре ли си?

— Да...

Той остави товара си и пристъпи напред във всекидневната. Ние го последвахме и аз се изненадах безкрайно, откривайки насред стаята десетки навити на рула чертежи и огромна купчина папки.

— Какво е...

— Какво ще кажете да отидем да видим морето? — измъкна се той, обръщайки се към децата. — Времето е хубаво и на мен ми се ядат миди с пържени картофки. А на вас?

Чу се хорово „да“. Без моето, аз изобщо не продумах. Янис вperi очи в моите и ми се усмихна уверен в себе си.

— Ще се оправим. Днес да се забавляваме. Без черногледство! Окей?

Преструваше ли се? Пресилваше ли нещата? Изобщо не бях наясно, но синият му поглед ме умоляваше да се включа в играта му, да повярвам в нея и да позволя да ни понесе с децата течението на деня и на нашите желания.

— Добре. Ще ни отпуснеш ли време да се преоблечем?

— Колкото поискаш.

Жоаким навлече моряшкия, а Ернест — пиратския си костюм, Виолет си избра един от тоалетите си на принцеса, а аз — бяла рокля със слънчогледи за малко светлина и веселие.

За да допълни тоалета ми, когато минаваше покрай „Монсо Фльор“^[1], Янис спря, слезе от колата за няколко минути и се върна с красива паричка, която ми подаде. Аз отчупих стъблото и забодох цветето в косата си. Обожавах да го правя, той го знаеше, и обожаваше аз да го правя.

Денят на нормандския бряг беше магичен. Всички се насладиха на мидите с пържени картопки, а ние с Янис гаврътнахме бутилката си с бяло вино без капка чувство за вина. Следобедът на плажа ни позволи да изтрезнеем, тримата ми мъже изобретиха играта футбол на морски камъчета, докато Виолет поспа в обятията ми, което ми даде възможност малко да се попека. После на Янис му се прииска да поплува, той беше луд. Аз бях зиморничава, не понасях да се къпя в морето, ако водата не е по-топла от двайсет и три градуса, така че Ламаншът в края на май: чиста фантастика. Виолет ме предпази от атаките на баща си, който искаше на всяка цена да отида с него. Синовете му го последваха. Видът на тримата — по долни гащи за бащата и слипове за малките, ме разсмя, а дъщеря ми им изръкопляска. Когато те се появиха след петнайсет минути по часовник, Янис, горд със себе си, се направи на местен гларус и гол до кръста със стичаща се по гърдите солена вода отиде да вземе палачинки със захар за цялото семейство. Толкова ни беше добре, че се разбрахме само с един поглед. Плажните неща бяха прибрани. Късметът беше с нас, понеже ни отне по-малко от час, за да намерим стая в квартира, която можеше да ни приюти. Беше направо разкошно, защото имахме две свързани стаи, всяка със собствена баня. Когато Янис излезе триумфално от къщата за гости, той отвори багажника и измъкна от там две пътнически чанти, една за децата с пижами, гащи за смяна и плюшена играчка за всеки, и една за нас без пижама за мен, но с фино бельо и синьо-зелена рокля и подходящите велурени сандали на ток. Той беше планирал удара си.

— Благодаря — му пошушнах развълнувана.

— Исках да си наваксаме за провалената вечер... Заслужаваме го, нали?

Янис беше безразсъден, умееше да преборва грижите с лекота и увличаше цялото семейство със себе си. Кое то беше прекрасно, това беше неговият начин никога да не се оставя да бъде повален. Сутринта можеше да разруши от ярост всичко по пътя си. Сега беше импровизирал уикенд на морския бряг за петима ни. Никой, освен мен не би могъл да си представи, че може да има грижи. И още, той успяваше дори да ме накара да ги забравя.

— Аз ще се заема с децата — ми каза, щом се настанихме в стаите си. — Не бързай.

Той докосна устните ми със своите. После грабна нещата си от чантата и отиде при децата в тяхната стая. Потопена във вана, преливаща от пяна, ги чувах зад преградата да се смеят, да пеят, да се пръскат: те също си взимаха вана. Още веднъж се уверих, че семейството ни беше по-силно от всичко, ние ще спечелим всички битки.

Нашият избор за вечеря се насочи към една почти празна пицария. Децата бяха изтощени, изгладнели, но не и нервни. Пиците и сладоледите бяха погълнати с наслаждение. Ресторантьорът предложи близалки на малките и диджестив на големите. Този ден и тази вечер приличаха на истинска малка ваканция. Струваше ми се, че бяхме излезли от апартамента преди много дни. Чувствах, че това придаде нови сили на всеки член от семейството и децата ни бяха предпазени от конфликта с вуйчо им.

— Не мисли за това — ми пошушна Янис.

Аз обърнах лице към него. Той ме познаваше прекрасно, само като ме погледнеше, проследяваше пътя на размишленията ми. Той погали носа ми.

— Да не би да си изгоряла?

— Може би.

— Да ги слагаме да спят.

Ернест ме задържа за ръката, след като изгасих осветлението в тяхната стая. Жоаким четеше с помощта на нощна лампа, а Виолет

вече спеше с палец, готов да попадне в устата ѝ. Главата на втория ми син се подаваше над завивката и той с мъка ме гледаше през притворените си очи.

— Беше хубаво, мамо, днес.

— Да, бебчето ми, чудесен ден.

— Ще го направим ли пак?

— Разбира се. Приятни сънища, обичам те.

— Аз също, мамо.

Станах и срещнах погледа на първородния си син, който ми се усмихна широко, преди да зареже книгата си и да изгаси на свой ред. Затворих много леко вратата им. В нашата стая беше запалена само една нощна лампа. Янис застана зад мен и сложи ръцете си върху корема ми. Той целуна рамото ми.

— Те спят ли?

— Виолет, да. За Жоаким и Ернест е въпрос на секунди...

Ръцете му изчезнаха, за да се промъкнат по гърба ми и той свали бавно ципа на роклята ми. Тя падна в краката ми. После ме повдигна в обятията си, за да ме положи върху леглото. Свали обувките ми и дълго ме оглежда.

— Ела — му казах най-накрая.

Ние познавахме всяка частица от телата си, знаехме кой жест, коя ласка ще накара другия да потрепне и въпреки това всеки път, когато се любехме, изследвахме някой нов аспект, някое ново удоволствие. Ние преоткривахме онова, което знаехме за другия и за неговите желания. Ръцете на Янис, съчетаващи мазоли и нежност, винаги ме караха да потръпвам, да треперя, а целувките му предизвикваха винаги музика както в главата, така и в сърцето ми. Той гледаше едновременно с обожание и с възхищение тялото ми, белязано от трите бременности. Коремът ми, който никога повече няма да бъде плосък, по-широкият ми ханш, няколкото стрии и не толкова обемни откакто станах майка гърди ме бяха направили още по-привлекателна в неговите очи, по-секси. Той ме правеше красива.

Заситени с любов, сънливи, прегърнати, ние се борехме със съня. Сякаш за да накараме магията на деня да продължи. Все пак най-накрая му зададох въпроса, който изгаряше устните ми от сутринта.

— Какво е всичко това, което си донесъл?

— Малка любопитка!

— Ще поговорим отново, след като мине уикендът, колко съм глупава, това ще развали всичко.

— Няма. А и на мен ми се струва, че моментът е по-скоро подходящ, за да поговорим за това. Първото нещо, което трябва да ти съобщя: брат ти ще намери на бюрото си в понеделник сутринта моята оставка.

Което би паникьосало друга жена, но аз изпитах гордост заради него. Винаги съм знаела, че това ще завърши така.

— После, това, което донесох въкъщи, са моите чертежи и няколкото преписки, по които съм работил сам, не са много, но няма да му оставя всичко това. Не искам Люк да заграби и проектите ми за Тристан. Макар че няма да ги използвам никога, не мога да му отстъпя свършеното от мен и някой ден той да го оползотвори.

— Постъпил си правилно.

Аз се изправих и се опрях на гърдите му, загледана в него.

— Какво ще правим сега?

— Е, ти — нищо особено. Аз съм този, който трябва да търси решение и най-вече да си намеря пак работа.

— Янис, ние сме в една лодка, щом като ти имаш грижи, значи и аз имам грижи.

Той погали бузата ми усмихнат.

— Имаш ли вече някакви идеи в главата? — го попитах аз.

— Не, не съвсем.

Трябваше да му предложи нещо, което ме преследваше от снощи. Желанието да бъде независим разяждаше отвътре Янис, най-после го бях разбрала — отне ми време — той беше надарен, работлив, притежаваше всичко, за да успее. Знаех, че ще пусна бомба, но тъй като нямах никаква представа какво му се върти в главата, трябваше да рискувам.

— Защо не започнеш да работиш самостоятелно?

Той въздъхна; не беше учуден от въпроса ми.

— Обмислям го, не спирам да го обмислям. Ако знаеш от колко време разсъждавам върху това.

Значи бях уцелила.

— И какво, имаш ли желание да го направиш?

— В нашето положение това не е възможно.

— Защо го казваш? Не се страхувай, сигурна съм, че ще успееш.

— Толкова силно ли вярваш в мен?

— Дори повече и ти го знаеш. Какво ти пречи да се хвърлиш във водата?

Той обърна лицето си към мен, усмихнат.

— В действителност, честно казано, задържат ме парите.

— Обясни ми.

Аз незабавно помислих за тайната си касичка за четирийсет годишнината му и десетте години от сватбата ни. Ако трябваше да му я дам, за да рискува, нямаше да мисля много дълго. Имахме цял живот пред себе си, за да пътешествуваме.

— Колко ти трябва, за да започнеш?

— Много. Проблемът е, че нямаме заделен нито сантим, нямам налични, за да подсигурия преходния период. Никоя банка няма да ме одобри. За някои строителни обекти ще се наложи да платя авансово работата вместо клиентите си и следователно да създам дефицит, който понякога би могъл да бъде от няколко десетки хиляди евро.

С моята касичка можех само да си седя в ъгъла.

— Толкова много? — задавих се аз.

— Само толкова... и нямам визитна картичка, нито слава, която да ме изпреварва, защото винаги съм работил за твоя брат. Остава ми само да започна да играя на бинго или на покер!

Той може и да се смееше, но аз усещах колко силно е разочарован.

— Не се безпокой. Аз бързо ще си намеря работа, а и да не открия място в някое ателие, ще се върна да работя по строежите.

— Но...

— Шт... това за мен не е връщане назад. Ако се наложи да си изцапам ръцете, това не ме безпокои, обичам го. Нали го знаеш?

— Да...

Обърнах се по гръб, позволявайки си да въздъхна дълбоко; отново бях обзета от гняв, толкова се сърдех на Люк за онова, което беше направил и за чиито последствия още не можеше да си даде сметка. Той току-що беше разрушил семейството ни, връзките ни с него, петнайсетгодишната дружба с Янис.

— Не се нервирай. Няма никаква полза от това. Знам, че на теб и децата ще ви бъде трудно заради този разрив, съжалявам, но нямам избор. Той отиде твърде далече...

— Не ти се сърдя. Съгласна съм с теб, вече ти го казах. И... за теб също няма да бъде лесно, Люк е най-добрият ти приятел...

— Беше повече от това, аз гледах на него като на брат. Но смятам, че братята не постъпват по този начин помежду си. Ако Жоаким или Ернест се държат така, когато пораснат, мога да ти обещаая, че ще си имат работа с баща си и че два хубави шамара ще върнат нещата по местата им.

— Не мисля, че ще имаме подобен проблем... е, надявам се.

— Не се обезсърчавай, моля те. Ще се измъкнем от затрудненото положение.

— Не се съмнявам — му отговорих, прозявайки се.

— Може би е време да спим, не смяташ ли? Нещо ми подсказва, че ще имаме нашественици утре сутринта!

Аз се засмях, после го целунах. Обърнах се настрани, Янис се прилепи към гърба ми и ме притисна към себе си.

— Благодаря за уикенда — му казах почти заспала. — Презаредихме батериите.

— Ще имаме много други импровизирани кратки разходки.

— Все още чувам нашата музика в главата си, Янис.

— Аз също.

[1] Френска верига цветарски магазини. — Б.пр. ↑

5. ВЕРА

Понеделник сутринта, макар Янис да заведе децата на училище както обикновено, беше особено начало на деня. Аз се стреснах, когато се върна в апартамента, след като ги беше оставил. Той ни наля по още едно кафе и се настани с лаптопа си.

— Започваш проучванията си?

— Да, нямам никаква причина да чакам. Люк не е от хората, които ще дойдат да ме умоляват да остана, а и дори да го направи, решението ми е взето, с агенцията за мен е свършено.

— Добре... хайде...

Бях съвършено непохватна, вече не знаех какво правя обикновено, нито къде да застана. Останах да стоя права, без да мърдам, гледайки в краката си. Той скочи от табуретката и се приближи до мен.

— Не си променяй навиците... дръж се така, все едно ме няма тук. И не се безпокой, аз ще прекарам един много приятен ден.

— Извинявай.

След четвърт час го целунах и тръгнах на работа, разкъсвана от страх. Никога не бях виждала Янис без работа. Той винаги беше в движение, от офиса на строителния обект, поддържайки непрекъснато контакт с другите.

Прекарах част от сутринта с очи, вперени в телефона, очаквайки новини от него и сдържайки се да не го попитам. Не исках да си въобразя, че му оказвам натиск — просто имах нужда да бъде спокойна за него. Преструваше ли се? Криеше ли нещо от мен? Бях си решила да чакам до обедната почивка, изглеждаше ми достатъчно като срок.

Най-накрая стана един часът и дойде избавлението. Двете с Люсил обядвахме заедно и аз щях да я изоставя за няколко минути, за

да се обадя на Янис. В момента, когато спусках ролетката на туристическата агенция, бях повикана от глас, който ме скова незабавно. Веднага се обърнах към колежката ми:

— Съжалявам, мисля, че няма да мога да хапна с теб този обяд.

— Няма проблем! Среща в два и половина!

Тя си тръгна, аз въздъхнах дълбоко, после се обърнах към Люк, чиято физиономия издаваше лошо настроение. Аз сигурно не изглеждах по-приветлива.

— Какво правиш тук?

— Мъжът ти болен ли е или какво? — изкрещя той.

— Първо веднага ще се успокоиш! Ти си болният, който ми се стоварва на главата в работата, без да ми каже „добър ден“! Къде мислиш, че се намиращ?

— Добър ден, скъпа сестричке... Устройва ли те, ако се обръщам към теб по този начин?

— Ти наистина си голям тъпанар, когато започнеш така!

— Да те черпя ли едно кафе?

— Не, аз ще те черпя, и то в агенцията.

— Както искаш.

Да не би да смяташе, че има избор! Аз знаех, че пререканието ни ще бъде твърде бурно и не исках някое от кварталните заведения, където ходех редовно, да послужи за сцена на братоубийствена война. Вдигнах отново ролетката и го пуснах да мине пред мен. Щом влязохме вътре, затворих и оставих светлините загасени — което само направи още по-студени първите разменени думи. Люк се настани на стола срещу бюрото ми. Отново, без да му оставям избор, му сервирах нес кафе, той не заслужаваше повече. За себе си не направих и седнах на мястото си.

— За какво искаш да говориш с мен?

— За Янис! Къде е той? От сутринта се опитвам да се свържа с него по телефона, а той не ми отговаря!

— Какво имаш да му казваш?

— Подиграваш ли ми се, Вера?

— Разбира се, че не — му отвърнах аз с леден тон.

— Мъжът ти ми е оставил писмена оставка през уикенда.

— Това учудва ли те?

— Той не може да ме зарече така! Работи върху куп преписки.

— Малко е късно, за да разбереш, че той работи!

— Това е такава липса на професионализъм. Той няма право!

— Можеш ли да ми кажеш защо не трябва да го прави? Ти го предаде! — изкрещях аз, удряйки с юмрук по бюрото си.

— Предал! Ама стига де — подигра се той. — Всичко това, защото не искам да се захвана с някакъв проект?

— Разбира се. И отгоре на всичко го представи като некадърен, свързвайки се с Тристан, неговия клиент, за да откажеш да работиш за него.

— Тристан! Ти му говориш на малко име? А да, вярно, че вие си станяхте приятелчета с него!

— И какво от това? Нашите познати не те засягат. Това, което ти направи, не е правилният подход. Ти не даваш възможност на Янис да се изяви! Ти...

— Нали все пак няма да изискваш за съпруга си статут на творец! Не ставай смешна.

— Все пак си наистина доволен да се обърнеш към него, когато ти липсват идеи! Но в действителност аз мисля, че завиждаш, че му завиждаш за таланта му, за живота ни, за семейството ни, докато ти провали своето! И реши да му опростиш съществуването!

Той скочи от стола си.

— Завиждам на твоя мъж? Това пък откъде го измисли?

— Защо му отнемаш възможностите тогава?

— Защо според теб? Не става въпрос дали Янис има талант, проблемът е, че трябва да бъде овладян, той се разхвърля във всички посоки и не познава значението на думата отговорност! В деня, когато разбереш до каква степен твоят мъж, когото ти боготвориш, е незрял, това ще ти причини болка, голяма болка.

Аз станах и, сочейки го с пръст, заобиколих бюрото си.

— Забранявам ти да говориш за него така! Мислех, че той ти е приятел, за да не кажа най-добрият. И ти напомням, че говориш за бащата на децата ми!

Хванах го за ръката, за да го избутам грубо към входа на агенцията.

— Пръждосвай се, не искам повече никога да те видя!

— Знаех, че ще реагираш така, Вера — ми каза той внезапно успокоен, като стигна до вратата. — Ти винаги ще го защитаваш, което

в известен смисъл е нормално. Надявам се, че няма да съжаляваш за това. Но... да не би да ми казваш също така, че вече няма да виждам племенниците и племенничката си? Знаеш, че ги обичам колкото собствените си деца.

Боже мой, никога не бих могла да си представя, че брат ми е толкова извратен. Той се опитваше чрез децата ми да ме накара да отстъпя.

— Можеш да ги забравиш, докато не се извиниш на баща им. Колкото до близнаците, те са големи, имат мобилен телефон, могат да ми се обадят винаги. Нямаг никаква причина да страдат от зловредността на баща си.

— Щом така виждаш нещата... Ще отстъпя, понеже искаш да си тръгна... но си оставам твой брат. Пази се.

— Чупката! — извиках аз по-силно, преглъщайки сълзите си.

Той ме погледна за последен път, аз отказах да видя тъга в очите му. Нямаше да ме разнежи. Той беше отговорен за разрива ни. Все пак продължих да го следя с очи, докато изчезна. Изхълцах за пръв път. Не мислех, че ще бъде толкова болезнено. Бях изгубила брат си, последният член на моето семейство, който ми беше останал. Родителите ни бяха починали преди много години. Бяхме само двамата. Люк и аз. Отсега нататък бях сама. С всички сили сдържах риданията си, знаейки обаче, че няма да издържа дълго. Иззвъняването на телефона ми ме накара да подскоча. Янис. Примигнах няколко пъти, за да не се разплача, после си поех дълбоко въздух, преди да се обадя.

— Щях да ти се обаждам — казах направо.

— Какво става с теб?

Пресипналият ми глас ме издаде.

— Нищо — му отговорих, покашляйки. — Глътнах накриво. Ти как си?

— Добре. Знаеш ли, чух се по телефона с Тристан.

— Така ли? И какво искаше от теб?

— Пак настоя да сключим договор с него.

— Той наистина държи на проекта, сигурно е разочарован. Сърди ли ти се?

— Не, нямам такова впечатление, той изглежда по-скоро е разбрал, че с брат ти не сме на едно мнение.

Малко повече от това дори...

— И представи си, кани ни на вечеря у тях днес.

— А?

— Ами да. Хубаво е, нали? Обадох се на Шарлот, за да разбере дали може да гледа децата, тя не може. Впрочем, аз дори не успях да ѝ съобща за мен, изглежда много бързаше. Ще ѝ кажеш ли, когато обядвате утре?

— Да, да, ще го направя. Следователно тази вечер не можем.

За да бъда честна, това ме уреждаше по много причини. Първо, нямах никакво желание да излизам. И после, боях се, че това прекалено много ще съживи болката на Янис.

— Напротив, можем. Отидох да видя портиерката, дъщеря ѝ Каролин няма нищо против срещу малка сума да стане бавачка. Той ни чака в осем часа.

— Много добре.

— Сигурна ли си, че си добре? Струваш ми се странна.

— Наред съм! Само съм малко уморена, още не съм обядвала.

— Защо? Вече повече от половин час си в почивка.

— Знам, не видях как отлетя времето, гледах някакви глупости в интернет.

— Тичай да си купиш поне един сандвич. Ако си уморена, мога да отменя вечерята.

— Не! Отиваме, приятно ми е, този тип е симпатичен.

— Щом го казваш. Иди да хапнеш. Не бързай тази вечер, аз ще се заема с децата. Целувам те.

— И аз...

Затворих, измъчвана от угризения. Току-що бях излъгала Янис, това никога не ми се беше случвало. Не го понасях. Макар да бях премълчала, за да го предпазя от мръсотиите на брат ми, това не беше достатъчно основание. Нямах никакво извинение. Защо го направих?

Посветих следобеда на това да направя всичко възможно, за да забравя за брат ми и да се съсредоточа единствено върху Янис. Като изключим факта, че задължително ще стане въпрос за Люк на вечерята у Тристан. Впрочем защо ни беше поканил? Надявах се, че това не е някакъв заложен на Янис капан, за да го упреква за загубата на време и липсата на сериозен подход от страна на кантората. В крайна сметка не

го познавахме добре... Понякога хората са гадни. Тъй като вече изпитвах чувство за вина, че го бях излъгала, не пожелах да споделя с него резервите си, докато той изглеждаше доволен от обаждането му и от поканата.

Оставихме децата, които бяха много щастливи, че ще ги гледа дъщерята на портиерката — празник посред седмицата. Дано тя успее да ги накара да си легнат не много късно... Точно в осем натиснахме звънеца на двойната врата на апартамента на Тристан. Той живееше в студен квартал от XVI век — без живот, без магазини, подредени в права линия прекрасни сгради, в които нямаше душа. Представих си лесно, че не хаби нерви за паркирането, когато се прибира от работа, защото наблизо сигурно има свръхохраняем паркинг. Янис не спря да ме поглежда доста разтревожено, вероятно обедната разправия беше оставила някои следи по лицето ми.

— Сигурна ли си, че си добре? — ме попита той за кой ли път, докато все още чакахме Тристан да ни отвори.

— Ами да! Уверявам те! Само се чудя как ще се държат децата.

— Аз знам отговора: отлично. Тази вечеря ще им се отрази добре. Окей?

Аз поклатих глава. Янис ми се усмихна и се наведе, за да ме целуне. В момента, в който той се отдалечаваше от мен, вратата се отвори. Малко оставаше. След секунда щяха да ни хванат като двама тийнейджъри, които се мляскат скришом. Тристан, чиято бледност ме порази както в деня, в който го срещнах, ни посрещна сърдечно.

— Добър вечер, Вера, Янис, благодаря, че приехте поканата ми. Влизайте. Чувствайте се като у дома си.

Той стисна първо моята, после ръката на Янис, който му подаде бутилката вино, купена за случая.

— Мога ли да поема дрехата ви? — ми предложи той.

— Благодаря.

Дадох му самото си, което той прибра грижливо в гардероба на антрето. После ни направи знак да пристъпим напред към всекидневната — доста студена на пръв поглед с пода си от декоративен бетон и тъмните стени, и достатъчно огромна, за да приюти роял. Между две разположени едно срещу друго канапета с дамаска имаше стъклена ниска масичка. Една цяла стена беше посветена на библиотеката, другите бяха украсени с модерни картини,

чийто смисъл напълно ми убягваше. В четирите ъгъла на помещението имаше малки колони, от които се чуваше джаз. За щастие звукът не беше много силен, защото този музикален стил започваше да ми дразни ухото след известно време за голямо съжаление на Янис, който от своя страна го обожаваше. Впрочем той беше предал страстта си на Жоаким, записвайки го на частни уроци по тромбон, което той самият не е могъл да направи като дете. Наистина с Тристан бяха създадени да се разбират! Внимателното ухо на мъжа ми вече беше разпознало звука и двамата започнаха да обсъждат музиката. През това време продължих да оглеждам. Единствената лична нотка беше една рамка с три снимки — разбрах, че става дума за дъщерите му. Бих дала какво ли не, за да се доближа и да ги разгледам. Освен това беше точно както си представях, че живее сам мъж, който обаче има достатъчно средства, за да наеме чистачка на пълно работно време. Моята мечта! Нямаше и една прашинка, нямаше и помен за безпорядък. Малко прекалено чисто все пак. Пълната липса на женско присъствие беше очевидна, дори и само съдържанието на гардероба в антрето — редица сака от костюми — което бях успяла да зърна, трябваше веднага да ми каже: нямаше опасност да се натъкнем на госпожа Тристан. Седнах на едно канапе, Янис се настани до мен.

— Отворих бутилка червено да вземе въздух, добре ли е за вас?

— Отлично за мен — отговорих аз.

— Супер — обяви мъжът ми, който продължаваше да се оглежда наоколо.

Той сигурно смяташе, че на този апартамент му липсва малко въображение и цвят. Макар вече да мечтаех да разбъркам купчината съвършено подредени едно върху друго на ниската масичка списания, аз не се осмелявах да си представя какво му минаваше през главата. В замяна на това на драго сърце признавах, че у Тристан цареше изтънчена атмосфера, нелишена в крайна сметка от известна сърдечност, за която със сигурност допринасяше приглушената светлина. Всъщност на мен ми се струваше, че се намирам във фоайето на луксозен хотел — всичко беше подредено елегантно, с вкус и без съмнение на невероятна цена.

— Какво правихте този уикенд, та изглеждате така? — ни попита той, поднасяйки виното.

— Янис ни изненада с разходка до морето с децата — му отговорих аз изненадана, че проговорих първа. — Беше ни достатъчен само един следобед на плажа, за да придобием тен.

Тристан се усмихна и се обърна към мъжа ми:

— Добър си!

Янис се засмя доста горд от себе си.

— Наистина — продължи Тристан. — Аз съм неспособен да направя каквото и да било, ако не е организирано предварително, и то в най-малки подробности. А ти тръгваш с жената и децата, без да се замислиш.

— Мога да те науча, ако искаш!

— Ще се възползвам.

Присъствах на раждането на едно приятелство. Усещах, че не е нужно много повече, за да започнат да се шегуват един с друг. Дори и да ми беше малко трудно да си представя Тристан да разказва просташки шегички или да се смее на такива, доста лесно си ги представях да пият бира направо от бутилката. Отбелязах си също така, че ако по чудо изчезна в този момент, не е сигурно, че ще го осъзнаят. Янис току-що беше изгубил най-стария си приятел, но беше на път да спечели нов. Странно, но аз щях да свикна. Имах ли избор? Не е сигурно.

— ... И после, смайва ме, че си го направил, след като ти се нахвърлих рано сутринта. Впрочем, Вера, по този повод, държа да се извиня пред вас, че се обадох на Янис толкова рано сутринта, още повече в събота. Много съжалявам, не го осъзнах на момента.

— Няма за какво, Тристан. Уверявам ви.

— Ей — прекъсна ни Янис. — Двамата няма ли да престанете с любезниченето и говоренето на вие! Струва ми се, че съм някое хлапе с майка си, което се подготвя да бъде смъррено от директора. Това ми навява малко в повече спомени.

Сдържах се да не се разсмея. Янис не грешеше, чувствах се много притеснена. Събеседникът ми изобщо не беше зле сам по себе си с всичките си обноски. Между двама ни обаче съществуваше голяма разлика: при него те изглеждаха естествени, сякаш по рождение, докато при мен изобщо не беше така. И той добави отгоре на всичко:

— Вие трябва да решите, Вера. Аз не бих си позволил.

Усещах, че Янис ме наблюдава. Усмихнах се и погледнах и двамата. После хванах чашата си и протегнах ръка над ниската масичка.

— За твое здраве, Тристан! — изрекох.

От този момент разговорът между трима ни тръгна много по-непринудено. Ние се опознахме, разговаряйки за това-онова, редувайки баналности и по-задълбочени теми, припомняйки си откъси от своя живот, при все това, без да се разкриваме прекалено много. Тристан ни зададе много въпроси относно децата, техните характери, отношенията помежду им. Засмя се, като му доверих, че Виолет още не е забравила, че той я нарече „малка принцеса“.

— Дъщеря ми очевидно те харесва — му съобщи Янис засмян. — Мисля, че следващия път, когато те види, ще си сложи всичките труфила, за да ти покаже колко е съблазнителна!

— За щастие имам дъщери, би трябвало да съумея да се справя.

Очите му потъмняха. После той стана, извинявайки се — трябваше да отиде в кухнята за няколко минути. Ние с Янис се спогледахме. Противно на твърденията му у нас, може би не беше толкова разбиращо се от само себе си, че трябва да живее разделен с тях. Като майка проявявах разбиране.

— Тристан — извиках аз, — имаш ли нужда от помощ?

— Не, изобщо, не мърдай.

— А дъщерите ти? Ти ни каза, че са на тринайсет и петнайсет години, нали? Как се казват?

— Имаш добра памет — ми отговори той от кухнята си. — Кларис е по-голямата, Мари е втората. Обаче ви пожелавам да се запасите с голяма смелост за юношеската възраст на вашите трима. Изобщо не е приятно!

— Чак толкова?

— Преувеличавам...

— Майка им омъжи ли се повторно? — го попита Янис невинно. — А ти?

Аз го ритнах, поглеждайки го строго. Той се намръщи, за да не изкрещи. Изглежда му бях причинила страшна болка. Толкова по-зле.

— Вера, няма нужда да изтезаваш Янис.

Аз подскочих, като чух Тристан, който се беше появил безшумно. Той взе усмихнат чашата си от ниската масичка, после, оставайки прав

до нас, отпи глътка вино, без да сваля поглед от мен.

— Аз щях да задам същия въпрос, ако бях на негово място.

Янис помълча две секунди и избухна в смях.

— Разбираме се като мъже! — каза той накрая, преди да се изправи, продължавайки да ме гледа. — Магарица такава, съсипа ми крака!

После отново насочи цялото си внимание към Тристан:

— Е, къде се крие жената на живота ти?

Домакинът се усмихна с половин уста и ме погледна така, все едно казваше „изобщо не се отказва“. Аз свих рамене.

— Не съм я намерил още. Престанах да търся след няколко доста неудовлетворяващи връзки.

Той изглеждаше доста безразличен, това ми се стори тъжно. И жалко за него. Той имаше всичко, за да намери някого, с когото да сподели живота си.

— Каня ви да седнем на масата!

Очевидно Тристан беше старателен и безупречен мъж. Масата беше сложена — с покривка, платнени салфетки и висококачествени съдове. Това изглеждаше толкова естествено при него, че аз не можех да не си кажа, че прекалява или пък че се стареа да ни впечатли по някакъв начин. Храната беше на висотата на показаното досега, изобщо не беше пестил. Обаче той не скри, че няма нищо общо с това. Беше помолил домашната си помощничка да приготви вечерята, той само я беше стоплил.

Като приключихме с вечерята, останахме на масата, а Тристан ни сервира кафе и сливов ликьор. Старомодните му маниери, малко като от стара Франция, бяха колкото смущаващи, толкова и смешни, малко трогателни дори. Доста бях любопитна да открия откъде идваше това възпитание. Обаче смятах, че би било неуместно да задам и най-незначителния въпрос относно произхода му. И знаех, че ако бъдем принудени да се видим пак — в което не се съмнявах, що се отнася до Янис — можех да имам доверие на мъжа си, че ще стафи и няма да си усложнява живота с благоприличие, ако иска да научи повече за новия си приятел. И после, трябваше да призная, че с него не беше трудно да се разговаря, изглеждаше лесно да се сближиш с този човек.

— Всъщност, Янис — обърна се към него Тристан, — успокоиха ли се нещата с Люк?

Обърнах се рязко към мъжа си:

— Ти не му ли каза?

— Не, не още.

Впуснахме се в мълчалив диалог. От една страна, аз го питах защо е мълчал, той ми обясняваше, че се притеснява да му съобщи какво е положението.

— Какво? — ни прекъсна Тристан. — Кажете ми. Все още не ви познавам достатъчно, за да разшифровам езика ви.

— Ти не си готов да го разшифроваш — възразих му, без да откъсвам поглед от Янис.

— Всъщност аз си подадох оставката.

— Но защо? Надявам се, че не съм ти създал неприятности...

— Както разбра, Люк ти изпрати този мейл зад гърба ми. Това беше капката, която преля чашата. Ние имахме проблеми с общуването от известно време и аз не разполагах с никаква свобода.

Тристан със смръщени вежди, видимо дълбоко замислен, не сваляше поглед от Янис.

— Съжалявам — каза накрая. — Чувствам се отговорен.

— Не говори глупости!

Тристан въздъхна, изглеждаше все по-притеснен.

— Ами, напротив... Аз предизвиках конфликта, преследвайки ви, за да ви стана клиент.

— Ако мога да си позволя, Тристан, аз почти съм готова да ти благодаря — прекъснах ги аз. — В противен случай никога нямаше да знам, че Янис се задушава толкова много, работейки за брат ми.

— Не исках да те безпокоя излишно — измърмори през зъби мъжът ми.

— Значи може би е всяко зло за добро в този случай — рече Тристан.

Той стана, повървя няколко секунди из всекидневната, преди да застане неподвижно до прозореца с ръце в джобовете на официалния си панталон.

— Сигурен ли си, че положението е непоправимо? — попита той Янис, все още загледан навън.

— Ако ти кажа, че прекарах деня в търсене на работа, този отговор достатъчен ли ти е?

— Наистина, това изглежда доста ясно.

Устата му се разтегна в странна гримаса. Какво искаше да каже тази физиономия? Дали започваше да му харесва бързата размяна на реплики с Янис? Или пък беше нещо друго? Трябваше ми декодиращо устройство.

— Вера казва, че си се задушавал, ти говориш за липса на свобода. Бъдещето ти ми изглежда напълно очертано.

— Да не се мислиш за Мадам Ирма^[1]? — подхвърли му Янис, ставайки.

— Не си налагай да работиш отново като подчинен на някой друг, който също няма да ти позволи да използваш възможностите си. Повярвай ми, имам опит в това... Бъди си сам шеф. Създай своя компания.

На едно мнение сме.

Мъжът ми се приближи до него, прокарвайки нервно ръка през косата си, горчиво усмихнат.

— Забавно е, че ми казваш това, Вера ме посъветва същото. И ще ти отговоря по същия начин като на нея. Мислил съм за това сериозно и неведнъж. Още повече, когато попадат проекти като твоя, това гъделичка, съвсем очевидно. А да започна да работя самостоятелно би представлявало истинско сбъждане на мечтите ми. Но противно на онова, което мислят някои, сред които и Люк, аз съм стъпил здраво на земята. Трябва да поема своите отговорности, ние имаме три деца, заем за закупуване на жилище ни виси на главите, разходи. И ако искаш да знаеш всичко, нямаме нито грош заделен настрана. Никоя банка няма да ме одобри.

Те вече стояха един срещу друг като два готови за бой петли. Аз започвах да се страхувам, че Янис ще избухне, усещах как расте раздражението му, докато Тристан от своя страна изглеждаше съвършено спокоен.

— Не се познаваме много, но ще бъда откровен с теб, Янис.

Мъжът ми поклати глава озадачен.

— Като те слушам, ти имаш желанието и таланта, аз го установих. Проблемът с парите те задържа. Това е измислен проблем.

— Ей! Ти на коя планета живееш? Мангизите не падат от небето.

— А ако аз гарантирам за теб?

Янис се намръщи.

— Ти току-що го каза: едва ме познаваш. Защо би поел такъв риск?

— Познавам те достатъчно, за да знам, че моите пари са в безопасност с теб — му отговори Тристан незабавно.

Аз преглътнах, без да мога да повярвам. Бях свидетел на преломен момент за Янис и за неговата кариера.

— Страхотно предложение! — прошепна Янис с развълнуван глас, който ми беше непознат.

После той се обърна към мен:

— Вера, време е да отидем да освободим бавачката.

Разбрах, че трябва да тръгна тукатси. Той беше много разстроен.

— Почакай! — задържа го Тристан. — Говоря сериозно, не ти се подигравам.

Янис пое дълбоко въздух със стиснати челюсти.

— Ами добре... благодаря ти, но аз отказвам, защото гърбът ми не е достатъчно здрав.

— Сигурен съм в обратното. Нека да поговорим. Ела в офиса ми утре...

— Казах не!

Защо се затваряше той като мида в черупката си?

— Ако си промениш мнението...

— Вера, готова ли си?

— Да, да — отговорих аз, скачайки от стола си. — Тристан, мога ли да си взема сакото?

— Разбира се, веднага.

Събрахме се тримата в антрето. Домакинът ни извади дрехата ми от гардероба. Тревожна бръчка прорязваше челото му. Аз не свалях поглед от Янис през цялото време, през което Тристан, много галантен, ми помогна да облека сакото си. Мъжът ми пусна най-любезната си усмивка:

— Благодаря за тази вечер, беше супер! Ще го повторим.

— Надявам се, да — отговори той, стискайки му ръката.

Янис отвори вратата и се отдалечи по площадката, без да ме чака. Аз се приближих до Тристан и спонтанно го целунах по бузата. Той се възползва от това, за да ми прошепне на ухото:

— Надявам се, че не го обидих или пък притесних. Яд ме е, не биваше да му представям нещата така, беше нетактично.

— Не се безпокой — рекох тихо, отдалечавайки се. — Всичко ще бъде наред.

Той ме задържа за ръката.

— Вера, не е нужно да ви познавам повече, за да знам, че ти си единственият човек на земята, който може да го убеди поне да помисли за това. Аз не правя необмислени предложения. Той е надарен, наистина е много надарен.

Едва забележимо се усмигнах и изтичах след Янис, който вече слизаше по стълбите. Не чух вратата да се затваря.

— Почакай ме!

Никакъв отговор, правеше на инат.

— Янис! Стига!

Той махна с ръка и продължи към улицата. Намерих го да крачи напред-назад по тротоара. После ме погледна със скръстени зад врата ръце и съкрушена усмивка.

— Бих изпафкал една.

Само това липсваше! Самото споменаване на цигарата подложи нервите ми на тежко изпитание.

— И дума да не става! Ако започнеш отново, ще започна и аз! Какво те прихвана там горе?

— Този тип е много, ама много побъркан!

— Защо? Той вярва в теб! Това ли те ядосва? Това е лудост! В края на краищата, какво ти пречи да помислиш?

— Вера! Отговорът е не! Не искам повече да чувам да се говори за това.

— Но...

— Ако обичаш, не прави нещата по-трудни... да се прибираме у нас.

Той не продума повече, докато стигнем до апартамента, и не каза нищо на бавачката. Тя едва си беше тръгнала, когато ми каза да не го чакам, да отида да си легна; щял да се качи по-късно. Поспрых наред съвваемата стълба, за да го погледам, а той дори не усети. Предложението на Тристан го объркваше. Само дето реакцията му беше много показателна за въздействието, което му беше оказала подривната дейност на брат ми. Янис се криеше зад проблема с

парите, за да не рискува, защото нямаше никакво доверие в себе си. Той седна за няколко секунди на една кухненска табуретка, после се изправи внезапно. И така нататък до момента, когато изглежда си каза, че има нужда от едно малко за ободряване. Отиде да порови в барчето. Искан да го разтърся, да го успокоя, но той се беше изолирал напълно. Дойде при мен едва след два часа, наистина посред нощ. Аз все още не бях мигнала, но се направих, че спя. Той си легна, без да ме докосне, и се обърна настрани. Аз не помръднах, слушах дишането му. Усещах напрежението, което струеше от него, и не знаех какво да правя, изпълнена с чувство за безсилие; бих искала да го насърча, да му инжектирам веднъж доза доверие в себе си и втори път дозата безразсъдство, което изглежда беше изгубил внезапно. Той не заспа. Аз също.

[1] Измислен образ на гледачка героиня от френски игрални филми. — Б.пр. ↑

6. ЯНИС

Входната врата се затръшна. Вера току-що тръгна и аз можех да си отдъхна. След излизането ѝ заех отново вчерашното място — отпуснат на една табуретка. Наистина за пръв път ми се случваше такова нещо. Откакто бяхме станали от леглото, чаках само едно: тя да тръгне, да ме остави сам с неприятностите ми. Силно разтревоженият ѝ, въпросителен поглед ме обезсърчаваше. Тя чакаше обяснения относно поведението ми снощи у Тристан, надяваше се да реагирам, да направя нещо, искаше отговори. *Отговора*. Защо отказвах категорично да обмисля това предложение за помощ, макар че от три дни тръбях, че искам да работя самостоятелно? Какъв глупак съм? Трябваше да си затварям голямата уста през уикенда! Сега нямаше да съм притиснат до стената. Напротив... щях да съм при всички случаи. Бях подал оставка импулсивно, убеден, че струвам повече от кантората и Люк. Сигурен ли бях наистина в това? Не съвсем... Ако отстъпя пред изкушаващото предложение на Тристан, нищо не гарантираше, че ще успея. Ако се издъня, щеше да настъпи катастрофа. Аз имах отговорности като глава на семейство, като съпруг, мой дълг беше да задоволя нуждите им. Без да броим, че исках да ги глезя и четиримата, исках да взема чистачка, за да може Вера да не си скъсва повече задника, докато подрежда моя и на децата битпазар, исках да ѝ подаря роклите, по които тя припада, оригиналните рокли, които създадох у дъщеря ни вкуса към преобличането като принцеса, не исках повече да отлагам купуването на нов тромбон за Жоаким — непоносимо беше да го гледам как се бори с окаения инструмент, който му бях намерил на сайта „Бон Коан“. Исках да мога да платя за пътуването, за което мечтаем по повод десетата годишнина от сватбата ни. Тогава да поема всички тези рискове, свързани с работата ми... Играта на независимост заслужаваше ли си? И най-вече кой би ми се доверил? Люк беше утвърденият професионалист, онзи с титлите. Аз кой бях до него? Палячото, шутът, онзи, от когото искат да майстори бидонвили, който

обаче няма мозък, който не е учил. Е, много ми отива да се перча, да важнича с чук в ръката, молив зад ухото и да се мисля за Макгайвър^[1]. Само дето, ако започнех да работя самостоятелно, клиентите ми щяха да очакват много повече. Можех ли да ги удовлетворя с малкото, което притежавах? Все пак страшно ми се искаше да си върна за забележките на Люк. Вера напразно ми казваше, че е горда. Тя заслужава повече от някакъв тип като мен, който почти на четирийсет години не е извършил още нищо необикновено. Какво правих през всичкото това време? Нищо! Бях само един доста жалък пъзльо, който се криеше зад другите. Но дълбоко в душата си исках децата ми да се гордеят с успеха на баща си. Досега успях да ги накарам да мечтаят с малко, строейки крепости. Още беше лесно да бъда техен бог. Какво щяха да мислят за мен след няколко години, ако не направя нищо повече? Жоахим, моят малък интелектуалец, който мечтае за консерваторията, Ернест, моят малък хитрушко, който чатка всичко по-бързо от другите, и моята Виолет, която като порасне, ще се отвърне от баща си, щом пътят ѝ се пресече с този на някой адвокат или лекар. И моята Вера, голямата ми любов, откъде да знам дали някой ден очите ѝ няма да блеснат заради някой интелигентен, културен, улегнал тип, който може да прави и друго, освен дупки в стените и да танцува бос в хола? Само като си го помислих, направо побеснях, че фраснах с юмрук работния плот. После втори, трети път. Удрях. Удрях за провалите си, за желанията си, за органичното си шубе. Накара ме да спра извънвяването на мобилния ми телефон. Вера вече се обаждаше.

— Забрави ли нещо? — я попитах аз.

— Не, а и мисля, че щях да се усетя по-бързо. Вече е почти обяд.

— Какво?

Значи бях прекарал почти три часа, предъвквайки едно и също, потънал в черни мисли. Сработила е интуицията ѝ, защото накрая щях да разруша апартамента.

— Ти колко си мислеше, че е часът?

— Няма значение. Как си?

— А ти?

— Добре, добре... Тръгваш ли за обяда с Шарлот?

— Не, обадох ѝ се, за да го отменя...

— Така ли? Но защо?

— Янис... трябва да поговорим... Ела да обядваш с мен... Моля те? Имам да ти казвам разни неща.

— Какво става?

— Без паника... трябва да те видя, това е всичко.

Аз въздъгнах.

— Окей! Идвам!

Грабнах портфейл, ключове, яке, каска и затръшнах вратата. Слязох шестте етажа по стълбите на сградата ни и бутнах вратата. Първото нещо, което видях, беше мигащият морков^[2] на магазина за тютюневи изделия. Отместих очи, направих десет крачки към мотора си, после се върнах обратно. „Ами, майната му! Кой ще го узнае?“ — изръмжах. С наслада преоткрех миризмата на барчето с щанд за цигари, атмосферата на пункт за залагане на конни състезания, редовните клиенти на тезгяха. Вече пет години я избягвах. Обаче се въздържах да не избухна гневно, когато открих колко малко монети ми върнаха от банкнота от десет евро за пакет цигари и запалка. Почти съжалявах за постъпката си. Като излязох навън, отложих момента, отидох при мотора си, без да бързам, стиснал в ръка мекия пакет. Погледнах часовника си, имах време. Отворих пакета с треперещи ръце, помирисах цигарите, сякаш смърках. Пет години лишаване щяха да се изпарят яко дим. Огледах се наоколо от страх да не ме хванат, наоколо нямаше познати. Бях като тийнейджър, който ще дръпне скришом от първата си цигара в междублоковото пространство. Само дето мен никой не ме контролираше като тийнейджър, моите родители бяха широко скроени. Извадих една и я сложих в устата си, филтърът ми се стори особено мек, макар да знаех, че това е дреболия, близалка за рак, щракането на запалката ми се стори по-мелодично от най-доброто парче на Хърби Хенкок. Вдишах дима от първото дръпване със затворени очи, това ми раздра гърлото, започна да ми се повдига. Но все пак колко беше хубаво! Всичко — миризмата, димът, който ми дразнеше очите, топлината между пръстите. И докато траеше новата първа цигара, вече не мислех за нищо друго. В замяна на това, щом фасът се оказа в канавката, ми се яви разочарованото лице на Вера. Аз наистина бях царят на глупаците. Прекалено късно, не можех да се върна назад и не бях в състояние да си кажа, че тази цигара е лека временна трудност и всичко ще спре дотук. Порових из джобовете на дънките и по чудо намерих кутийката си с бонбони от катеху.

Когато след двадесет минути пристигнах пред туристическата агенция, ми се струваше, че излъчвам от всички пори на тялото си воня на цигари. Вера беше още с клиенти, тя ме видя, аз ѝ направих знак, че я чакам в кръчмата. Поръчах направо халба бира, това щеше да ми спести мислите за цигарата, която мечтаех да изпуша, и да прикрие дъха ми на пушач, който си бях възвърнал. Облакътен на тезгяха я видях след малко да пресича улицата. Поведението ѝ говореше само за себе си — походката ѝ може и да беше все така лека както обикновено, но раменете ѝ, които тя държеше винаги дръпнати назад, бяха прегърбени, а леката ѝ усмивка изглеждаше измъчена. Въпреки всичко стана по-широка, когато Вера ме разпозна. Тръгна веднага към мен, аз успях да отпия още една глътка бира, преди да ме целуне.

— Как си? — я попитах, отмествайки назад кичура коса, който ѝ закриваше очите.

— Добре, доволна съм, че ще обядвам с теб.

— Може би наистина е така, но срещата ти за обяд по женски с Шарлот ще ти липсва.

— Това не ми е приоритет! — отвърна ми тя.

— Тя сигурно страшно ти се ядоса?

Устните ѝ леко се усмигнаха.

— Не чак толкова, аз подробно ѝ обясних положението... промените... ами всичко...

— Така ли, и тя какво казва?

— Нека първо да седнем на масата.

Тя хвана ръката ми, онази, в която бях държал цигарата, стисна я и ме поведе през покритата тераса. Спря да поздрави един сервитьор, който ни намери по-странична маса. Погледът ѝ се зарея за миг в далечината.

— Е, и какво за Шарлот? Тя сигурно има категорично мнение по въпроса.

— Странно, разправията ни с Люк изглежда я натъжава. Тя не разбира какво става.

Не само тя!

— Кога ще се видиш с нея?

— Не знам, скоро... Е, това е последната ми грижа...

Моята също. Не продумахме повече. Вера отвори листа с менюто, направи се, че го чете. Аз я наблюдавах иззад моето, бях осъзнал, че тя не е мигнала през нощта, аз също бях гледал как се нижат минутите на будилника. Сега на обяд очите ѝ бяха измъчени и красиво изгорелият ѝ нос беше бледничък. Сервитьорът дойде да вземе поръчката ни. Аз добавих каничка вино към гарафата вода, с която искаше да се задоволи жена ми.

— Вера, предполагам, че искаше да говорим не само за Шарлот. Не увъртай.

Тя ми се усмихна. Ние се гледахме няколко дълги секунди в очите. Аз се почувствах по-добре, по-уверен. Тя ми влияеше така. Самото ѝ присъствие ме успокояваше и така беше от първата минута. Защо я избягвах, след като знаеше отговорите? Макар да изглеждала малко тъжна, тя гледеше решително, както когато взимаше важни решения.

— Чуй ме. И ако обичаш, не ме прекъсвай на всеки две секунди...

Подсмигнах се. Виното ни пристигна, аз налях и отпих солидна глътка.

— Давай.

Тя въздъхна дълбоко, явно искаше да събере смелост.

— Ти искаш да ни закриляш мен и децата, ти искаш да се грижиш за нас. Познавам те прекрасно... Знаем, че за теб нашето семейство и нашето щастие са най-важното. Но ако ти не си щастлив, ние също няма да сме. Трябва да запомниш! Струва ми се, че ти си изгубил всякакво доверие в себе си. В противен случай защо би отказвал да рискуваш?

Аз усещах пакета с цигари в джоба си, преглътнах, преди да ѝ отговоря:

— Казах го снощи, гърбът ми не е достатъчно здрав, рискът е прекалено голям! Дори не знам дали мога да го направя!

— Да, Янис, ти можеш да го направиш! И дълбоко в себе си го знаеш! Използваш парите като предлог, за да не излезеш на предни позиции!

Все повече ми се струваше, че изглеждам като нещастник, който няма нищо между краката.

— Да не мислиш, че ме е страх?

— Да! Заради брат ми, който омаловажаваше работата ти, отхвърли проекта на живота ти!

— А ако се проваля?

— Няма да се провалиш! Имаш дарба, колко пъти ще трябва да ти го казвам? Трудолюбив си, смел си, знам, че ще направиш всичко възможно за клиентите си, ти умееш да ги пленяваш, ти имаш необикновени идеи. Виж как реагира Тристан, когато откри какво си направил от апартамента ни и когато те чу да говориш за проекта му. Забрави брат ми, който се постара да те съсипе. Не го оставяй да спечели и да те върне на началното квадратче. Давай. Аз ти имам доверие. И ще ти помогна, ще те подкрепя.

— Ами парите?

Последен опит за привеждане на аргумент, който обаче се издънваше от снощи, бях го разбрал.

— Забрави за малко гордостта си. А и всички не са Люк. Иди да се видиш с Тристан, изслушай предложението му, той е готов да те подкрепи. Чу го снощи...

О, да, чух го. Ако бях сам, без хора, които зависят от мен, щях да се включа, без да се замисля нито за секунда.

— И освен това при всички случаи аз имам работа, ще имаме моята заплата, докато ти спечелиш малко, аз няма да направя така, че да ме изхвърлят, ще затегнем коланите, няма нищо. Моля те, не се въздържай да осъществиш мечтата си и най-вече не го прави заради нас. Каза ми, че искаш да направиш нещо, преди да си станал на четирийсет години, сега е моментът. Вече си показал какво можеш, липсва ти само малко подкрепа, за да се осмелиш. Не изпускай този шанс. Нападай!

Аз изпразних чашата си, налях си незабавно още една.

— Ти си готова да рискуваш толкова заради мен?

Тя поклати глава.

— Ама, Янис, ти на коя планета се намиращ? Ако ми кажеш, зарязваме всичко, за да обиколим света с лодка, знаеш много добре, че ще го направя.

Беше два и половина. Тъкмо бях оставил Вера пред агенцията. Тя ме беше ободрила, беше ми дала сили и ме беше окуражила да

започна. Беше ми разрешила да направя онова, което аз си забранявах. Тя ме подтикваше да надмина себе си и щях да я накарам да се гордее. Качих се на мотора си, но преди да потегля, се обадох на Тристан. Той вдигна на първото иззвъняване.

— Кога можеш да ме приемеш? — го попитах съвсем простичко. Той помълча няколко секунди.

— Сега — рече.

— Къде си?

Нови секунди тишина.

— В сградата с един от конкурентите ти.

— Предупреди го, че договорот е спечелен от един новак — отвърнах предизвикателно.

Той дори не се престори на учуден.

— Да се срещнем в офиса ми след половин час.

— Вече пътувам.

Затворих и потеглих незабавно.

Тристан споделяше помещенията си с бизнес адвокати. Служителката на рецепцията ме накара да почакам при нея. Беше ми нервно на подобни места, пристъпвах от крак на крак с ръце в джобовете. Всички мъже, които срещнах по коридорите, бяха с костюми и вратовръзки, докато мен неминуемо ме взимаха за турист с дънки, тениска, маратонки и старо кожено яке. Доста посредствено, за да изглеждаш сериозно за разговор на тема сделки. След две минути той пристигна и ме посрещна топло, сякаш снощният ми пристъп на паника никога не се беше случвал. Усмехнат ми стисна ръката.

— Добре ли се прибрахте снощи? — ме попита той.

— Тъхъ — отговорих аз, разрошвайки косата си.

— Последвай ме. Искаш ли кафе?

— Защо не...

Той ме покани да вляза в кабинета му и тръгна отново към приемната. Разхождах се безцелно все така с ръце в джобовете из помещението, което беше свършено подредено и безлично. Накрая застанах до прозореца и започнах да съзерцавам разсеяно движението по голямата улица долу. Принуждавах се да дишам бавно. Обзе ме

паника и ми се стори, че тук не ми е мястото. Трябваше да взема с мен Вера. Тя щеше да ми спести изпотяването и главоболието.

— Седни — ми каза Тристан, когато не бях чул да идва отново.

Аз се обърнах, той остави на бюрото си две чашки с еспreso и се настани в креслото си. Поех си дълбоко въздух.

— Съжалявам за начина, по който си тръгнахме от вас.

— Не се притеснявай за това. Аз съм виновен, нахвърлих ти се, а начинът, по който ти представих нещата беше груб.

— Груб — думата е слаба! — подсмяхнах се. — Аз не трябваше да реагирам така, но наистина за човек като мен, когато някой като теб ми направи подобно предложение, това е напълно... ъъ... всъщност не знам дори какво да кажа!

Той се усмихна с половин уста.

— Седни, свят ми се завива от теб.

Ние дълго се гледахме в очите. Ако седнех, това щеше да означава, че съм готов да го изслушам и следователно готов да взема важното решение. Да се потопя в непознатото. Разкъсвах се между страха и възбудата. Тристан беше невъзмутим. Търпението му ме смайваше, на негово място пред някой смешник като мен аз щях вече да съм побеснял.

— Ако обичаш, Янис. Не се обвързваш с нищо, ако ме изслушаш.

В края на краищата той беше прав. Аз поклатих глава, преди най-накрая да седна срещу него. Опитах се да изглеждам безгрижен, но сигурно беше точно обратното — бях ужасно напрегнат. Тристан изгълта кафето си и продължи да мълчи, без да ме изпуска от очи. После се отпусна в креслото си и след като машинално си потри брадичката, заговори. Той ми обясни, че професията му била да залага върху възможностите на недвижимите имоти, но можел да залага също така върху възможностите на някой човек, най-вече, когато полето за действие на съответния човек го интересува, целта му била да умножи парите си. Жилищата, договорите за наемане на магазини, които му принадлежат, били неговото препитание, стипендия и следователно трябвало да бъдат безупречни. После дойде ред на комплиментите към мен. Още от първата ни среща харесал начина, по който виждам нещата, а моята екзалтация не само че не го изплашила, а го стимулирала. Фактът, че съм самоук и че познавам всички постове

било в моя полза, докато той, който бил следвал дълго, не знаел да прави нищо с десетте си пръста и всичко му падало наготово в устата. Той може и да съжалявал за разрива ни с Люк, но виждал в това сгоден случай, от който аз трябвало да се възползвам. Призна ми, че е преминал през кризата на четирийсетте преди няколко години с усещането, че зависи от другите, което предизвикало преквалифицирането му, и на него му се сторило, че е открил у мен това съмнение, това чувство. Аз му потвърдих, че е бил прав само с едно кимване на глава. Сборът от всички тези неща го накарал да помисли снощи, че е готов да ме подкрепи. Той съзнавал, че изглежда като безотговорен луд, предлагайки да ми стане поръчител пред банките, макар да се познаваме отскоро, но не му пукало, имал възможности да ми помогне и решил да си опита късмета... пък и моя. Какви доводи мога да му противопоставя? Никакви, съвсем очевидно. След дълго мълчание той добави:

— Янис, знам, че не си напуснал кантората на зет ти, за да имаш нов шеф да ти виси на главата. Ти трябва да си си сам началник. Аз няма да си пъхам носа в твоите работи. Нека нещата да бъдат ясни, окей? Ти ще бъдеш свободен във всяко отношение.

Той напразно се мъчеше да изглежда искрен, непременно имаше нещо скрито. Освен ако и той не ме смяташе за будала. Беше прекалено хубаво, прекалено гладко. Тристан не беше някой меценат, знаех го, иначе нямаше да бъде тук.

— Но какво печелиш ти? Това не е просто подарък. Сигурно очакваш нещо от мен?

— Прав си, нищо не се дава даром в света на бизнеса. Знаеш какво съм готов да направя, сега ти трябва да решиш. Какво ми предлагаш в замяна?

Станах от стола си, тъй като не бях в състояние да остана неподвижен повече. Бях изгубен, съвършено изгубен, исках да вляза в бой, да не позволявам повече страхът да диктува поведението ми и да правя каквото искам. Спомних си думите на Вера. Вътрешно се усмихнах. После се съсредоточих; трябваше да поразсъждавам бързо и добре. Ако исках да бъда честен, в действителност не бях изготвил бизнес план! Дори и в най-безумните си мечти. За щастие не тръгнах от нищото. Тъй като постоянно бях общувал с Люк, бях натрупал някои познания.

— Не искам да градя въздушни кули — му съобщих аз. — Дори и да работя пряко сили, за да си отворя място под слънцето, може би ще се издъня. Аз започвам от нулата. Освен теб нямам други клиенти и няма да се мъча да свия тези на Люк. Разбираш ли го?

— Ти си прозорлив и честен, можеш да бъдеш само горд. Харесвам това у теб.

— Спри за малко с тези поклони, Тристан! — прекъснах го аз, повишавайки тон.

Погледите ни се срещнаха за няколко секунди. Той пак остана невъзмутим, докато аз се вълнувах. Какво все пак можеше да го засегне или да го разстрои? Нищо особено, поне така изглеждаше. После започнах отново по-спокойно:

— Ти май не разбираш. Опитвам се да ти кажа, че на мен може би ще ми трябва много време, преди да започна да реализирам печалби.

— Такива са правилата на играта. Продължавай.

Той наистина имаше отговор на всичко.

— Следователно аз не мога да ти обещаая някакъв минимален процент, във всеки случай не и преди да огледам от дистанцията на времето дейността си.

— Нека да мине първото полугодие, преди да направим акт за състоянието на имуществото. Не се напрягай. Ама, Янис, отпусни се, моля те, не се ограничавай заради парите! Нападай!

Аз поклатих глава напълно невярващ. Той ми даваше ключовете от рая. Това беше неочаквано.

— Окей. Но междувременно, имайки предвид основната ти дейност, когато наемаш хора за ремонтни работи като собственик, аз ще ти подготвям безплатно целия план-график и никога няма да ми плащаш хонорари. Смяташ ли, че е коректно да се договорим така?

Той се усмихна с половин уста също както снощи — приличаше на гримаса от удовлетворение.

— Много коректно, това и очаквах.

Той стана, заобиколи бюрото си и се приближи към мен със сериозно лице, но с победен блясък в очите. Беше свършено спокоен. Човек можеше да си помисли, че прави това всеки ден, че за него беше нещо повече от нормално да се обвързва финансово с един почти

непознат. Този тип беше изумителен. Като дойде пред мен, той ми протегна ръка. Аз я стиснах.

— Наистина съм щастлив, че се впускам в това приключение с теб. Чувствам, че много ще науча — ми каза той.

— Благодаря ти — му отговорих аз.

— Добре, Янис, ако искаш да си направиш офис тук, аз имам място за теб.

— Благодаря ти, но имам нещо безплатно!

Щеше да бъде чудесно да вкарам отново в играта гарсонията. Благодаря, татко, благодаря, мамо.

— А... много добре. Предполагам, че бързаш да се заловиш за работа. Имаш ли адвокат? Познаваш ли някой, който би могъл да се занимае със създаването на фирмата ти? Избра ли банка?

— Разбира се, че не, ще започна да търся.

— Не, не се затруднявай с бумажината, ще имаш достатъчно работа. Аз разбирам от това и както можа да видиш, съм заобиколен от компетентни в тази област хора. Мога да се заема с това вместо теб.

Сигурно сънувах.

— Тъъ... не знам...

— Освен ако това представлява проблем за теб и ти искаш да се занимаваш сам. Отлично бих разбрал, ако пожелаеш всичко да ръководиш сам.

— Не... но... не бива да злоупотребявам!

— Няма никаква опасност. Имаш ли още малко свободно време?

Аз само това имам!

— Да.

— Чудесно! Ще отида да видя дали някой от адвокатите е свободен, за да ти обясни всичко това.

Той изчезна за секунда и аз се оказах сам в кабинета като някой будала, а главата ми вреше, след като бях сключил този договор. Въпреки всичко събрах достатъчно мислите си, за да изпратя съобщение на Вера, молейки я да сложи да се изстудява шампанско за тази вечер и да предвиди празнична вечеря за децата. Тя щеше да разбере. През следващите часове слушах адвоката и Тристан, мобилизирайки максимално невроните си. Но много бързо юридическият им жаргон стана за мен тъмна Индия. След като ме попита какъв брачен договор сме сключили, Тристан ме посъветва да

не избирам банката, където се намира и семейната сметка, за да не се обърка всичко и за да може Вера да остане на разстояние — той се обади на банкера си за мен. След половин час дойде куриер, за да остави документи и аз положих безброй автографи. Разбирах, че всичко се развива бързо, много бързо, може би прекалено бързо, че на мен не ми оставаше време да помисля, да преценя добрата и лошата страна, но вече не можех да се спра. Невъзможно беше да дам заден ход. Възбудата надделяваше над разума. Аз исках да действам, да си докажа, че мога да успея, да не разочаровам Вера, да я накарам да се гордее с мен, да покажа на Люк, че е направил голяма глупост, като ме е подценявал, и да потвърдя на Тристан, че е направил правилния избор.

Когато си тръгнах, минаваше осем часът, аз бях капнал, опустошен, но в крайна сметка облекчен: можех да пристъпя към действие. Отблъснах надалече, много надалече очевидното шубе да не се проваля. Нямах право да сгреша. Преди да се прибера у нас, се облегнах на мотора си и изпуших втората си цигара. Гърлото вече не ми пареше, очите не ми щипеха, не ми се повдигаше. Когато тръгнах, направих едно отклонение и забавих пред кантората. Иззад козирката на каската си видях Люк наведен над чертожната си маса. От мястото, където се намирах, можех да доловя нервността му, лошото му настроение, сигурно ме проклинаше. Каква бъркотия... Той вдигна глава, бях сигурен: той знае, че това съм аз. Мислено се сбогувах, после ускорих.

[1] Главният герой таен агент от едноименния приключенски сериал. — Б.пр. ↑

[2] Всички места, където се продават тютюневи изделия във Франция, имат оранжева светеща табела с надпис, наподобяваща морков, а традицията за това датира от началото на миналия век. — Б.пр. ↑

7. ВЕРА

Бях толкова горда от начина, по който Янис се беше съживил. През месеца откакто се беше възползвал от шанса си и управляваше свой бизнес, той разцъфтя видимо. Имаше енергия в излишък. За щастие, защото той си даваше много труд за своя пръв договор. Наемателите на благодетеля му очакваха надвишаване на разходите с този срамно нисък бюджет. Янис прекарваше времето си в тичане от гарсонирата, където беше настанил офиса си, до обекта на шоурума. През тези първи дни на юли, когато ремонтните работи точно бяха започнали, напрежението щеше да се покачи с още една степен. Краткотрайното облекчение, усетено, след като той намери майстори, готови да работят през цялото лято, щеше да изчезне ужасно бързо. Въпреки удоволствието от влизането във фазата изпълнение на план-графика, нещата щяха да се усложнят и проблемите нямаше да пропуснат да се появят. Нямаше нужда да си от занаята, за да знаеш, че работите никога не вървяха както бяха предвидени. Той щеше да бъде крайно взискателен и педантичен, защото рискуваше проходащата си репутация. Без да забравяме, че искаше да шашне Тристан, да му покаже, че е имал причина да му помогне да рискува, че финансовата му подкрепа не е била напразна. Впрочем той прекарваше все повече време с него, споменаваше го пред мен почти всеки ден. Разбирателството, което почувствах да се появява, сега се разкри изцяло. Освен това имах усещането, че на моменти Тристан поемаше ролята на треньор, той освобождаваше Янис, подтикваше го да достига все по-далече, без да си поставя бариери. Аз от своя страна не бях имала възможността да го видя отново, за което съжалявах.

Разбира се, капиталовложението на Янис налагаше да се откажем от някои неща и да пренаредим всекидневието си, но аз се примирявах с положението и го подкрепях колкото можех повече. Най-много

страдаха обаче децата, на които им беше трудно да разберат защо баща им се занимаваше по-малко с тях. Те се нуждаха страшно много от него. Правех всичко възможно, за да облекча липсата, но няхах време да играя с тях или поне не толкова колкото баща им преди. Нагърбих се с всичко, свързано с ежедневието, без да се оплаквам, дори и невинаги да беше лесно. Янис ми липсваше, струваше ми се, че той все повече се преобразуваше във въздушно течение. Обаче аз знаех, че саможертвата си струваше. Още повече че когато беше с нас, присъствието му беше още по-осезаемо и излъчващо щастие от преди. Професионалното му развитие оказваше огромно влияние върху самочувствието му. Освобождаването от влиянието на Люк го окриляваше и това ме караше да се чувствам щастлива.

Обядът ми във вторник с Шарлот представляваше дългоочакваната разведряваща почивка. Обаче аз чувствах, че от времето на сблъсъка с Люк нещо между нас се беше пречупило. Ние избягвахме някои теми, ограничавайки се до лековатите разговори и до новините около децата. Тя с недомлъвки ме беше накарала да схвана, че от време на време се вижда с брат ми. Не можех да го разбера, изживявах го като предателство, но се въздържах да си изясня нещата с нея, страхувайки се наистина ужасно положението да не се изплъзне от контрол.

Чаках я на обичайната ни тераса под навременно появилото се слънце. Тя пристигна както винаги с поне четвърт час закъснение, намигайки и целувайки по бузите хората наоколо. Когато най-накрая стигна до мен след почетната си обиколка, тя ме целуна, после седна срещу мен.

— Как си, скакалецо?

— Добре, дори и изобщо да не съм готова за двумесечната ваканция на децата от тази вечер — й казах аз през смях.

— Днес ли свършва училището?

— Да! — отвърнах.

Тя направи знак на сервитьора и поръча обичайните ни две салати „Цезар“ и чашите ни с бяло вино.

— Имаш ли нещо интересно да ми разкажеш? — я попитах аз.

— Нищо особено.

Тя си свали слънчевите очила и ме огледа.

— Изглеждаш ужасно!

— Приятно е да го чуя...

— Няма да те лъжа, имаш тъмни кръгове под очите и нездрав цвят на лицето. Какво става с теб?

Засмях се леко.

— Ами нищо. Доста съм заета напоследък. Знаеш го.

— Янис?

Усмивката ми изчезна незабавно, аз се стегнах.

— Какво, Янис? Той има много работа откакто е самостоятелен. Залогът за него е огромен.

— Люк също е претоварен, откакто дясната му ръка го заряза.

— Ти заяждаш ли се, Шарлот? — отвърнах аз веднага свадливо.

— Ей, не кипвай. Само исках да ти кажа как е твоят брат. Познаваш ме, аз гъделичкам там, където боли.

Избегнах мрачния ѝ поглед.

— Вера, изглеждаш капнала... и леко изнервена — завърши тя, подсмиввайки се. — Не можеш да се справиш с всичко сама... Трябва ти помощ, ако Янис повече изобщо не се включва за децата.

— Нямам нужда от помощ, оправям се много добре! И Янис прави каквото може. Ще си почина по-късно, защото има периоди в живота, когато човек няма право да бъде егоист.

— Но...

— Без но! Нищо чудно, че не можеш да разбереш. На теб ти се налага да се занимаваш само със собствената си незначителна персона, така че онова, което правя аз, ти изглежда непреодолимо!

Какво ме прихващаше, че ѝ говорех по този начин? Бях станала неуправляема.

— Вера, не е нужно да бъдеш злобна.

Тя ме гледеше втренчено разочарована.

— Извини ме, не трябваше да го казвам.

— Имаш късмет, че ми трябва повече, за да се обидя. Но какво става с теб?

— Нищо — въздъхнах аз. — Откакто започна всичко това, ми се струва, че ти ни осъждаш и се стараеш да злословиш зад гърба на Янис. Аз не разбирам, мислех, че ти ще ни подкрепиш... Не понасям

това, знаеш го, и не понасям също така, че може да се поставя отново под въпрос нашето решение.

— Решението е на Янис по-скоро, отколкото твое. Нали?

— Аз го подтикнах да рискува.

— И онзи тип също? Тристан беше, нали?

— Да, Тристан вярва в него и да ти кажа нещо, Янис имаше нужда от това. Той никога не е бил толкова щастлив и го дължим отчасти на Тристан. Той е добър човек.

Тя въздъхна, а на мен ми се стори, че долавям раздражение. После тя поклати глава.

— Щом ти го казваш... да сменим темата, скакалецо. И така става.

— Да, добре.

Същата вечер гневът продължаваше да кипи в мен. Разликата се състоеше в това, че той не беше насочен срещу Шарлот, а срещу Янис. Все пак щеше да ми бъде приятно да е тук, за да ми помогне да направя съобщението за програмата през лятната ваканция, такава беше традицията. Децата бяха казали „довиждане“ на учителките си за двата летни месеца и очакваха да научат какво сме подготвили за тях. Аз бях проточила възможното най-дълго нещата, надявайки се, че той ще дойде навреме... напразно. Беше настъпил моментът, повече не можех да отлагам — децата току-що бяха изгълтали домашно направените си хамбургери, за да отпразнуват края на училището, те пиеха кола, настанени на канапето и аз бях сама с тежката задача да им съобщя една лоша новина. Не успях да се свържа с Янис въпреки многобройните си опити. Те не ме изпускаха от очи, докато аз сядах на ниската масичка срещу тях. Възбудата им щеше да спадне като мях. Жоаким бутна с лакът малкия си брат и погледна строго Виолет, за да ги накара да се успокоят и аз да мога най-накрая да взема думата.

— Хайде, мамо! Кажи ни!

Поех си дълбоко въздух, преди да заговоря. Беше толкова тежко като знаех, че ще ги разочаровам, ще ги натъжа. И трябваше да го направя сама. Аз не бях си дала сметка за това как ще се отразят промените върху тях, върху живота им, навиците им.

— Е, скъпи мои... тази година е малко особена. Татко смени работата си...

— Да, знаем — прекъсна ме сухо Жоаким.

Той ужасно се сърдеше на баща си. Децата са доста неблагодарни, това е част от тяхното очарование. Но е трудно, когато си родител, да нямаш право на грешка. Как да накараш едно малко осемгодишно момче да разбере, че от време на време на човек му се налага да се съсредоточи върху нещо друго вместо върху тях? Все пак през следващите минути щях да zlepоставя още повече Янис и не можех да направя нищо, за да го предотвратя. Защо той не беше тук? Аз бях сигурна, че ако отдели две минути, за да обясни положението на сина си, всичко ще бъде много по-добре.

— И така, значи — започнах отново. — Вие знаете също, че той е много зает... поради това, ние... тъъ... ще останем в Париж през цялото лято...

— Какво ще правим? — изкрещя Ернест.

Колкото до по-големия ми син, той въздъхна шумно и измърмори под носа си, тропайки с крак. Само моята Виолет остана горе-долу спокойна, защото четирите й години още я закриляха. Обаче виждах по физиономията й, че прихваща гнева на братята си.

— Ами добре, от утре сутринта, докато изляза в отпуск, вие ще ходите на целодневния извънградски ученически лагер. Това няма да е много по-различно, отколкото през последните години. И после, аз ви обещавам, ще правим какви ли не неща четиримата. Ще бъде невероятно! Ще видите! Ще ходим на басейна, в парка „Ла Вилет“, във Версай...

— Но това не е ваканция, мамо! — прекъсна ме Жоаким, повишавайки тон и скачайки от канапето. — Ние го правим през цялата година.

— Не ми говори така, ако обичаш, Жожо. Ще заминем следващата година. И представи си, че е пълно с деца, които никога не ходят във ваканция и които не вдигат за това скандал. Искаме от вас да направите една жертва тази година.

Чувствах се ужасно смешна заради престореното ми въодушевление и елементарните ми нравоучителни уроци. Но не можех да си позволя да им кажа, че на мен също ми се къса сърцето заради това, че няма да заминем както всяка година напосоки, че едва

след месец в този ритъм аз също бях уморена от това, че вече почти не виждам баща им, че не разбирах защо той се прибира толкова късно. Не, наистина, нямах право да им призная какво чувствам.

— Защо не заминем четиримата без него?

— Искате да оставим татко сам тук?

Той се намръщи, Ернест увеси нос, а Виолет ме погледна с трепереща брадичка.

— Обещавам ви, че ще се забавляваме много — им казах нежно.

— Тъх...

— Искате ли да гледате някой филм тази вечер? — предложих аз, за да ги отвлека и да покажа, че въпреки всичко са във ваканция.

— Не, аз отивам в стаята си — ми отговори Жоаким, без да ме погледне.

След това той се обърна към брат си:

— Идваш ли?

Ернест му се подчини и го последва, поглеждайки ме гузно през рамо. Аз въздъхнах тежко.

— Мамо — повика ме Виолет едва доловимо. — Тъжна ли си?

— Не, не се безпокой. Искаш ли и ти да отидеш да си играеш в твоята стая?

— Заедно с теб!

— Добре, върви, аз идвам след малко.

Тя се надигна от канапето и изприпка към мен, за да ме целуне по бузата. Аз се скрих за няколко секунди в нейната невинна нежност. После тя изчезна. *Янис, къде си? Имам нужда от теб. Няма да се справим, ако ти не разбереш какво става в момента в главите на децата ни.* Поклатих глава покрусена и се отправих към дъщеря си в света на принцесите.

Виолет заспа доста бързо, докато ѝ четях приказка. После изчаках да стане десет часа, за да провъзглася отбой, без да събера смелост преди това да се изправя пред синовете ми. Бях сигурна, че по това време те ще са готови. Наистина всичко премина без викове, но и без да ми кажат нещо. Щом затворих вратата на стаята им, аз се почувствах много самотна. Тъй като предпочитах да не обикалям из апартамента, реших да си легна. Грабнах едно списание от ниската

масичка — това щеше да ми помогне да изчакам търпеливо идването на Янис. Имах да му казвам някои неща. Беше по-добре за него да не се бави още прекалено много, защото вече бях доста раздразнена. Ама какво прави? Можеше да благоволи поне да се обади или да отговори на есемесите ми. Това не е кой знае колко трудно все пак!

Тъкмо се бях пъхнала под завивката, когато чух входната врата да се затръшва шумно. Оставаше на всичко и да ги събуди! Опрях се на горния край на леглото и скръстих ръце. Той изкачи стълбата, като си подсвиркваше.

— Вера, там ли си?

Къде искаш да бъда?

— Тъхъ — реагирах аз.

— Съжалявам, не видях как мина времето.

Той дойде в стаята ни усмихнат и ме целуна по челото. После тръгна към банята, без да спира да говори:

— Днес беше невероятно, разрушаването почти приключи. Страхотно беше! Поради това предложих на Тристан да мине тази вечер, за да види как стоят нещата. Ако му беше видяла физиономията...

Аз видях физиономията на децата.

— Дотолкова, че чак изпадна в екстаз, как само се смях! После отидохме да пийнем по чашка в съседното барче и накрая останахме да хапнем по нещо...

Престанах да го слушам. При всички случаи вече нищо не разбирах от онова, което говореше, защото беше започнал да си мие зъбите с неразбираемо настървение въпреки. Накрая изпълни планиращ полет към кревата, за да си легне. Той загаси осветлението, без да си даде сметка, че аз все още седях и изобщо не съм готова да спя. Присвивах и отпусках ръцете си, за да предотвратя избухването. Лекомислието му ме дразнеше.

— Капнал съм. Обещавам ти да се върна по-рано утре вечер. И не се безпокой, аз водя децата на училище.

Това не го очаквах! Той се опита да ме накара да се свлека в леглото. Аз се възпротивих.

— Легни си — ми каза той игриво, повдигайки леката ми нощничка.

— Янис... децата са в лятна ваканция от тази вечер —
подхвърлих студено.

Той скочи и запали отново нощната лампа.

— Как можах да забравя това? Какъв тъпанар съм!

Погледнах го мрачно изпод вежди.

— Тук си прав. Опитах да ти се обадя! Не видя ли?

— Забравих си телефона в гарсоньерата. Вера, не знам...
съжалявам...

Той прокара нервно пръсти през косата.

— Аз ги предупредих...

— Че няма да заминаваме...

— Да. И беше много мъчително, особено за Жоаким, той е много
ядосан... Ернест също не е добре, а Виолет не схвана наистина защо
братята ѝ недоволстват, но беше кисела.

Той се изправи напълно.

— Аз наистина не бях на ниво този път.

— Действително. Ще трябва да наваксаш. На децата вече им
дойде до гуша да те виждат по-малко. Знам, че нищо не можеш да
направиш, но ти се занимаваш по-малко с тях... те не знаят какво
правиш по цял ден.

— Работя! — защити се той с ококорени очи.

— Да, аз го знам. Но те не, не ходим вече в агенцията, не се
виждаме вече с Люк и само се задоволихме да им кажем, че си си
сменил работата... Те са объркани.

Той рухна до мен и ме погали по бузата.

— Ще измисля нещо, обещавам ти...

— Надявам се. Време е за сън.

Аз легнах, избутвайки го с крака, за да ми направи място, и
загасих лампата, без да го изчакам да си легне. Чух го да въздиша,
после, минавайки над мен, той се пъкна под завивката. Хвана ме през
кръста и ме приближи към себе си, притискайки се към гърба ми.

— Сърдиш ли се? — прошепна.

— Ти как мислиш?

Сдържа се да не се засмее, но това го накара да се разкашля.

— Простудил ли си се? — го попитах.

— Не знам, може би...

Позната ми беше тази кашлица, тя ми навяваше спомени. Странно...

— Пази се, ако обичаш. Вече ми се налага да се справям с децата, не искам да ми легнеш болен отгоре на всичко.

— Наистина ли ми се сърдиш?

— За никого не е лесно, Янис.

— Ще съумеем да се нагодим. Аз ще успея, обещавам.

— Не се съмнявам, но да направим така, че да не платим висока цена за това. Лека нощ.

Той не отговори нищо, но се притисна по-плътено към мен.

Щом се включи будилникът, Янис скочи на крака. Човек можеше да си помисли, че е бил буден от известно време и е чакал зелена светлина, за да стане.

— Взимам си душ и се заемам с децата.

Аз подадох глава изпод завивката и го видях да взима чисти дънки и тениска от дрешника. После дойде да ме целуне, преди да отлети — поне такава впечатление създаде у мен — към банята.

— Поизлежавай се още малко.

И изчезна. Какво го прихващаше? Той нямаше да навакса нещата нито с децата, нито с мен само като им приготви закуската. Що се отнася до мен, нищо особено нямаше да се промени, ако спестя пет минути от сутрешната си програма, защото нямах намерение да отивам по-рано на работа. Щом банята се освободи, аз заех мястото, но душът не ме разведри както обикновено. Не се чувствах добре и не успях да отгатна причините за това настроение. Очевидно снощното отсъствие на Янис, гневът на децата имаха нещо общо с мисловната ми нагласа и дълбоко в себе си знаех, че има нещо друго, но не можех да отгатна какво е. Когато малко по-късно слязох по стълбите, бях посрещната от смеха и радостните викове на децата. Толкова бързо ли бяха забравили?

— Мамо! — извика Ернест, юрвайки се към мен.

— Какво става?

— Няма да ходим в лагера!

Той се втурна отново към кухнята.

— И по каква причина? — попитах, тръгвайки след него.

Целунах Жоаким и Виолет и погледнах Янис. Той беше широко усмихнат.

— Взимам ги с мен за целия ден, сутринта ще бъдем в гарсоньерата, а следобед за нашите начинаещи майстори ще има посещение на строителния обект — ми съобщи той видимо горд от себе си.

Плесна дланите на синовете си.

— Аз не съм уверена, че...

Янис обхвана лицето ми с двете си ръце.

— Ние ще прекараме един много хубав ден четиримата. Снощните ти забележки ме накараха да разбера, че децата ми липсват ужасно... тогава да съчетаем полезното с приятното. И отгоре на всичко те ще научат с какво се занимавам по цял ден.

Тонът на последното изречение беше определено по-сух, на него не му беше харесало, че съм могла да предположа, че той не работи. Лошо недоразумение. Той ме пусна и отиде да ми налее кафе, а аз срещнах погледа на Жоаким. Разбрах, че денят в компанията на баща му нямаше да бъде достатъчен, за да го успокои, и че той е наясно какво ми минава през ума. Големият ни син понякога беше прекалено проникателен за възрастта си. Аз се настаних до тях. Закуската беше важен момент при нас — разговаряхме, смеехме се. Но тази сутрин се почувствах повече зрителка, отколкото актриса. Едва отчупвах от филията си, пиех на малки глътки кафето си, слушайки ги да говорят за деня, който ще прекарат заедно в работата на Янис. Въпреки резервите си Жоаким не можеше да се въздържи да не бъде въвлечен във всеобщото веселие и аз се радвах за него. Децата избухнаха с весели възгласи, когато Янис обеща да им купи предпазни каски за строежа. Ернест и Жожо се разтичаха из апартамента, Виолет заръкопляска, крещейки „благодаря, татко“. Аз бях сигурна, че ще прекарат чудесен ден, Янис щеше да превърне всичко в площадка за игри, докато те са там. Тогава какво ме възпираше? Защо не бях в състояние да участвам в това? Откъде идваше тази тежест в стомаха ми?

До момента, когато всички излязохме от апартамента, аз не бях казала почти нищо. Колата беше паркирана близо до метрото, така че

ги придружих. По пътя Янис хвана ръката ми в своята и я стисна силно. Аз не изпусках от поглед децата ни, които вървяха пред нас по тротоара, разказвайки си истории.

— Още ли се цупиш?

Аз го погледнах, безпокойството му беше осезаемо. Какво правя? Да го обременявам с упреци със сигурност не беше решението.

— Не, просто умът ми е другаде.

— Много ми се иска да узная къде витае умът от тази красива глава...

— Не много далече...

— Ако утре си направим една романтична вечер, ще ми кажеш ли къде е?

— Може би да — му отговорих лукаво, не можах да устоя.

Не понасях да се караме или да не се разбираме. Аз може и да мърморех, но мразех кавгите.

— Всичко ще бъде наред, Вера. Обещавам ти.

— Ти вече го каза. Хайде, изчезвайте, порадвайте се на предстоящия ден.

Бяхме стигнали до колата. Аз се обърнах към децата си.

— Целувчици — им казах.

Получих полагащото ми се по право съвместно гушкане, което ме ободри. После Янис ме прегърна.

— Ще ми се обаждаш ли през деня, за да ми казваш какво правите? — го помолих аз.

— Очевидно!

Целунах го бързо и се отправих към метрото, чувайки смеховете им. Да, те ще прекарат един приятен ден и децата щяха да му се порадват. Аз точно това желях, в крайна сметка.

През целия ден Янис правеше така, че да споделя всички важни моменти, като ми изпрати много снимки: децата, докато рисуват в гарсоньерата, децата с каските си, децата със сокове в ръка на входа на строежа. На една от снимките ми се стори, че забелязах Тристан. Сърцето ми се сви, защото Янис прекарваше повече време с този мъж, за когото чувах да говори непрекъснато и когото бях виждала само два пъти, отколкото с мен.

Когато си тръгнах от работата, се обадох на Янис, преди да слеза в метрото.

— Вие се забавлявахте добре според това, което видях — му казах аз веднага щом той отговори.

— Като едни малки лудетини! Ти ни липсваше. Бихме предпочели и ти да си тук... Харесаха ли ти снимките?

— Да, благодаря! Тристан намина ли?

— Децата го обожават! Не можеш да си представиш!

— Толкова по-добре. Какво правите сега? Искаш ли да ги прибера?

— Мислех си, че по-скоро ти би могла да дойдеш при нас и да прекараме вечерта петимата в гарсоньерата.

— Страхотно! Ще напазарувам и пристигам.

Вървах към гарсоньерата, без да бързам. В крайна сметка нямаше нищо спешно. Децата не ме чакаха, те бяха с Янис, който работеше и им се радваше. А на мен това ми даваше възможност да се поразходя, за да прочистя главата ги. Последните двайсет и четири часа ме бяха изтощили морално. Налагаше се да се взема в ръце, не можех да се нахвърлям върху Янис при най-малката грешка, трябваше да бъда справедлива с него, защото аз го подтикнах да започне да работи самостоятелно. Не можех да му се сърдя и за ваканцията — пак аз му бях предложила да не заминаваме — и той не беше отговорен за поведението на Шарлот. Трябваше на всяка цена да си върна обичайната мисловна нагласа: да живея ден за ден, без да се нервирам. Ние винаги сме действали така, аз на първо място. Накрая ускорих крачка, исках да съм с тях, имах нужда да съм с тях. Отгоре на всичко времето беше хубаво и доста топло и щяхме да имаме възможност да си вземем аперитива и дори може би да вечеряме в двора на сградата. Аз бях поставила преди няколко години една малка маса и сгъваеми метални столове пред вратата. Както у нас и винаги охотно Янис се занимаваше с всички ремонтни работи в сградата, беше започнал като юноша по времето, когато е живеел там с родителите си и беше продължил, когато се беше настанил в гарсоньерата. Нашето пренасяне и заминаването на родителите му за старчески дом не бяха променили нищо — децата ни можеха да се радват на двора, а летните

ни аперитиви не създаваха никому проблеми. Спрях при един ресторант в квартала за италианска храна и в хлебарницата — дебитната ми карта загря. Ще си подредим върху дървени плата нарязани на тънко колбаси и сирена, децата ще похапнат гризини, докато чакат да се стоплят домашните им пици. Ваканционна вечеря. На петдесетина метра от гарсониерата забелязах да идва срещу мен една мрачна фигура. Като приближих, разпознах Тристан. Янис сигурно му е предложил да се присъедини към нас и това не ме учудваше особено... Усетеното за кратко разочарование отлетя, не ме интересуваше дали е там, най-важното беше, че с децата ще сме заедно. Добре бях направила, като взех по-голямо количество храна. Ние вървахме един към друг, той едва забележимо се усмихна, когато ме позна, и ми махна леко, на което отговорих с кимване с глава, защото ръцете ми бяха заети. Аз първа стигнах пред вратата на сградата. Той ускори крачка, за да се присъедини към мен.

— Добър ден, Вера — ми каза, отървавайки ме от чантите ми.

— Благодаря! Добър ден, Тристан! Приятно ми е да те видя отново!

Ние се целунахме по бузите. После аз отворих вратата, продължавайки:

— Време беше все пак.

— Не ти ли е неприятно, че се присъединявам към вас? Сигурна ли си?

— Не...

— Татко! — изкрещя Ернест в момента, в който ние влизахме в двора. — Мама идва с Тристан!

— Извини ме — казах на Тристан.

Изтичах към трите ми деца, които пристигнаха много бързо. Искаше ми се да ги „усетя“. Виолет скочи в обятията ми, Ернест се вкопчи в краката ми, а Жоаким се опря на мен.

— Какво посрещане, дечицата ми! Изглеждате във форма!

Тримата заговориха едновременно, разказвайки ми приключенията си от деня. Не разбирах нито дума от онова, което ми казваха, но от тяхното щастие почувствах прилив на енергия. Виолет погледна зад мен, усмихна се уж срамежливо, което всъщност изобщо не беше така.

— Как си, малка принцесо? — я попита Тристан.

Дъщеря ми завъртя очи доволна.

— А вие, момчета? — продължи той.

Янис излезе от гарсоньерата и дойде при нас, без да ме изпуска от очи широко усмихнат. Без да се притеснява от Тристан, той ме целуна силно по устата. Аз затворих очи и въздъгнах от удоволствие.

— Как си? — попита ме.

— Добре, идеята ти беше добра за тази вечер.

Той ми намигна и се отправи към Тристан.

— Готино е, че дойде! — му съобщи той, тупвайки го по рамото.
— Добре, да пийнем по чашка!

Аз се разсмях.

— Остави ни да си поемем дъх!

Пуснах Виолет на земята и си спомних, че Тристан все още беше натоварен с покупките ми.

— Искаш ли да ти занеса всичко това вътре? — ми предложи той в мига, в който се обърнах към него.

Аз ги грабнах.

— Стига, благодаря ти!

Прекрачвах прага на гарсоньерата, когато Янис ми извика:

— Ще видиш, че съм сложил да се изстудява шампанско!

— По какъв повод? — го попитах аз, поглеждайки през рамо.

— Без повод!

Влизайки в помещението, едва се сдържах да не му направя забележка, откривайки безпорядъка, който цареше там и който изобщо не се дължеше на децата! До хладилника намерих дори проектносметна документация, листове с нахвърлени бележки и скици на проекти. Натрупах всичко едно върху друго и оставих купчината на бюрото, на което се предполагаше, че работи Янис. После разгънах малката кухненска маса, закрепена на стената, за да приготвя платата и аперитива. Децата избраха този момент, за да се изтърсят неочаквано край мен.

— Какво ще ядем тази вечер?

— Пици, но няма да е веднага! Няма да вечеряте точно в седем и половина през ваканцията!

Жоаким ми се усмихна широко, той изглеждаше толкова поспокоен от снощи. Какво облекчение!

— Идете да играете, правя аперитив и за вас!

— Супер!

Те изчезнаха. Не трябваше да се безпокоя толкова за тях, защото някоя дреболия им доставяше удоволствие и в семейството ни всичко беше наред. Намерих чаша с малко бяло вино на дъното, явно Янис беше започнал да си пие аперитива, без да ни дочака. Щях да поема грижата да го довърша, разопакувайки колбасите си.

— Вера?

С дъска за рязане в ръка се обърнах към входа — Тристан стоеше в рамката на вратата.

— Мога ли да ти помогна и да направя нещо?

— Не, благодаря. Всъщност... да, чакай. Би ли повикал Янис да дойде?

— Той говори по телефона.

— Няма нищо — му отговорих аз усмихната. — Влез, де!

Аз се въртях надясно и наляво, взимайки чинии, прибори, чаши. Извадих и високите за шампанско, приготвих една салатиера с чипс за децата.

— За строителния обект ли е обаждането му? — попитах.

— Така мисля.

От начина, по който се разхождаше из гарсоньерата, разбрах, че е идвал често. В крайна сметка той донякъде сякаш винаги е бил там с нас. Усещах добре, че ме проучва, докато аз се суея.

— Сигурна ли си, че нищо не мога да направя?

— Да, уверявам те.

Погледнах го. Бях забравила колко не на място беше край нас, въпреки неангажиращото поведение, със своите черни костюми, сериозно лице, неестествени физиономии, елегантни и сдържани маниери. Аз го познавах само благодарение на казаното от Янис. Внезапно, докато го наблюдавах, разбрах, че имам някои неща да му кажа. Може би това беше подходящият случай. Заряхах приготовленията на вечерята и се приближих до него. Той отстъпи две крачки назад.

— Тристан, държа да ти благодаря за онова, което направи...

Той впери тъмните си очи в моите.

— Струваше ми се важно да ти го кажа. Благодаря заради Янис... той никога не е бил толкова щастлив.

Той се отправи към входа и погледна втренчено Янис, който жестикулираше в двора и продължаваше да говори по телефона. За какво би могъл да мисли? На мен наистина ми се струваше, че той претегля всяко свое разсъждение, всяка своя дума.

— Знаеш ли, като видя какво е свършил вече и енергията, която влага в това, изобщо не съжалявам — каза накрая той, след като, както ми се стори, мина цяла вечност. — Имам пълно доверие на мъжа ти, той ще успее. Това е сигурно. — Пое си дълбоко дъх. После се обърна отново към мен и се усмихна, преди да продължи: — Мога да ти върна комплимента.

— За какво говориш? — отвърнах му аз, смръщвайки вежди.

— Ти подкрепяш Янис. Аз го знам, той ми каза. Обясни ми, че поемаш отговорността за всичко останало, за да се съсредоточи той върху работата си. Тогава, ако той успее, това отчасти ще бъде благодарение на теб, аз съм само гарантът. И следователно, ако някой ден спечеля от онова, което влагам в неговите занимания, ще му благодаря, но ще благодаря и на теб.

— Наистина не виждам нещата по този начин — му отговорих аз притеснена.

Той се подсмихна.

— Почти бях сигурен, че ще ми отговориш нещо такова. Вие двамата съставлявате много добър екип.

— Ъъ...

— Тристан? — прекъсна ни Виолет.

Сдържах се да не се разсмея, като я видях с десет пъти по-голяма от необходимото ѝ предпазна каска на главата.

— Мислиш ли, че принцесите носят това? — я попита той. После се наведе. — Ти си единствена и уникална. Точно затова си толкова ценна.

Тя още повече се възгордя. И тогава не успях да се сдържа да не се разсмея.

— Ти притежаваш уменията и похвата да я накараш да те слуша — обявих на Тристан, преди да се върна към заниманията си.

— Не свърши ли с опитите си да съблазниш дъщеря ми? — пошегува се Янис, влизайки в гарсоньерата.

Тристан се засмя на свой ред и се изправи. Янис захвърли телефона си на бюрото наред документите и дойде да се притисне

към гърба ми. Целуна ме по врата.

— Жадна съм — казах аз.

— Какво да кажа аз! Ще го отваряме ли това шампанско!

Излязох в двора, натоварена с аперитива и последвана от децата, докато мъжете поеха грижата за съдържанието на чашите ни.

Дори след девет и половина ние все още бяхме на двора, но заговорихме по-тихо. Виолет заспа отпусната на коленете ми, момчетата играеха вътре. Аз галех косата на дъщеря си разсеяно, отпивайки с наслада от чаша с розе.

— Вечерта беше превъзходна — казах накрая. — Обаче, Янис, ще се наложи да помислим за слагането на децата да спят.

— Вярно е, че не сме през уикенда и утре не мога да ги взема с мен. Посока — извънградския лагер. Но ще опитам да ги гледам няколко дни, докато излезеш в отпуск.

— Ще направиш каквото можеш, днес това ги ободри — успокоих го аз.

Той отмести нежно кичур коса от лицето ми.

— А ти, Тристан? Излизаш ли в отпуск?

— Аз имам семейна къща на нормандския бряг, ще бъда там през август. Практично е, позволява ми да прескачам до Париж, ако се налага.

— Взимаш ли дъщерите си?

— Обикновено да, ако успея да ги убедя, че две седмици с мен могат да бъдат забавни. Повярвай ми, не е толкова лесно.

Той се засмя, обаче в гласа му се усещаше тъга.

— Те със сигурност имат желание да прекарат известно време с баща си!

— Ако бях малко по-смешен и имах светски живот, това щеше да им харесва повече! — ми отговори той през смях. — На тяхната възраст им трябва нещо повече от сериала „Клубът на Мики Маус“ или сладолед на дигата след вечеря, за да си запълнят времето и да бъдат доволни. И тъй като аз не ги виждам често, не съм особено склонен да им давам особено голяма свобода.

— Мислил ли си какво ще правиш с тях? — го попита Янис.

— Разбира се, че не! Ако можеш да ми предложиш нещо, купувам!

— Ще помисля, разчитай на мен!

Гостът ни се плесна по бедрата и стана.

— Ще ви оставя да се прибирате у вас.

— Ъхъ, време е да вървим — подхвана Янис.

Той се изправи на свой ред и грабна чашите. После се наведе над мен и целуна челото ми.

— Не мърдай, ние ще се оправим с всичко.

Не беше неприятно да наблюдавам мъжа ми и новият му най-добър приятел как разчистват. Те прибраха остатъците от вечерята ни, приказвайки и смеейки се. Тристан беше влязъл в живота ни толкова лесно и толкова естествено, та ми беше трудно да схвана, че ние го познавахме само от два месеца. Чух отдалече как Жоаким му съобщава, че се учи да свири на тромбон — сигурно се чувстваше напълно спокоен с него, защото първородният ни син трудно допускаше някого до себе си. Той наистина беше спечелил децата, това ми харесваше и ме успокояваше в известен смисъл. По природа бях много недоверчива.

Само след четвърт час Янис заключваше гарсонията с ръчната ми чанта през рамо. Без да будя Виолет, която беше в обятията ми, аз станах и малката ни група напусна сградата. Тристан ни придружи до колата.

— Много благодаря за тази вечер — каза той.

После въздъхна и се усмихна широко, вглеждайки се дълго в нас. Видимо беше развълнуван. Трудно беше да се проникне в мислите му, Тристан беше потаен човек, но сигурно изключително самотен, долавях го. Неговите дъщери, изглежда, му липсваха повече от всичко, въпреки онова, което казваше. Аз бях доволна, че прекарахме тази вечер с него семейно. Той разчорли косата на момчетата. После помилва главата на Виолет, преди да ме целуне по бузата.

— Приятно прибиране — му казах.

Докато аз се занимавах с дъщеря ми, те с Янис си казаха довиждане, успявайки да разменят две-три думи за строителството на шоурума.

— До скоро! — каза Тристан.

Аз се настаних на мястото си и го видях да си отива. В момента, когато колата потегли, забелязах, че се връща тичешком към нас.

— Чакай, Янис, той може да е забравил нещо.

Смъкнах стъклото в мига, когато се изравнихме.

— Съжалявам, че ви бавя, но току-що се сетих, че забравих да ви предложа нещо.

— Да, кажи — насърчи го Янис.

— Знам, че не заминавате във ваканция заради работата, но може да ви се прииска да глътнете чист въздух дори и само за един дълъг уикенд. Къщата ми в Нормандия е отворена за вас постоянно. Имам достатъчно стаи, за да разквартирувам цял полк. Би било прекалено жалко да не се възползвате. Мога дори да ви дам ключовете, ако не съм там. Най-вече не се колебайте. Съгласни?

Не можах да продумам. Янис пое грижата да отговори, а ръката му стисна силно ръката на Тристан, която той му подаде.

— О, ти си уникален човек! Не ти отказвам. Ще помислим сериозно. Благодаря!

Тристан се усмихна широко.

— Моля те, приятно ми е. Вера? — обърна се към мен той, търсейки ме с очи. — Ти също ще помислиш за това, нали?

Властността, която се излъчваше от него, ме впечатли.

— Да — промълвих. — Благодаря много.

— Добре. Сега ви оставям да отидете да сложите децата да спят.

Той тупна леко по вратата и се отдалечи. Янис потегли и се включи в движението. Тристан размаха силно ръка, когато колата мина покрай него.

— Невероятен е този тип — подхвърли Янис.

— Съгласна съм с теб — отвърнах.

— Татко! Мамо! — извика ни Жоаким. — Ще заминем ли на почивка с Тристан?

Ушите на децата са винаги наострени, когато не трябва.

— Може би за няколко дни, момчето ми — му отговори неговият баща.

Тъй като не успявах да заспя, аз се опитвах да бъда възможно най-неподвижна, за да не преча на Янис да спи. Изглежда, това не

беше достатъчно, защото той се обърна към мен и ме привлече към себе си.

— За какво мислиш?

— За много неща.

— Тоест?

— За работата ти, за почивката ни, за Тристан... Не знаех, че си му разказал за решението ни относно това лято.

— О, знаеш ли, сигурно неволно съм го казал в някакъв разговор.

— Наистина се разбираш добре с него, нали?

— Ясно е. Това притеснява ли те?

— Не, разбира се, че не! Просто се питам дали няма конфликт на интереси. Искам да кажа, че той ти е поръчител пред банките... и вие сте приятели...

— Задах си този въпрос. Дори говорих с него за това. Изяснихме нещата, няма да смесваме двете. Виж тази вечер, почти не споменахме строителния обект.

— Вие си говорите наистина за всичко!

— Като истински клюкарки!

— Не се шегувам, Янис!

Аз се изправих и се постарах да го различа в полумрака. Той запали лампата и се вгледа втренчено в мен усмихнат.

— Дори и да нямаше нищо общо с компанията ми, пак щеше да е така. Той бързо ми стана приятелче! И преди това вече бяхме започнали да се сближаваме. Спомни си, когато дойде тук, когато отидохме у тях...

Аз въздъгнах.

— Да, знам. Но не мога да не си мисля, че това е странно.

— Нямах ли му доверие?

— Да... не... Не знам. Не го познавам достатъчно.

— Все пак ти също изглежда се разбираш добре с него.

— Не мога да кажа обратното — признах аз. — Но... предложението му да отидем да прекараме няколко дни в къщата му в Нормандия... Това е прекалено отведнъж!

— Беше много яко!

Той седна на свой ред и сложи ръка на бузата ми.

— Вера, така или иначе ние не приехме. И ако отидем там, да помислим за децата, може да им бъде полезно да прекарат няколко дни

на плажа, на теб също, не е ли така? Нали няма да ми кажеш, че това не те изкушава?

Аз поклатих глава. Очевидно беше прав.

— Опарихме се с Люк — продължи той.

— И представи си, че пак се сдърпам с Шарлот.

Той измърмори.

— Тя също започва да ме дразни. Но знаеш ли, може би все още съществуват мили хора, които не се стараят да те издънят и може да сме попаднали на някой такъв с Тристан.

— Трудно е да повярва човек — му казах едва доловимо. — Но ти сигурно си прав. Аз се затварям в себе си, това не е хубаво...

— Аз винаги съм прав!

Той ме целуна първо нежно, после започна да става все по-настойчив. Знаеше как да ме накара да се отпусна и да ме възпламени.

— Да се порадваме на хубавото, когато имаме възможност — ми съобщи той, притискайки силно устните си към моите.

Аз забравих въпросите и съмненията си.

8. ВЕРА

Бях изтощена. Съвършено изтощена. Изнервена. Нямах физическа възможност да се съпротивлявам. Търпението ми беше изчерпано. Никога не съм мразила толкова лятото. Целия месец юли бях прекарала в тичане между отиването до и връщането от лагера на децата, поддържането на домакинството и туристическата агенция, където се бях оказала сама за трите седмици отпуска на колежката ми. Вкъщи също бях сама! Издържах само, вкопчвайки се в надеждата, че ще мога да си поема дъх по време на отпуската си. Но когато излязох в почивка, очакванията ми бяха излъгани, защото децата не бяха забравили моето обещание за разнообразни занимания, които да компенсират факта, че не заминаваме. Ежедневно се проклинах за това неуместно изказване, защото бяхме навън от сутрин до вечер. Сутрешното излежаване до късно беше забранено. Заради умората си не отварях очи, когато Янис ставаше в ранни зори, за да върви на работа, но винаги имаше някой от трите ми смешковци, който да поеме грижата да ме събуди, скачайки като на батут по леглото ни. Никога не бих могла да си представя, че това може да бъде толкова тежко. Почти с нетърпение очаквах връщането на работа и подновяването на училищните занимания. Нервирах се за нищо, крещях на децата, тъй като не бях в състояние да се справя с раздразнението си, с нарастващия гняв, изпитван към Янис, който вече почти никога не беше с нас. Спечкванията с Шарлот не ме правеха по-малко раздразнителна. Извинението с децата ми позволи да се измъкна почти от всичките ни обеда. Но всеки път, когато ѝ се обаждах, за да отменя срещата, тя ругаеше Янис, упрекваше ме, че правя превалено много за децата. Аз мърморех срещу нея, тя не се спираше, а заговаряше за Люк, тогава аз се нервирах още повече, за да се защитя от мъката, че изгубих брат си; тя въздишаше от раздразнение, когато имах неблагоприятното да произнеса името на Тристан и аз затварях вбесена. Във всеки случай това ми даваше оправдание, защото тя не

можеше да разбере, че понякога човек просто няма възможност да отдели време за себе си. И за щастие тя не знаеше, че социалният ни живот се свежда до множество вечери в компанията на Тристан, в противен случай щеше да излезе от кожата си! Можеше да ми извърти някоя сцена на ревност. Въпреки резервите ми по отношение на Тристан, трябваше да призная, че беше приятно да се общува с нови хора, това разширяваше хоризонта ни. И да бъдем наясно: неговата заслуга беше, че е мил с нас и че изобщо не ни упреква за начина ни на живот. Без да броим, че не спираше да подтиква Янис да се развива и нищо да не си забранява. Но аз не можех да се преборя с това и продължавах да изпитвам недоверие — беше ми станало втора природа. Който и да се приближеше до мъжа ми, можеше да му навреди по един или друг начин. Ежедневно се борех с желанието си да го закрилям, припомняйки си, че той е голямо момче и че това е напълно безсмислено. Не повдигах повече проблема с него, защото той не би разбрал, а аз не исках да го тревожа излишно. Защото той също беше изтощен. На строителния обект непрекъснато се появяваха повече или по-малко тежки непредвидени събития, той винаги успяваше да уреди проблема, но на каква цена! Работоспособността му ме впечатляваше. Аз наистина бях удивена от онова, което мъжът ми изграждаше в момента, въпреки трудностите и последиците за семейството. Моите грижи изглеждаха наистина дребни в сравнение с онова, което той предприемаше, затова запазвах всичките си упреци, всичките си тревоги дълбоко в себе си. Едновременно с това той се занимаваше с търсенето на други клиенти, тъй като не можеше да се задоволи само с един договор. Подготвяше преписките, чертаеше неотложни планове. Неговата борбеност започваше да носи плодове — той вече беше подписал два договора и имаше други, в които се целеше. Все добри причини да се пие шампанско. Той разведряваше обстановката, създавайки поводи за празници в живота ни. И отгоре на всичко това подобряваше положението ни. Тревожеше ме, че беше бледен, той, който обикновено беше толкова загорял. Беше и отслабнал, а придобитата по строежите мускулатура, с която беше толкова горд, се топеше видимо. Под очите му вече имаше не тъмни кръгове, а торби! Той се променяше, но тази нова уморена, наранена страна само засилваше харизмата му и го правеше още по-привлекателен за мен. Когато вечер си лягахме, се задоволявахме само

да се целунем, защото нямахме сили за повече. Намирахме начин да се посмеем над това, обещавайки си да наваксаме, когато всичко се успокои. Ние просто бяхме щастливи, че сме заедно, въввлечени и двамата в едно голямо приключение.

Тази вечер се бях отпуснала на канапето като истинско мекотело. Бях облечена само с една лека туника, пригодена към горещото време, която не скриваше много-много от тялото ми. Всички прозорци бяха отворени, за да стане течение. Децата бяха превъзбудени целия ден, търсеха баща си, недоволстваха от мен и от скапаните ми занимания. При всички случаи дори и да ги бях завела при Мики, те щяха да кажат, че е гадно! Неблагодарността им ме дразнеше. Вечерята беше преминала сред викове. И тримата се бяха настанили в стаята на момчетата, за да гледат анимационен филм на таблета, ценното, на което беше, че ми осигуряваше кратък миг тишина, ако преговорите относно избора на програмата не се проваляха. Нямахше новини от Янис, а беше почти девет часът и аз се надявах, че той все пак няма да закъснее много повече. Снощи се беше прибрал по никое време. Както и предишните вечери. Въздъхнах от раздражение, хвърляйки озлобен поглед към телефона си. В момента, когато се готвех да му се обадя, входната врата се отвори. Стори ми се, че той беше още по-прегърбен от последните вечери, лицето му беше непроницаемо, за да не кажа загрижено. Незабавно се ядосах на себе си.

— Хей! — извиках. — Как си? Не изглеждаш добре.

Той се обърна към мен, усмихна се, откривайки как съм се излегла, и се приближи към мен, влачейки пресилено крака. Комичното му поведение ме успокои — аз пак бях видяла бедата там, където я нямаше. Като пристигна пред канапето, той се строполи до мен и постави лице върху гърдите ми. Аз прокарах ръка през косата му и извадих малки гипсови парчета. Той вдигна глава.

— Здравей!

Той ме целуна. Аз смръщих вежди.

— Пак ли си лапал бонбони?

— Зависим съм.

— Намери нещо друго, мразя това!

Той се засмя. После замръзна, когато чу децата да крещат в стаята. Аз въздъхнах.

— Така ли бяха през целия ден? — попита Янис.

— И сега е все пак приемливо — му отговорих аз, повдигайки вежди.

— Ега ти! Отвратително!

Той се надигна от канапето и някакъв прилив на сили му позволи да се завлече до тяхната стая, чиято врата отвори внезапно.

— Вие ще се успокоите и ще спрете да ревете! — извика.

Това беше достатъчно, за да ги накара да млъкнат. Той винаги е имал склонност по-скоро да ги възбужда и да вдига врява с тях, много рядко им повишаваше тон, трябваше наистина да са го докарали до крайност. В дадения случай аз се съмнявах, че тази вечер две минути са били достатъчни да го накарат така да излезе от кожата си. Тъй като продължаваше да ги упреква, че не са послушни, че ми вгорчават почивката, че никога не са доволни, аз почувствах, че скоро те щяха да бъдат виновни, ако има проблем на строителния обект, и реших да се намеся. Обаче, Господ Бог знае, че бих си го спестила. Само дето сега той наистина прекаляваше. Като пристигнах на прага на стаята, огледах сцената поразена: Янис, мъртвешки бледен с капки пот по челото, Ернест и Виолет с течащи по бузите им едри сълзи и Жоаким, чийто син поглед предвещаваше буря, поставил ръка на рамото на сестричката си, за да я защити.

— Добре, хайде, сега в леглата! — намесих се аз. — Татко е уморен.

Мама също...

— Но, мамо!

Аз вдигнах ръка.

— Стоп! Без но, Жожо! Ако обичаш!

Синът ми ме уби с поглед.

— Аз ще ги сложа да спят — каза Янис.

— Не, не, аз ще се заема с това — отвърнах, избутвайки го. — Иди да вземеш душ, това ще ти се отрази добре. Жегата е убийствена. Не е хубаво за нервите.

— Тъхъ.

После погледна децата ни по-нежно, но тъжно.

— Лека нощ — каза.

Въпреки че се поколебаха, те не се възпротивиха, когато той ги целуна. Щом баща им изчезна, си отдъхнаха. Стана ми тъжно, като ги видях облекчени, че са се отървали от Янис. Побутнах ги кротко, но уверено към банята. Миенето на зъбите протече сред впечатляваща тишина до момента, когато Виолет не издържа:

— Защо е лош татко?

Усещах, че това щеше да се случи най-накрая. Клекнах пред нея.

— Татко не е лош, не искам да говориш така. — Обърнах се към братята й. — Същото се отнася и до вас. Разбрахте ли? Татко е уморен, аз също, впрочем. Знам, че не ви е лесно, но правим каквото можем.

Те наведоха глави. Първо сложих Виолет да легне, тя лапна палеца си и си потърка носа с плюшената играчка, а големите й очи още бяха насълзени. Тя настоя за повече милувки от обикновено, преди да ме пусне да си тръгна. Аз затворих леко вратата — неспокойна и най-вече много тъжна. Намерих двете си по-големи деца седнали със скръстени ръце един до друг на долната част от двуетажното легло. Сърдити като мен.

— Направете ми място.

Те се разместиха с нежелание и аз успях да седна между тях.

— Добре! Ако не ви се спи, можете да играете или да четете. При условие че не ви чувам, без разпавии. Обещавате ли?

— Да, мамо — ми отговориха двамата.

— Ще дойда да ви видя след малко.

Целунах ги един след друг по косата, после ги оставих на спокойствие. Янис беше в кухнята по бермуди, още мокър след душа. Тъкмо си беше отворил една бира. Изпи я набързо и си отвори друга.

— Искаш ли?

Без да дочака отговор, ми подаде една. Присъединих се към него, за да приготвя вечерята и отпих глътка бира.

— Гладен ли си? — попитах.

— Не, не особено.

— Гръцка салатата добре ли е?

— Няма значение, много добре.

Той отиде да се облегне на отворения прозорец.

— Извини ме, че се разкрещях на децата — каза след няколко минути мълчание. — Не трябваше да им се нахвърлям така.

— Необуздани са, няма да те убеждавам в обратното, аз също много се нервирам с тях... но ти попрекали.

— Откровено казано, Вера, аз не знам как се справяш с тях по цял ден.

— Нямам избор. Не мога да приема те да прекарат цялото лято в лагера само за да ми бъде малко по-удобно.

— И аз съм ти признателен за това.

Отидох при него. Пъхнах се между краката му и след като го погалих по гърдите, поставих ръце около врата му. Той ме прихвана през кръста.

— Знаехме, че ще бъде трудно през тези два месеца — казах аз. — Но каузата е добра.

Той остави бирата си на ръба на прозореца и ръката му докосна нежно страната ми.

— Чух се с Тристан по телефона днес.

Аз смръщих вежди, изобщо не разбирах какво общо има Тристан с разговора за децата.

— Да, и?

— Той пак ми предложи да отидем за няколко дни у тях.

— Ти какво му отговори?

— Че ще говоря тази вечер с теб за това.

— Не знам какво да ти кажа... Това все пак ме притеснява.

Силовото завръщане на недоверието.

— Никога не сме били използвачи... По изключение и ние да можем да прилапаме нещо...

Забележката му ме накара да се усмихна.

— През уикенда е петнайсети август^[1], понеделник не се работи, няма да има никого на обекта. Утре е петък, ще мина там рано сутринта, за да проверя всичко и после тръгваме на път. Четири дни, хайде по-точно, три и половина, за толкова няма да могат наистина да ни упрекнат, че се присламчваме към чужди софри!

Той беше готов да жертва работни дни заради нас. Притежаваше уменията да се постарее да навакса. Но усилията му ми доставиха удоволствие, няма да твърдя обратното.

— Ама ти си помислил за всичко!

— Съвсем честно казано, ако не бях се разкрещял на децата така, все едно ме колят, нямаше да помисля отново за това. Но ние трябва да

гльтнем чист въздух, това ми се струва наложително. Погледнах прогнозата за времето, в Париж ще бъде задушно този уикенд и прекрасно на нормандския бряг.

Аз въздъхнах дълбоко, избягвайки погледа му. Бях хваната в капан, не можех нищо да му кажа, освен ако не исках да му предам параноята си. Кое то ми се струваше все по-смешно!

— Предпочиташ ли да потърся стаи в частна квартира? — предложи той.

— Би било тъпо... най-вече за да се окажем на петдесет метра от неговата къща!

— Ти го каза. А и това е повод да опознаеш по-добре Тристан, това ще те успокои.

Иронично усмихнат, той повдигна вежда. Подозираше нещо.

— О, не се безпокой, нямам нужда да бъда успокоявана.

— Хайде сега! Да не мислиш, че не видях физиономията ти!

— Ама не...

Избухнахме в смях. Решението беше взето: отиваме във вилата на Тристан.

[1] Във Франция е неприсъствен ден заради големия църковен празник Успение Богородично. — Б.пр. ↑

9.

ВЕРА

Припряно тръгване. Задръстване на А13. Децата са свръхвъзбудени на задната седалка на волвото ни. Янис е със слънчеви очила на носа, ръка на волана, широко усмихнат. Аз съм вдигнала крака върху арматурното табло. До този момент всичко беше нормално. По-малко нормално беше нивото ми на стрес. Бях изпълнена с мъчителна тревога; страхувах се, че децата ще правят глупости у Тристан, че няма да се държат прилично, страхувах се, че ще бъда много притеснена, готова да кипна и да попреча на Янис да се възползва от неколкодневното ни бягство, като така ще го накарам да съжали, че се е отдалечил от обекта си. Толкова се боях, че ще се чувствам зле. И бях ужасена от мисълта да открия, че в действителност Тристан е гадняр. Съжалявах, че не приех предложението на Янис да вземе стаи в частна квартира, както бяхме свикнали, защото сега нямаше да имаме и миг семейно щастие, само ние петимата, за да си спомним кои сме и да преоткрием себе си. Накратко, бях паникьосана. Сепнах се, когато Янис сложи ръка върху бедрото ми и го погали.

— Ще си прекараме добре, обещавам ти.

Аз въздъхнах и се заставих да му се усмихна.

— Да, без съмнение.

Той ме чукна леко по челото с палеца си.

— Изключи! Чакай, имам идея.

Той засече една кола и излезе от магистралата. Децата изкрещяха, аз го нарекох луд. Той избухна в смях, горд от стореното и подкара по селските пътища, като ми каза, че нямаме спешна работа и че нормандските горички могат да ни послужат за идилично място, където да се отдадем на приключения. После пусна ваканционната песен, неговата песен талисман: „Sunny“ на Марвин Гей. Започна да тананика, намигайки ми съблазнително, накрая аз не устоях и запях с него: „Sunny, thank you for the sunshine bouquet... Sunny, thank you for

that smile upon you face. Sunny, thank you for that gleam that flows with grace. You're my spark of nature's fire. You're my sweet complete desire. Sunny one so true, I love you...“^[1]. И аз се почувствах по-добре, когато усетих, че той е толкова щастлив, толкова спокоен. Накрая намали музиката и погледна назад.

— Ваш ред е, деца!

Погледнах ги и аз. И ги открих да се мъчат да извадят от едно скривалище някакъв голям пакет.

— Това е за теб, мамо!

Аз грабнах пакета с разтреперани ръце.

— Какво е това?

— Отвори! Нали няма да забравим за традицията, свързана с ваканционния тоалет на мама!

— Не! — отговориха децата.

Мъчех се да сдържа сълзите си. И от угризенията, че на всяка цена трябва да спра да го упреквам. Янис беше отделил време да ми подари тоалет за ваканцията. Той беше създал този обичай по време на първата почивка след раждането на Жоахим. Аз се чувствах грозна, дебела, недоволствах, казвайки, че нямам какво да облека за лятото. И в навечерието на заминаването ни той пристигна, натоварен с торби. От тогава всяка година обикаляше бутиците, за да открие роклята, в която искаше да ме види.

— Побързай, мамо! — ми каза Виолет. — Искам да видя роклята на принцесата!

Аз зяпнах, откривайки малкото чудо: красива рокля в стила на петдесетте години от памучен пепит в червено и бяло.

— Къде я намери?

— Тайна...

— Смяташ ли, че можем да си я позволим?

— Нищо не е прекалено красиво за теб!

Аз скочих върху него и го целунах по бузата, стискайки врата му.

— Знаеш ли, че карам?

— И какво от това? Обичам те.

Той ми намигна. Сложих роклята си върху арматурното табло, после свалих потника си.

— Не можеш ли да почакаш, докато пристигнем? — ме попита Янис, умирайки от смях.

— И дума да не става!

Захвърлих настрани шортите и успях с много усилия да навлека роклята. След като завързах роклята зад врата свалих огледалото на сенника си и се погледнах как си слагам слънчевите очила. После успях да се извия, така че да си кръстосам краката, изправих се, изпъвайки силно рамене и излъчвайки гърди. После се обърнах към Янис с палава усмивка.

— Съблазнителка — прошепна той. — Бързо ще ти отлети роклята тази вечер. Вече ми се иска да си легнем!

Аз отново се наведох към него и го целунах по бузата.

— И на мен, представи си.

Той се сгърчи усмихнат и аз се отдръпнах от него.

— Деца! Мама е звезда.

Аз се обърнах към тях.

— Много си хубава, мамо — каза дъщеря ми.

— О, ти си принцеса!

— Благодаря, съкровища мои!

Вече наистина може да се каже, че бяхме във ваканция. Аз имах чувството, че се сдобрявам със себе си, че нашето семейство се преоткрива. Край на тревогите! Пуснах отново песента на Янис и двамата запяхме колкото ни глас държи.

Минаваше седем часът, когато пристигнахме в Кабур. Толкова бяхме обикаляли по второстепенните пътища, че Янис ми беше дал мобилния си, за да изпратя есемес на Тристан да го предупредя, че пристигаме по-късно от предвиденото. Той отговори, че порталът ще бъде отворен и трябва да влезем без колебание. Янис намери веднага къщата. Преди да слезем от колата, аз проверих облеклото на децата. Без да има особена нужда да ги инструктирам, те бяха предпазливи, макар да чувствах, че им беше много необходимо да се разтоварят и да се разтъпчат. Нашето стадо се измъкна от колата и наруши спокойствието, което сякаш цареше в просторния двор. Къщата изглеждаше огромна отвън и доста строга. Тя ме изплаши. Беше типична за този край — с външни подпори, много етажи, каменно стълбище, водещо към входната врата. Капаците на прозорците бяха притворени. Ако минавах покрай това място, щях да си кажа, че е

необитаемо от доста време, че е почти изоставено, за което говореше занемарената градина. Ернест и Жоаким последваха примера на Янис, когато той се приближи до голямото стълбище, водещо към входа. Аз останах до колата, борейки се с пристъп на мъчително безпокойство; ние не бяхме свикнали с подобна обстановка. Виолет изтопурка до мен и пъкна ръчичката си в моята. Аз я погледнах; беше впечатлена от постройката и неспокойна. Тя втренчи в мен големите си уплашени очи.

— Къде ще нанкам, мамо?

— Не знам, но не се безпокой, ние ще бъдем до теб.

— Добре.

Обаче за нея нещата изобщо не бяха добре.

— Ей, привет, Тристан! — гръмогласно поздрави Янис.

Аз вдигнах лице към къщата, домакинът ни слизаше бързо по стълбата усмихнат. Незабавно си отбелязах, че той не беше много по-непринуден през ваканцията, отколкото в Париж. Сигурно не знаеше, че съществуват бермудите и тениските. Само като го погледнах така облечен — с платнен панталон, риза с дълги, едва навити ръкави и обувки с повдигнати фортове и върхове — и ми стана топло. Двамата с Янис се прегърнаха и се потупаха по гърбовете.

— Добре ли пътувахте? — ни попита той. — Хубаво направихте, че не бързахте.

Приблжих се и аз на свой ред, дърпайки Виолет за ръката. В негов интерес беше да започне с „малка принцесо“, за да я успокои.

— Добър ден, Вера, добре ли си?

— Да, здравей! Благодаря, че ни прие у вас — му отговорих, гледайки къщата.

— Не искам да чувам благодарности.

Той наведе лице към дъщеря ми, която беше все така вкопчена за роклята ми, после клекна, за да се изравни с нея.

— Малка принцесо, тревожи ли те нещо?

— Голяма е къщата ти.

Той леко се засмя.

— Ти може би не го знаеш, но и аз съм татко и имам две големи принцеси. Попитах ги дали можеш да се настаниш в тяхната стая.

— Ааа, и те съгласиха ли се?

Той ѝ се усмихна с разнежена физиономия.

— Да, те разрешиха. Ти дори можеш да вземеш костюмите им, с които се маскират, ако имаш желание.

— Наистина?

— Искаш ли да видиш?

Тя вдигна лице към мен.

— Може ли?

— Разбира се.

Тя хвана ръката на Тристан, без да пуска моята, това беше странно. Но накрая се отдалечи от мен.

— Първо ще помогна на татко и мама да занесат нещата ви — й съобщи той.

Тя поклати глава. Той се изправи. Аз му благодарих с кимване, а той ми се усмихна. Янис дойде при нас и тримата разтоварихме колата, докато децата проучваха градината. Мъжът ми се възползва от това, за да му подари касата с прочути вина, която беше открил сутринта, когато беше ходил на пазар. После Тристан ни заведе в къщата. Аз открих едно антре, което беше по-голямо от дневната ни. Там оставихме чантите си в подножието на главната дървена стълба. Обиколката продължи през просторен салон, до него имаше трапезария, свързана със също толкова прекомерно голяма кухня. В помещенията нямаше много мебели, всичко беше обзаведено с вкус, само с най-необходимия минимум за живеене, без каквато и да било лична нотка — усещаше се добре, че Тристан не идва често във вилата. Което изглеждаше толкова странно, особено след като открихме впечатляващата гледка към морето. Във всекидневната — остъклени врати и един еркереен прозорец гледаха към покрита тераса, която заобикаляше къщата от всички страни. Беше достатъчно да се слезе по няколко стъпала, за да се стигне до друга градина, по-малка от онази, през която пристигнахме. Тя също беше запусната. Тази градина излизаше на дигата и плажа.

— Ехеее, мръсно! — възкликна Янис. — Като те слуша човек, ти имаш някаква жалка съборетина, а в действителност това е цяла баровска вила!

Янис в целия си блясък! Поколебах се между това да въздъхна отчаяно или да избухна в смях. Тристан обаче остана невъзмутим.

— Знаеш ли, аз нямам нищо общо с това — отговори с обичайната си сдържаност. — Тя принадлежеше на семейството ми.

Съпругът ми се приближи до него.

— Сериозно, не се шегувам с теб. Просто съм шашнат и много благодарен, че ни покани за няколко дни у вас. Много точно знаеш от какво имаме нужда в момента.

— Вече ти го казах, би било глупаво да не се възползвате. А на мен ми е приятно! Може би искате да видите стаите си? — предложи той, обръщайки се към децата.

Той поведе тримата, а ние с Янис ги последвахме, споглеждайки се и усмихвайки се едновременно впечатлени и съучастнически. Все пак тази къща ме притесняваше, без да мога да отгатна причината за това усещане, но откакто бяхме пристигнали, стомахът ми беше свит на топка. Всичко ми изглеждаше старо, мрачно, сякаш някаква сянка витаеше над главите ни. Ето че ме избива на паранормална вълна! Голямата лъсната дървена стълба заскърца под краката ни. Паркетът в коридора на горния етаж също, когато момчетата затичаха. Тристан ни съобщи, че всички ще бъдем на първия етаж, където е и неговата стая, вторият етаж не се използваше. Двете стаи на децата щяха да бъдат срещу нашата и щяхме да споделяме банята. Щом Жоаким и Ернест влязоха в своята стая, те започнаха да скачат върху леглата.

— Успокойте се — им казах аз. — Ще счупите нещо.

— Не се безпокой, Вера — прекъсна ме Тристан. — Няма никаква опасност. Леглата са видели какво ли не!

Не успях да науча повече, нито пък да му задам въпрос, понеже той грабна Виолет за ръката, за да ѝ покаже стаята ѝ на принцеса. Тя се облещи. А аз преглътнах. Две поставени едно до друго легла от бяло дърво с резбовани табли, с пухени завивки и с щамповани памучни възглавници, заемаха част от пространството, останалото беше покрито с кукли, а до прозореца, се намираще тоалетка, заобиколена от тънки завеси в убито розово. Сигурно беше, че това е стая на принцеса, но малко поостаряла и потискаща, като на Спящата красавица все пак...

— Видя ли, мамо?

— Да, съкровището ми. Много ще ти бъде добре там, ние сме точно срещу теб.

Малко по-късно слязох от етажa, след като бях подредила нещата ни, докато Янис играеше в градината с децата — бях ги чула да вдигат врява, понякога дори заедно с Тристан. Затваряйки вратите на стаята ни, си дадох сметка, че от няколко минути къщата е много тиха. Тръгнах по мрачния коридора. Впечатлението беше същото и особено обезпокояващо на стълбите. Испитах облекчение, когато стигнах на партера. Аз явно полудяхах, страхувах се от всичко! Влязох във всекидневната все по-объркана от тишината. Отидох до отворената остъклена врата — в градината нямаше никого.

— Къде са се дянали всички? — промърморих.

— На плажа.

Аз подскочих като някоя луда и извиках леко, чувайки гласа на Тристан зад гърба си. Обърнах се с ръка на сърцето. Той се беше настанил на едно канапе с книга в ръката. Предвид полумрака около него се почудих как успява да чете.

— Извини ме, уплаших те.

— Не, не, няма нищо — отговорих задъхана.

Той остави книгата до себе си, после стана и се приближи до мен безшумно.

— Те са там. — Той застана зад гърба ми и посочи с ръка над рамото ми. — Погледни — ми каза, показвайки с пръст едно място на плажа.

Аз се усмихнах, когато различих в далечината Янис да тича напред-назад. Човек можеше да се запита кой изпускаше повече парата — бащата или децата. Аз бих отишла на драго сърце да тичам с тях. Невъзможно: зовяха ме задълженията ми на гостенка...

— Ти може би имаш нужда от помощ за приготвянето на вечерята? — предложих аз, отдалечавайки се от него.

Той се усмихна леко.

— Иди при тях, аз ще се оправя.

— Не, чакай, достатъчно е вече това, че ни приемаш вкъщи и няма отгоре на всичко да се занимаваш с подготовката на храната, аз ще поема грижата за това.

— Поръчах вечерята ни за днес, е... за нас тримата. Тръгвам да я взема след няколко минути. Смятах просто да решим с теб какво би доставило удоволствие на децата.

— Много мило от твоя страна да помислиш за тях. В никакъв случай не бива да се престаряваме. Имаш ли някаква паста?

— На буквички, разбира се!

Разсмяхме се и двамата искрено, което ме накара да се отпусна.

— Масло или кетчуп? — попитах накрая аз.

— Това би трябвало да се намира, дори шунка.

— Ето на, проблемът е уреден.

— Не губи време с мен, мисля, че те те чакат — ми каза той, поглеждайки към плажа.

Усмихнах му се широко.

— Благодаря много. До по-късно.

Измъкнах се тихомълком. Слязох бързо по стълбата, минах през малката вратичка и прекосих дигата. Щом стигнах плажа, свалих сандалите. Пъхнах пръстите на краката си в пясъка и се насладих на това толкова лятно усещане. Затичах се към малкото си семейство, като едновременно с това ги виках. Чувствах се по-добре, искаше ми се да се порадвам на тези няколко дни, да се усмихвам и да се смея въпреки лошото излъчване на къщата. Янис ме откри и изтича към мен. След като се срещнахме, той ме хвана за талията и ме завъртя около себе си. Когато най-после се реши да ме пусне долу, размаха силно ръка към дигата. Аз погледнах над рамото му, Тристан беше на терасата. Той му отговори, преди да изчезне в мрака на дневната.

Тристан наистина беше помислил добре за вечерята ни и беше поръчал да приготвят едно огромно плато с морски дарове. Ние много отдавна не бяхме хапвали от тях. С напредването на вечерта домакинът ни се отпускате видимо, до този момент аз се боях, че той ни посреща малко превзето, защото всичко изглеждаше толкова разчертано до милиметър с него. А всичко беше точно обратното. Той остави Янис да превземе кухнята: „Аз съм кралят на домашната майонеза“, му беше заявил той, за да го убеди да го остави да се вихри. Аз се възползвах от възможността, за да отида да сложа децата да спят. Противно на онова, което си бях представяла, Виолет не създаде прекалено много проблеми за лягането, при условие че оставим вратата на стаята ѝ отворена, както и нашата. Доста разбираемо условие. Когато слязох отново, ракообразните чакаха на масата в платото, а мъжете не бяха

извадили големия комплект чинии. Приятелският облик на менюто беше спазен. Без да се брой, че при този вид хранене се споделя, сипва се в една и съща чиния, яде се с пръсти. Това неминуемо разчупва леда и създава връзки. Нахвърлихме се на храната в прекрасно настроение, децата бяха в леглата, първите чаши разтовариха умовете. Ако желанието на Тристан е било да бъде непринуден, той нямаше да бъде разочарован с мен. Когато ставаше дума да се хване някой морски охлюв или да се счупи крачето на някой рак, аз бях с две леви ръце. Доказателство за това беше мекотелото, което литна и прекоси масата, за да падне отново на два метра по-далече върху паркета. Около масата се възцари безкрайна тишина. Аз се изчервих от срам, но и защото се мъчех да не се разсмея. Янис не издържа, той толкова се смя, че трябваше да стане от масата, за да се опита да се успокои. Тристан го последва.

— Съжалявам — изхълца накрая Янис. — Жена ми не умее да се справя!

— Ей, не се шегувай с мен, защото не мога да бъда надарена във всяка област! — отвърнах му аз засмяна.

— Не го казвай, Вера — прекъсна ме Тристан. — Ти си страхотна! А и е нужна известна сръчност, за да се извърши този подвиг.

— Добре, престанете и двамата! Вместо да ми се подигравате, ще се намери ли поне един, който да се жертва, за да ми налее още една чаша.

Мускатът се лееше в изобилие и бутилките се изпразваха като по чудо. Съвсем глупаво си бях втълпила, че Тристан не носи на пиене или във всеки случай не би могъл да се мери с Янис, защото това не отговаряше на сериозния образ, който си представях досега, наистина имах много предразсъдъци. Беше точно обратното, мъжът ми си беше намерил партньор по чашка. Впрочем Тристан грабна една бутилка, готов да ми налее, само дето тя беше безнадеждно празна.

— Не мърдай, знам пътя — му каза Янис. — Посока избата!

Той започна да се отдалечава, но се върна назад. Грабна орехотрошачката от масата и я подаде на Тристан.

— Давам ти един добър съвет. Сега, когато тя се захвана с морските охлюви, ще поиска рак. Оставям те да поемеш щафетата.

Докато отида да взема виното, счупи ѝ едно краче, иначе ще предизвика някое произшествие и ще ти пребойдиса стените със соса.

Аз му се оплезах, после се обърнах към Тристан. Той изчака Янис да се скрие, за да се залови със звяра. Обзе ме безпричинен луд смях — все повече се усещаше въздействието на чашките бяло — защото моят съсед по маса не изглеждаше по-надарен от мен.

— Натъкваме се на малък проблем май? — рекох аз.

— Дяволско нещо — ми отговори той, стискайки с всички сили щипката. — Сякаш е от камък.

Той напразно се опитваше, но не можеше да се справи. Янис вече се връщаше, подсвирквайки си. Когато откри, че Тристан почти не е напреднал, той поклати глава през смях.

— Не можете да се оправите без мен! Дай! — заповяда на Тристан.

— Дерзай — му подхвърли онзи обиден.

Янис се възползва от случая, за да се поперчи, наpomпа мускулите на предмишниците си и с един напън на ръката пръсна щипката на рака под възторжения поглед на Тристан.

— Кой е най-силният?

Вечерта продължи в тази атмосфера. Когато останаха само няколко водорасли и малко морска вода на дъното на платото, аз станах и се завлякох с омекнали крака и добре замъглен от алкохолните пари ум до канаето, където се строполих с корем пред пръскане. Мъжете се справиха с разчистването на бойното поле, смеейки се заедно на мръсотии, споменавайки няколкото връзки, които Тристан сигурно е имал, след като се е разделил с майката на дъщерите си. Те се присъединиха към мен и двамата с чаши в ръце. Янис напълни моята и ми я подаде. Аз я взех, за да я оставя незабавно на ниската масичка, защото знаех, че ако я изпия, тя ще стане излишната. Онази, от която ти се повдига, онази, от която получаваш морска болест, щом си легнеш, онази, която те кара да прекараш нощта, надвесен над тоалетната чиния. Трябваше на всяка цена да говоря, за да не ме хване виното.

— Между впрочем, Тристан — повиках го аз. — Дъщерите ти идваха ли? Как мина? Лесно ли се справи?

Погледът му се рея няколко секунди, той беше някъде другаде.

— Мило е, че ме питаш — ми каза накрая малко тъжно.

— Не, нормално е. Изглеждаше, че това те тревожи.

Той ни обясни, че открил идеалната маневра, за да зарадва дъщерите си и да прекара малко време с тях; предложил най-добрите приятелки на всяко от момичетата да дойдат да прекарат няколко дни с тях в къщата.

— Смело, четири тийнейджърки, с които да се справиш! — възкликнах аз.

— Мацки, отгоре на всичко — подсили нещата Янис.

— Те си живяха както си знаят четирите, аз имах грижата само за храната и за това да не ги оставям без надзор. Много спечелих от цялата работа, като изключим влошаването на слуха ми заради децибелите, те просто не спираха да бърбят; защото, когато бях насаме с Мари и Кларис, те проявяваха много по-голяма готовност да прекарат малко време със стария си татко. Това беше възможност да се сближим, да се посмеем отново заедно, да разговаряме за положението, в което се намираме, и да се върнем на темата за развода, успях да ги накарам да разберат някои неща. Наистина беше страхотно!

Свенливостта му беше трогателна, чувстваше се, че той обича дъщерите си повече от всичко, дори и вероятно понякога да беше непохватен с тях. Желанието му да прави каквото трябва ме трогваше дълбоко.

— Значи си щастлив? — го попитах аз.

Той впи очи в моите, после погледна Янис, преди на лицето му да се появи една от неговите вечни усмивки.

— Наистина, може да се каже така. Вече от много отдавна не бях прекарвал толкова хубаво лято.

— Ами добре, това е нов повод да се чукнем! — заяви Янис, вдигайки чашата си.

Въпреки че не бях особено трезва, забелязах известна нервност у него, той продължаваше да приказва, да разказва вицове, но непрекъснато шаваше, пиеше още по-бързо от обикновено. Приписах поведението му на неговите навици на бивш пушач. Този вид събирания бяха типичният повод, който би го накарал да изпита желание да пропуши отново, а преди щеше да дими като локомотив от ранния следобед до лягане. Но пък нямах какво да кажа, защото в тези моменти това не ми даваше мира толкова, колкото и на него. Аз

впрочем изпитвах все повече съмнения, бях уверена, че той не е издържал — кашлицата, бонбоните бяха достатъчна улика за възможен рецидив. Улових погледа му и без да правя сцени, го изгледах заплашително, той отлично разбра, че бях засякла изпълненията му, и ми намигна. Добре усещах, че Тристан ни наблюдава, питайки се сигурно какво заговорничим. Сега, когато съобщението беше предадено, аз можех да си легна, в противен случай умът ми нямаше да бъде ясен на сутринта. Няма нищо по-лошо от махмурлук с деца, които скачат по леглото!

— Качвам се, не мога да се държа повече на краката си — им съобщих аз, изправяйки се.

— Лека нощ — ми пожела Тристан.

— Лека нощ.

Приблжих се до Янис и го целунах, прокарвайки съобщение. Той се усмихна с допрените си до моите устни.

— Няма да се бавя — ми прошепна.

— Чакам те, за да заспя...

Подсладих излизането си с махване с ръка и поех към стълбата. За да запазя равновесие, се държах за дървения парапет. Като стигнах на горния етаж, си поех дълбоко въздух, за да посветя последните си сили на децата. Минах през двете стаи — моите дребосъци спяха непробудно. Докато си свалях грима и си миех зъбите, се ослушвах и за най-малкия шум, защото исках Янис да се качи бързо при мен. Исках да ме прегърне и да се притисне до мен, за да заспя. Тъй като той не дойде, трябваше да се реша да мина по големия коридор, за да стигна до нашата стая. Съблякох се много бързо и без да се бавя, се пъгнах под чаршафите. Не бях спокойна в тази къща и оставих една лампа да свети. И зачаках, борейки се със съня. Сънят изглежда беше по-силен, защото бях събудена от целувките и ласките на Янис. Съобщението е било разбрано. Той ме отърва от пижамата ми и ме люби дълго и мълчаливо. После ме притисна до себе си и дръпна чаршафа над голите ни тела.

— Извини ме, че се качих толкова късно — прошепна той.

— Няма нищо, като се има предвид начинът, по който ме събуди. Точно това исках.

— Заспивай отново.

— Може би трябва да отида да видя дали децата са добре, най-вече Виолет.

— Не се безпокой, всички спят, аз проверих и оставих вратите отворени.

Двата следващи дни протекоха възхитително добре. Цялото семейство прекара много време на плажа, за да се порадва на простора. Всяка минута в компанията на баща им се отразяваше добре на децата. Аз се наслаждавах на всяка усмивка на някое от децата, когато Янис ги прегръщаше или ги качваше на раменете си. Дори и да беше за добра кауза, връщането щеше да бъде трудно, усещах го. Янис щеше да ни избяга отново за благото на строежите си. Но добре, че си взехме поне това. Тристан изчезваше тихомълком, за да ни остави насаме семейно, а аз с радост се възползвах от тези мигове. Беше много егоистично и нечестно от моя страна, докато той ни приемаше любезно в дома си по време на своята отпуска. Но дълбоко в себе си знаех, че ние имаме нужда от това. По някое време той се появяваше като по чудо на плажа и много често някое от децата го викаше, за да се присъедини към нас. Това не изглеждаше много-много да му е стихията впрочем, защото той изобщо не дойде по бански или бос. Това смайваше Янис, който, ако можеше, щеше да си прекара живота бос. Тристан винаги отделяше време, за да прояви интерес към пясъчните замъци на децата и дори за да участва в направата им. Той беше също така много внимателен към Янис и мен, желанието му беше да се възползваме добре от почивката си, предложи ни дори да гледа децата за малко, за да ни позволи да останем за кратко насаме. Не забрави да ни накара да обещаем, че няма да изпитваме чувство на вина. Аз не се отказах от удоволствието да имам мъжа си само за себе си за няколко часа, особено като знаех, че децата са добре и в безопасност с нашия толкова любезен домакин. Общо взето, с Тристан се съжителстваше лесно, дори естествено. Ние не бяхме привърженици на почивките в компанията на други хора, но сега с него беше различно. Човек можеше да си помисли, че това не е първата почивка, която прекарваме заедно. Ние се смеехме и разговаряхме откровено, винаги повлияни от чашите с вино, които Янис с дяволито удоволствие ни сервираше за аперитив и на вечеря. Това ми даваше възможност да се запозная по-добре с него и най-вече

изобщо да престана да се безпокоя от него. Как съм могла да бъда толкова мнителна? Дълбоко в себе си бях смаяна от неговата непринуденост — той, който, доколкото ми беше известно, беше зает бизнесмен, не се оставяше да бъде затрупан от работата си, докато почиваше. Ако Янис можеше да вземе пример от него в бъдеще, нямаше да бъде зле. Нищо не нарушаваше спокойствието на Тристан; щом аз помолех децата да не вдигат толкова шум, когато бяхме в къщата или в градината, той ме успокояваше. Ние изпълвахме жизненото му пространство, без той да направи и най-малката забележка, напомняйки ми непрекъснато, че децата могат да правят каквото искат. Къщата може и да ми вледеняваше все още малко кръвта, но тези три дни ми доставиха огромно удоволствие, тялото ми се освободи от цялото напрежение, натрупано през предишните седмици. Аз най-после се дистанцирах от грижите, които напоследък ми се бяха сторили непреодолими.

Ние си заминавахме на другата сутрин, Янис беше решил да останем една вечер повече, за да избегнем задръстванията. Само дете трябваше да станем рано, за да може той да бъде на строежа в осем и половина. След една последна морска баня цялото семейство се отправи към къщата. Както всеки път, когато се връщаме от плажа, Тристан ни чакаше на терасата с готовия аперитив за всички, дори за децата, които се втурнаха към чипса и чашите си със сироп от нар.

— Ей! — смъмрих ги аз, когато те тръгнаха отново да играят в градината. — Какво се казва?

— Благодаря, Тристан! — отговориха те в един глас.

Ние тримата се чукнахме.

— Морето беше адски хубаво, ти трябваше да дойдеш да се изкъпеш с нас! — му каза Янис.

— Малко хладно все пак — допълних аз.

Забележката ми накара Тристан да се усмихне.

— Аз имам още време да му се порадвам, тук съм до края на седмицата.

Срещнах погледа на Янис. Усещах, че е недоволен от тази микро почивка. Аз също, но бях успяла да убедя себе си, че това е по-добре от

нищо. Аз, която в началото не исках да идвам! Това наистина щеше да бъде прекалено тъпо!

— Сигурни ли сте, че не желаете да останете по-дълго? — ни попита Тристан.

— Не че ми липсва желание — отговори Янис. — Най-вече заради децата и Вера. Но аз наистина трябва да бъда на строежа утре сутринта.

Аз го хванах за ръката.

— Не се безпокой за нас. На нас ни се отрази много добре. Добре, аз трябва да отида да стегна куфарите.

Въздъгнах, мързеше ме, това беше по-силно от мен.

— Вера — каза Тристан, — ако ти искаш да останеш с децата, това не представлява проблем. И аз мога да ви върна петък вечер в Париж.

Обърнах се рязко към него със зяпнала уста. Той ми се усмихваше мило.

— Тъъ... е...

— Ще направиш ли това? — попита Янис, докато аз все още не бях в състояние да продумам.

— Щом го казвам! На мен ще ми бъде приятно и, повтарям се, тъпо е да не се възползва човек. Оттук нататък вие решавате, разбира се. Вера, нищо ли няма да кажеш?

Потърсих погледа на Янис. Бях смаяна от щедростта на Тристан, но и объркана, не знаех какво да правя.

— Остани, ако ти се иска — каза Янис. — Полудявам, като знам, че ще сте затворени между четирите ни стени до края на лятото, предпочитам да продължите да се забавлявате. Много добре видях колко ви беше трудно, преди да заминем. Искаш ли?

Тръснах глава, за да се овладеея. Видях децата да тичат в градината щастливи, с хубав тен на лицето. Очевидно на тях им беше добре тук, но без Янис... това ми изглеждаше невъзможно.

— Тристан, благодаря ти от цялото си сърце, това е възхитително — казах аз. — Но не искам да оставя Янис да се прибере съвсем сам без нас в Париж. Правим така както беше предвидено.

— Но, Вера! Това е глупаво! — възмути се съпругът ми.

Аз стиснах ръката му, която не бях пуснала.

— Решението ми е взето, кълна ти се, не се безпокоя, че трябва да се върна в Париж.

Станах.

— Хайде, оставям ви.

Чух как Янис въздъхна с раздражение и това ме накара да се засмея.

След десет минути ругаех сама себе си. Как бяхме успели толкова много да разхвърляме нещата си за толкова кратко време? Не можех да го разбера. Тъй като не бях в състояние да отделя чистото бельо от мръсното, започнах да си казвам, че ще пъхна всичко в куфара и че ще изпера всичко вкъщи. Всъщност само това ще имам да правя, за да се разнообразявам от крясъците на децата. Демотивирах се. Отпуснах се тежко на пода до леглото, въздишайки. Чух стъпки в коридора.

— Сърдиш ли се? — попита Янис.

Обърнах лице към него, той пристъпи напред усмихнат. Седна до мен и ме притегли в обятията си.

— Не изглеждаш много щастлива от това, че стягаш куфарите.

— Не е лъжа...

— Тогава защо не искаш да останеш?

Аз се притиснах по-силно към него.

— Нямам желание да те оставя да се връщаш съвсем сам и не искам да бъда без теб. Мразя това!

— Аз също...

Той се отдели от мен, за да ме погледне в очите, и отмести кичур от косата ми.

— Случай, Вера, аз няма да правя нищо друго, освен да работя до края на седмицата, изостанах, като взех няколко дни почивка, но не съжалявам, че дойдох, защото това ни се отрази добре на всичките.

— Децата са щастливи, че са с теб, ти им липсваше.

Той въздъхна дълбоко.

— Аз също, но за нещастие вие няма да ме виждате, след като се върнем, няма да ме има през цялото време. Ще ви бъде по-добре, ако останете в тази голяма къща до плажа още три дни, отколкото затворени у нас.

— Вярно е, но...

Той ме целуна леко по устните и потърка носа си в моя.

— Не ми е забавно да съм далеч от вас. Ако можех да остана, щях да го направя. Повярвай ми.

— Знам — прошепнах аз.

— Тогава остани? — рече той. — Заради мен... Нямах никаква причина да продължа да капризничая. А и ставаше дума само за три дни, не беше чак толкова страшно. Всички щяха да спечелят от това: Янис щеше да може да работи, без да му висят на главата и да му мърморят, децата ще се порадват на плажа и с малко късмет аз нямаше да си прекарам времето да си дера гърлото по тях. Това щеше да ми позволи да си презаредя батериите преди началото на учебната година. Аз поклатих глава. Янис ми се усмихна нежно.

— Това е добре за вас, доволен съм. Тристан ни спасява лятото.

— Вярно е, какво щяхме да правим без него? Но... не понасям да бъда без теб...

— Това ще направи срещата ни след раздялата още по-приятна.

Той ме целуна, аз му отговорих.

— Да отидем да го съобщим на децата — прошепнах аз. — И на нашия спасител!

Децата се развикаха от радост, като научиха новината, възбудата им беше приятна за гледане.

— Кажете благодаря на Тристан — заръчах им накрая.

Те изтичаха към него и скочиха отгоре му. Реакцията им, изглежда, особено го трогна. Рядко го бях виждала толкова широко усмихнат. Дори лицето му, което обикновено беше толкова строго, омекна. Аз се приближих на свой ред.

— Оставете го да си поеме дъх! — казах аз през смях на тримата си смешковци.

Накрая те го пуснаха и се втурнаха към Янис.

— Твоята покана е наистина много щедра. Благодаря ти.

— Моля, за мен е удоволствие.

Аз му се усмихнах.

— Заради причиненото неудобство ще ме пуснеш в кухнята и това не подлежи на обсъждане.

Той се засмя. И аз отидох да приготвя вечерята. Толкова по-зле, ако създавах впечатление, че бягам. Янис не се отдели от мен през цялата вечер, помогна ми за приготвянето на храната, за децата, вечеря до мен противно на предишните дни, когато сядаше на другия край на

масата. Аз от своя страна направих необходимото, за да изглеждам в добро настроение. Но не бях особено въодушевена, беше ме обхванала безпричинна меланхолия. Правех се, че всичко е наред, за да не обидя Тристан, който нямаше никаква вина.

— Добре, някои ще се трудят утре! — заяви Янис, докато пиехме безкофеиново кафе на терасата.

Той стана, а Тристан го последва.

— Благодаря за това, че ни приюти! Поверявам ти ги.

— Можеш да ми имаш доверие.

— Точно затова ти ги оставям! Ще се видим в петък, когато ми ги доведеш.

После Янис хвана ръката ми. Аз погледнах Тристан.

— Лека нощ.

— До утре, Вера.

Двамата целунахме децата, които спяха дълбоко, като Янис се забави повече от мен, защото им прошепна нежни думи. Той едва сега схвана, че няма да ги вижда три дни, което досега не се беше случвало. Когато накрая си легнахме, той ме взе в обятията си и ме притисна силно.

— Обещай ми да се насладиш на престоя, дори и да не съм тук.

— Няма да плюя в кладенеца, от който пия.

— Ако имаш нужда от помощ за децата, помоли Тристан. Той умее да ги контролира.

— Аз ще се оправя.

— Знам го, но бих искал да си починеш малко.

— Всичко ще мине добре, не се притеснявай. Ти просто ще ни липсваш, ще ми липсваш...

— Вие също. Но да знаеш, че ще се възползвам от това, за да работя като луд и в петък вечер, когато пристигнете, ще ви чакам къщи и ще прекараме уикенда, без да се разделяме нито за секунда.

— Обещавах?

— Очевидно...

— Съгласна съм в такъв случай — казах, преди да го целуна по врата.

[1] Съни, благодаря ти за букета от слънчева светлина... Съни, благодаря ти за тази усмивка върху твоето лице. Съни, благодаря ти за

този блясък, бликащ с изящество. Съни, ти си моята искрица от природния огън. Съни, ти си моят сладък копнеж. Слънчице истинско, обичам те... — Б.пр. ↑

10.

ВЕРА

Нашето волво току-що се скри. Гумите изскърцаха по чакъла, въпреки предпазните мерки на Янис, който искаше да избегне събуждането на домочадието в шест часа сутринта. Той напразно се опита да ми попречи да стана заедно с него, аз не отстъпих. В крайна сметка бях на външното стълбище на къщата, насълзена и замръзваща. Прибрах се вътре, защото ми беше прекалено студено. И нямаше никаква полза да стоя там като някоя идиотка, защото той вече беше далече. Сложих в мивката чашата от кафе на Янис и си налях още една чаша кафе, за да отида да го изпия на дървена табуретка пред прозореца. Гледах плажа, без да го виждам. Впрочем нямаше кой знае какво за гледане, освен някакъв подранил старец с кучето си, което беше на неговата възраст. Днес пейзажът изобщо не ми правеше впечатление. Умът ми блуждаеше: мислех за децата, които още спяха и чийто първи въпрос щеше да бъде „Къде е татко?“, тъй като сънят притежаваше досадната склонност да предизвиква дупки в паметта им. Мислех и за Янис, който беше съвсем сам в колата и сигурно се безпокоеше какво ли са му отредили следващите дни на строежа. Снощи изглеждаше тъжен, че ни изоставя, но сутринта тръгна ентузиазно, а умът му вече беше далеч от нас, далеч от мен. Беше ми тъжно, не можех да не се запитам защо връщането в Париж без нас изглежда почти го радваше. Но какво правех аз тук? В къщата на приятеля благодетел на Янис без Янис, с децата ни. Положението ми се стори съвършено нелепо, почти странно. А нещата бяха точно такива, аз бях приела да остана, водена от желанието да се порадвам още малко на плажа. При всички случаи трябваше да помисля за децата и да им позволя да доизкарат приятно ваканцията си. Нямаше никаква причина всичко да не мине добре както за нас, така и за Янис, който щеше да бъде съвсем сам до края на седмицата, но той беше голямо момче. Чух някакво подраскване на вратата.

— Добър ден, Вера, надявам се, че не те уплаших.

Погледнах през рамо и открих Тристан с още мокри след душа коси на прага на кухнята. Аромат на индийски троскот изпълни помещението. Аз бях забелязала, че парфюмът му ухаеше винаги еднакво силно, независимо от часа.

— Добър ден, Тристан. Съжалявам, ако сме те събудили с Янис.

— Съвсем не, аз вече бях буден. Той замина ли?

— Както можеш да установиш.

Той пристъпи напред в помещението.

— Има кафе, ако искаш.

Той ми се усмихна. После аз се обърнах, за да съзерцавам пак плажа, който все така не можеше да ме заинтересува особено много.

— Да ти наля ли още?

Той беше точно зад мен с кафеварка в ръка.

— Да, благодаря ти.

Завъртях се на табуретката си и го проследих с поглед. Той се облегна на емайлираната мивка с чашата си в ръка.

— Подранил си? — учудих се — не съм особено поспалив. А ти защо не отиде да си легнеш пак?

— Нямах желание — му отговорих, преди да вперя поглед в кафето си.

Минаха няколко минути, без да разменим нито дума.

— Знаеш ли, Вера, аз няма да се обидя, ако не си във форма.

Вдигнах лице към него изненадана.

— Стори ми се, че вие рядко сте се разделяли с Янис. Имаш право да си в мрачно настроение.

— Ти четеш в нас като в отворена книга — му отвърнах аз, засмивайки се леко.

— Имам още много да уча! Какво интересно си предвидила днес като програма?

— Нищо необикновено. Пясъчни замъци и къпане!

— Ти ще направиш щастливи някои хора.

— За това съм тук.

— Ако искаш да отидеш да се поразходиш някъде по-надалече, не се колебай да вземеш колата ми.

Бях готова да му благодаря още веднъж за онова, което правеше за нас, но се сдържах. Резервите ми към него се появиха отново. *Когато започнем да изпитваме недоверие...*

— Защо си толкова щедър към нас?

Вече се разкайвах за въпроса си. Той напусна мястото си, седна на табуретката срещу мен, остави чашката пред себе си и се облакът на масата, гледайки ме право в очите.

— Това безпокои ли те?

Щях да играя честно. В положението, в което бях, по-добре да решим проблема.

— Кара ме да си задавам въпроси.

— Не е трябвало да го правиш.

— Така ли?

— Питала ли си се вече защо се сприятеляваш с някой човек? Имаш ли разумно обяснение за дружбата ти с Шарлот? Не греша, нали, че най-добрата ти приятелка се казва Шарлот?

— Действително.

— И така, знаеш ли защо си приятелка с нея? Като не броим първите ви спомени.

— Не, така стоят нещата и това е.

— Ами добре, моето отношение към вас, като започнем с Янис, освен че ми хареса заради професионалните му умения, аз не се мъча да открия обяснения за факта, че особено добре се разбирам с него и следователно с теб. Вера, мисля, че ти не си даваш сметка какво представлявате вие, аз имам невероятен късмет, че влязохте в моя живот.

Вдигнах очи, притеснена от комплимента.

— Това не обяснява щедростта ти.

— Не става дума за щедрост. Това е нещо нормално. Сделките ми с Янис са капиталовложение, такава ми е работата, в което няма нищо щедро и което аз не смесвам с останалото. Колкото до къщата, късметът ми се състои в това, че я притежавам, тогава какво съмнително има, когато я предоставям на приятели да я използват? Ти нямаше ли да го направиш на мое място?

Избягвах да го гледам.

— Да, прав си. Съжалявам, че търсих под вола теле.

— Не се извинявай и най-вече не се притеснявай, че ме попита. Това е по-скоро здравословно. Аз щях да реагирам като теб.

Чувствах се наистина тъпо. Обикновено Янис беше специалистът по дразнещите въпроси. А аз отлично се бях справила с

ролята, макар да бях в самото начало на престоя си насаме с него.

— Искаш ли да ме питаш още нещо? — рече той. — Сега е моментът, защото децата ти още спят, има кафе и аз съм готов да ти отговарям.

Той стана, взе отново кафеарката и ни наля още. После се настани пак на същото място.

— Сериозно? — поднесох го аз. — Мога да ти задам всички въпроси, които искам?

— Запази някои за по-късно, защото ще трябва да разговаряме през следващите дни.

— Окей, ще започна с по-лековатото. Разкажи ми историята на тази къща. Знам само, че си я наследил от семейството си.

— Хитро, ти целиш с един куршум два заека — къщата и семейството ми.

Той ме смяташе за по-умна, отколкото бях в действителност. Аз дори не бях помислила, че това би ми позволило да събера сведения за произхода му.

— Рисувах да бъдеш разочарована, защото няма нищо особено интересно.

— Остави ме аз да реша.

Научих, че той е най-малкият от четирима братя. Къщата, в която прекарвахме почивката си, принадлежеше на него и братята му. Той единствен я използваше, тъй като всички членове на семейството му са се преселили на юг. Той смяташе, че е късметлия, защото заможните му, но строги родители са ги възпитали да уважават успеха и усилената работа, защото е учил в най-добрите частни училища и е прекарвал ваканциите си на морския бряг, където задължително е взимал уроци по ветроходство и по тенис. Най-после научих на какво дължеше обноските си и старовремския си вид. В крайна сметка не е решавал нищо особено сам, бъдещето му е било предначертано от неговите родители.

— Ужасно е да бъдеш син на богаташи — усмихна се иронично той. — Това предизвиква неприятности и води почти винаги до истинска криза на средната възраст.

— Не съм съгласна с теб. Разбираш ли, дали си син на богаташи или на работници, кризата на средната възраст винаги чука на вратата ти! Виж Янис!

Той пак се усмихна.

— Развий си тезата.

— Вие сте двамата еднакви. Мъчите се да си пробиеите сами път в живота, имате нужда от предизвикателства, от това да се докажете и да докажете на другите, че можете да успеете сами.

— И това лошо ли е?

— Разбира се, че не. Аз не съм подходящият човек, който да ти чете конско. Разбирам те, без значение какви са били причините, които са те подтикнали навремето. Ако мислех, че това е лошо, нямаше да подкрепя Янис. Няма да скрия от теб, че невинаги е лесно, но усилието си заслужава.

Той поклати леко глава усмихнат. После се загледа през прозореца, преди да ме погледне отново.

— На мен не ми се падна същия късмет като на Янис.

Любопитството ми надделя.

— Тоест?

— Противно на теб бившата ми жена не понесе смяната на работата ми, нито промяната в мен. Едното не върви без другото. Новият завой в кариерата ти не минава без последствия за характера, както и за живота на семейството. Накратко... много бързо се стигна до непрекъснат поток от упреци и до неразбирателства от двете страни, момичетата започнаха сериозно да страдат от непрекъснатите ни конфликти. Накрая си тръгнах.

— Съжалявам за това...

— Недей, днес това е вече стара история. Вашата двойка няма нищо общо с нашата.

Оглушителното пристигане на децата ни прекъсна. Аз си обещах да се върна към този доста интересен, макар и труден разговор. Янис вече се променяше, това беше очевидно. Но докъде щеше да стигне?

Когато се прибрахме от плажа вечерта, намерихме Тристан да разговаря оживено по телефона на терасата. Той ни намигна. Аз побутнах децата към стълбата, за да не им позволя да го обезпокоят. Потопах ги тримата заедно във ваната. Което, ако си помисли добре човек, може би не беше най-доброто решение, защото банята скоро се превърна в басейн. Те пляскаха във водата, смееха се, дори крещяха.

Внезапно настана пълна тишина, когато една водна струя ме удари право в лицето. Те ме погледаха с ококорени очи, чудейки се какво наказание ще им се стовари. Аз избухнах в смях и се включих в битката. Жалко за мократа рокля, която не скриваше вече нищо от телесните ми форми! Ще се суша по-късно. Успях въпреки всичко да ги напръскам с душ гел и шампоан.

— Вера?

— Да, Тристан — отговорих, обръщайки лице към вратата.

Той подаде глава и се усмихна откровено, откривайки сцената и оглеждайки ни подробно и четиримата. Аз се изчервих при мисълта, че сигурно изглеждам така, сякаш съм почти гола след водната битка.

— Ако имаш нужда от банята, ще трябва да минеш по-късно.

— Не, всичко е наред. Качих се само да ти кажа, че Янис те целува, теб и децата.

— А — казах, изправяйки се бавно. — Ти...

— С него говорех за строежа.

На мен само ми беше изпратил есемес сутринта, уведомявайки ме, че е пристигнал благополучно в Париж. Иначе през целия ден не можах да се свържа с него.

— Добре ли е?

— Тича насам-натам, но изглежда във форма. Ще ти се обади довечера.

— Благодаря, че ми предаде.

— Моля.

Той вече беше тръгнал по коридора, когато аз го задържах:

— Тристан, почакай! Мога ли да те помоля за малка услуга?

Той се върна назад.

— Всичко, което поискаш.

— Мога ли да ти поверя децата за времето, докато почистя след погрома и взема душ на спокойствие?

Той погледна децата, преди да се загледа отново в мен. Проучи ме от главата до петите. Това беше уничително.

— Знам, толкова съм мокра, че все едно вече съм била под душа, но какво пък...

— С удоволствие! Децата, чакам ви в салона!

После той изчезна. Претупах обличането на пижамите и придружих децата си до стълбата, като накарах всеки от тях да обещае,

че ще бъде кротък и послушен с Тристан. Щом чух писукането на Виолет, която настояваше да бъде малка принцеса, аз изтичах до нашата стая и си взех джиесема. Седнах на леглото и се обадох на Янис. След всичките извънпявания се включи гласовата поща:

Аз съм. Добре... хайде... моят късмет не е толкова голям като на Тристан. Той изпълни ролята на вестносец... Аз исках да те чуя и да разбера как си... Целувам те, до по-късно.

Затворих, а на сърцето отново ми беше тежко. Той ми липсваше и аз се чувствах изоставена.

Цялата вечер не спирах да поглеждам телефона си. Децата се чувстваха чудесно, а аз предпочетох да ги задържа при себе си. Тристан се превърна в истински герой в очите на Жоаким, когато му показва колекцията си от плочи с джаз. Аз ги слушах разсеяно как говорят за музика и тромбон, като едновременно с това занимавах двете си по-малки деца с играта на карти за седемте семейства. Накрая Виолет заспа притисната до мен, а Ернест започна да клюма.

— Жоаким, ще отиваме да спим.

— Не, мамо, искам да остана още с Тристан. Той знае почти толкова много за музиката, колкото татко!

Аз му се усмигнах нежно.

— Късно е.

— Не се безпокой, момчето ми — каза му Тристан. — Ще продължим утре.

— Наистина? — попита големият ми син с блеснали очи.

— Обещавам ти — увери го той, разрошвайки косата му.

Жоаким се приближи до мен. Аз взех Виолет на ръце и се обърнах към домакина ни:

— Аз няма да слизам пак. До утре. Лека нощ.

— Лека нощ.

Аз му се усмигнах, после тръгнах с трите си деца. Пъхайки се под завивката, опитах отново да се свържа с Янис. След множество

иззвънявания той се обади най-накрая. Не изглеждаше много нетърпелив да ме чуе.

— В леглото ли си? — попита.

— Да.

— Подозирах, че ще ми се обадиш в този момент.

Сдържах се да не му напомня, че той трябваше да го направи.

— Как мина денят ти?

— Много добре!

— Тристан ми каза, че е било напрегнато. Аз се опитах да се свържа с теб няколко пъти. Да не би да имаш проблеми на строежа?

— О, нищо по-лошо от обичайното. Нещата вървят. Занимавам се с много работи...

— Всичко наред ли е вкъщи?

— Не съм там.

— Защо? И къде си тогава?

— В гарсоньерата, така е по-добре, защото не губя време. Добре... разкажи ми за децата. Тристан ми каза, че сте прекарали времето си на плажа? Той ми изпрати сума ти ваши снимки.

Ама че новина, аз изобщо не знаех. Същевременно се засрамах, защото това не ми беше минало през ума. За щастие Тристан се беше сетил. Аз му разказах онова, което той, изглежда, вече знаеше. Чух го да обикаля из гарсоньерата, да пие нещо, което предположих, че е бира, продължавайки да ме слуша, или поне се надявах да е така. После той започна да се прозява.

— Отивай да си лягаш, капнал си.

— Не е лъжа. Съжалявам... А ти ще успееш ли да заспиш?

— Не знам.

— Опитай...

— Да... Целувам те. Ще ми се обадиш ли, като се събудиш утре?

— Не, ще те оставя да спиш. Възползвай се. Ще се чуем по-късно.

Нямах желание Янис да приключи разговора ни. Обаче той изглеждаше вече другаде.

— Янис, аз все още чувам нашата музика в главата си — му казах едва доловимо.

Струваше ми се, че прося любовта му.

— Аз също. Да се напиш добре.

Помислих си, че се усмихва, докато го казва. Но той затвори. Гледах втренчено телефона си дълго време със свит стомах. Накрая изгасих светлината и се свих под завивките. Чувствах, че се е отдалечил от мен, и това не ми харесваше. За пръв път се усещах изоставена от него, той никога не ни беше оставял някъде, без да бъде принуден, човек можеше да си помисли, че е доволен, задето не му се пречкаме в краката, никога не е имал толкова малко неща да ми каже, да сподели с мен как е минал денят му, докато всъщност му се случваха толкова много неща. Като се замисля, той ми говореше все по-малко за строежа. Преди не се скъпеше на подробности. За щастие децата бяха ходили там и Тристан можеше да свидетелства, че бъдещият шоурум съществува, иначе можех да се усъмня дали го има в действителност. И все пак знаех, че той е такъв единствено заради размаха на онова, което предприемаше, и че всъщност главата му е заета с друго. Превръщах се в параноичка и се чувствах ужасно самотна. На всяка цена трябваше да се взема в ръце. Бях нащрек, дебнейки за най-малкия шум в къщата. Въртях се в леглото, неспособна да си намеря удобна поза, неспособна да се отпусна, неспособна да спра да разсъждавам. Но най-вече неспособна да заспя, без да усещам присъствието на Янис до себе си. На пръстите на едната ръка се брояха нощите, когато ние не бяхме спали заедно. Затворих очи, мислейки за него, който сигурно се беше настанил на канапето в гарсоньерата и вероятно вече беше заминал в страната на сънищата, облечен и с полуизпита бира, забравена на ниската масичка. Картината може и да не беше привлекателна, но аз мислех за това само за да се опитам на свой ред да открия съня, пробвайки да не предъвквам факта, че той няма нужда от мен, за да заспи. Дрямката ми с отворени очи беше смутена от стъпки по стълбата, паркетът изскърца, после вратата на банята се отвори, затвори, отвори се пак и се затвори няколко минути по-късно. После се чу същият шум откъм една от стаите. И Тристан си легна. Поне не бях сама в тази угнетяваща бърлога. Това малко ме успокои, макар ситуацията да си беше странна.

Отворих очи, без да имам представа колко е часът. Бях спала на мястото на Янис, притиснала в ръце възглавницата му. Като се има предвид колко бях уморена, трябва да беше много рано. Все така на

топло под завивката се обърнах към прозореца и открих изненадана, че слънцето светеше вече високо от небето. Това ме накара да се обърна към вратата. Беше затворена! Обхвана ме паника: децата! Отметнах чаршафите, скочих от леглото и отворих с трясък вратата, викайки ги. Не последва отговор. Влязох като луда в стаята им. Леглата бяха празни. Слязох през четири стъпала по стълбата и се озовах останала без дъх в кухнята.

— Какво ти става, мамо?

Трите ми деца седяха на масата с горещия си шоколад и пред кошничка с кроасани и кифли с шоколад.

— Знаеш ли какво правихме, мамо? Ходихме в хлебарницата с Тристан! — продължи дъщеря ми, без да ми остави време да ѝ кажа и дума.

— Добър ден, Вера — поздрави Тристан.

Раменете ми се отпуснаха, аз прокарах ръка през разрошената си коса.

— Здравсти — промърморих.

Тристан се приближи до мен с леко разкаяна физиономия.

— Чух ги да се събуждат, качих се и тъй като ти не даваше никакви признаци за живот, си позволих да затворя вратата на стаята ти, за да те оставя да поспиш. И си казах, че ще им бъде приятно да закусят с кифлички. Надявам се, че това не представлява проблем за теб.

— Не... аз просто не очаквах, че съм спала до толкова късно.

— Явно си имала нужда от това. Да ти наля ли кафе?

— Много благодаря за всичко!

Аз се настаних на табуретка до децата си. Най-накрая се събудих за нула време, защото, покатервайки се върху коленете ми, Виолет дръпна потника от пижамата ми, който се отвори прекалено много и аз се оказах почти с открити гърди! Оправих го със светкавична скорост. Грабнах чашата си, без да погледна домакина ни и с пламнали бузи заради мисълта какво би могъл да види. Той зае същото място като вчера, облегнат на емайлираната мивка и подхвана нов разговор за музика с Жоаким, който беше на седмото небе. Докато отхапвах от един кроасан, аз приказвах с Ернест и Виолет. После джиесемът на Тристан иззвъня и когато видя името на събеседника си, той се

усмихна, преди да отговори. Това беше по-силно от мен, аз наострих уши.

— Закусваме — каза той на лицето, което беше на другия край на линията, преди да се разсмее. — Да, давам ти я.

Той ми протегна телефона.

— Янис е, опитвал се е да ти позвъни току-що.

— О, аз си оставих джиесема в стаята.

Грабнах апарата.

— Ало!

— Май си си поспала?

— Изглежда.

— Във всеки случай изобщо да не съжаляваш, че остана!

Тристан се грижи добре за вас.

Аз погледнах Тристан, който ме гледаше втренчено.

— Вярно е. А ти добре ли спа?

— Да, няколко часа, което ми беше достатъчно. На строежа съм от седем часа.

— Защо толкова рано?

— Имам работа.

Децата разбраха, че на телефона е баща им, и се сбиха, за да си изяснят кой от тях ще говори с него. Вследствие на това аз повече не успях да разменя и две думи.

— Янис, давам ти ги.

Не чух отговора му, защото джиесемът ми беше изтръгнат от ръцете. Трите деца бърбиха едно след друго с него, като накрая говореха какво ли не, само и само да се правят на интересни. След малко аз реших да се намеся:

— Стига вече, сега кажете „довиждане“ на татко.

Виолет ми го върна със съжаление, после слезе от коленете ми, за да отиде да се сърди. Току-що бях обидила малката принцеса!

— Приятно ми е, като ги чувам колко са добре — ми каза Янис.

— Виждаш ли колко бях прав, че ще им се отрази добре да останат още няколко дни. А на теб това ти позволява да поспиш.

— Да...

Зад него се чуваше страхотен шум.

— Трябва да затварям.

Аз въздъхнах.

— Вече?

— Имам много важна среща, ще ти разкажа, когато знам повече. Искрах само да ви чуя преди това. Ще си звъннем вечерта. Целувам те, забавлявай се добре днес.

Той вече беше прекъснал. Какво го прихващаше?

— Вера? Добре ли си? — попита Тристан.

Потънала в мислите си, не бях осъзнала, че децата са напуснали кухнята. Беше останал само той.

— Да, да, добре съм... Безпокоя се за Янис, това е.

— Защо?

Отпих глътка кафе, преди да го погледна в очите.

— Ще ми кажеш ли, ако има проблеми, тоест истински проблеми на строежа?

Той смръщи вежди изненадан.

— Знам, че това е обратното на казаното от теб вчера и че ти не смесваш двете работи, но на мен ми се струва, че Янис крие нещо от мен, не успявам да се отърва от тази мисъл. Той не се държи както обикновено.

— Не се безпокой. Янис работи като каторжник, защото иска да успее. Това е неговият проект, неговият собствен проект и това обяснява, че ти се струва странен. Той никога не е бил в подобно положение. Знам, че това е трудно, но не си въобразявай нищо. Той не може да ти разказва всички подробности.

— Ти, който си посветен във височайшата тайна, ме уверяваш, че няма нищо сериозно, така ли?

— Доколкото аз знам, нещата не биха могли да се развиват по-добре. Наистина си съчиняваш!

Все едно това можеше да ме успокои. Имах ли избор в края на краищата?

Четвъртък вечер. Само още двама и четири часа и ние ще бъдем в апартамента заедно с Янис. Семейството ще бъде заедно, нещата ще си дойдат на мястото. Ние ще можем отново да говорим двамата не само набързо по телефона, аз най-накрая ще видя с очите си, че всичко върви добре, че няма нужда да се безпокоя. Следващата седмица тичането до извънградския лагер и после на работа до

началото на новата учебна година ще започне отново, както и моите обеди с Шарлот. Във всеки случай се надявах на това. Как можахме да стигнем дотук? Да не сме повече в състояние да се разбираме, да се уважаваме. Липсваше ми това да се смеем заедно, да ѝ се доверявам. Трябва да направя всичко възможно, за да намерим допирни точки и да възстановим разбирателството си. Имах нужда да я чуя. Отидох да се настаня в един ъгъл на градината, за да ѝ телефонирам.

— Здравсти! — ѝ казах весело, щом тя се обади.

— Най-сетне! Чудех се дали някой ден ще науча как си!

Какво ти пречи да попиташ?

— Как ми отговаряш само! Приятно е! Разбираш как е с децата през лятото... Но знаеш ли, тъкмо си мислех за теб и исках да ти предложа да дойдеш да хапнем вкъщи в събота вечер. Освен това отдавна не си виждала Янис.

— Хубава идея — ми отговори тя не особено ентузиазирано. — Кога тръгваш пак на работа?

— В понеделник.

— Ние...

Една чайка мина точно над мен, издавайки силен крясък, и заглуши гласа на Шарлот.

— Извини ме, не те чух. Какво каза?

— Вие сте заминали във ваканция в крайна сметка?

— Само за няколко дни.

— Можеше да ме предупредиш! Къде сте?

— Трябваше да отидем просто за уикенда, но Янис се прибра без нас, за да изкараме по-дълго, а аз се връщам утре с децата и Тристан.

Като произнесох името на Тристан, си казах, че това няма да се размине. Неизбежното се случи:

— Мога ли да знам той какво общо има с това! — изкрещя тя.

Агресивността ѝ беше трудно поносима, още по-малко разбираема. Аз ритнах един камък и започнах да обикалям из градината.

— Той ни покани в къщата си на нормандския бряг, за да ни даде възможност да глътнем малко въздух — отговорих безучастно.

— Ако сте затруднени финансово, трябваше да помолиш мен да ви помогна, а не този неясно откъде появил се тип!

Аз спрях внезапно.

— За какво говориш? Защо смяташ, че сме финансово затруднени? Янис е претоварен! Не се прави, че не знаеш! — отвърнах, повишавайки тон. — Не разбирам къде е проблемът!

— Това не е причина, вие никога не сте ходили на почивка с мен.

— Обаче това не ти беше хрумвало преди днешния ден! Ама какво ти се върти в главата, Шарлот? Имаш проблем, защото сме се приятели и с други хора, освен с теб?

— Ами добре, да, представи си! Аз ревнувам! Струва ми се, че той е по-важен за вас от мен!

— Не говори глупости! Той е симпатичен и не ни съди като някой. Ти нямаш изключителни права върху нас!

— Не си придавай важност, Вера!

— Стига! Исках да разбера как си, да си поговоря с теб и не желая да се караме. Знаеш ли какво ще направя, ще го поканя на вечеря с нас в събота, ти ще се срещнеш с него, това ще те успокои. И кой знае, може да се приятелиш с него?

— По-скоро ще умра! И дума не може да става, че аз ще дойда, ако той е там!

Ама какво я прихваща? Тя полудява, честна дума!

— Защо?

— Защото този тип ми е напълно безразличен! Той не ме интересува!

— Значи пренебрегваш част от живота ни! Не издържам повече — на упреците ти, на незаинтересоваността ти по отношение на Янис и фирмата му, на присъдите, които произнасяш с повод и без повод. Не мога вече да те позная. Какво става с теб? Какво сме направили в края на краищата?

Чух я да въздиша дълбоко.

— Да обядваме във вторник и ще поговорим.

— Не! Няма да се спасиш! Отговори ми! Искам да знам какво става!

Нова въздишка.

— Знаеш, че винаги съм обичала Янис, аз обожавам твоя мъж, той те прави щастлива, страхотен баща е за децата ви, но той е и едно непораснало дете. Не казвай обратното!

— Няма да започнеш пак! А и казано от теб, звучи като присмял се хърбел на щърбел!

— Досега това ме караше по-скоро да се смея — продължи тя, без да се безпокои за забележката ми. — Вашите детинщини и неговото поведение нямаха особени последици. Днес нещата се промениха. Той постъпи като своенравен хлапак, подавайки си оставката, и те повлича заедно със себе си към пропастта. А ти, ти не виждаш нищо! По-зле, ти му го позволяваш!

— Млъкни! — изкрещях аз. — Как можеш да говориш подобни неща за него?

— Ти ще млъкнеш, защото искаше да знаеш какво става с мен, тогава ще научиш и ще ме изслушаш до края. Ти подкрепяш мъжа си, това е нормално, обратното би било учудващо, но подкрепата си има граници, когато безотговорността се доближава до самоубийствено поведение. Той ще ви забърка в ужасна каша! Твоят брат ми разказа за това. Ти знаеш ли поне какво става в действителност с неговия строеж? И откровено казано, като научавам днес, че ви е оставил — децата и теб — с този човек, когото изобщо не познавате! Той е напълно откачил. Не искам да видя как затъваш. Много добре знам, че казвайки ти онова, което ми тежи на сърцето от много седмици, аз ще изгубя приятелството ти. Толкова по-зле, щом се налага да избирам, предпочитам това пред мълчанието, защото няма да си простя никога, че не съм те предупредила.

Аз затворих очи и си поех дъх, за да събера сили, никога не бих си помислила, че това е възможно.

— Ще ти кажа нещо, Шарлот. Права си по една точка. Ти изгуби приятелството ми. Дочуване.

Аз затворих и стиснах с всички сили джиесема си, за да се опитам да овладеея треперенето, което ме обхвана. Едри сълзи се изтърколиха по бузите ми. Бях безнадеждно сама, ние с Янис бяхме безнадеждно сами.

— Вера? — чух Тристан зад гърба си.

Отново не го бях чула да идва. Как може човек да бъде толкова тих като него? За щастие той беше тук. Аз се изправих и изтрих бързо сълзите си, без да се осмеля да се обърна с лице към него.

— Къде са децата? — попитах с не особено уверен глас.

— Не се безпокой. Те вечерят в кухнята. Аз си позволих да ги отдалеча от градината.

— Благодаря. Ще отида при тях.

Заобиколих го с наведена глава и изтичах, за да бъда с дечицата си. Мястото ми беше до тях, а не да предъквам едно провалено, изгубено, омърсено приятелство.

— Плакала ли си, мамо? — ме попита Жоаким загрижен, когато ме видя да идвам.

— Не, пращинка ми влезе в окото — излъгах, избягвайки да го гледам.

— Мамо — извика той отново с по-разтревожен глас.

Аз седнах до него на масата, погалих загорилото чело и косата, и му се усмихнах, надявайки се, че е нежно и успокоително.

— Не се притеснявай, мили мой Жожо. Това са просто истории на големите.

Той стана и долепи устата си до ухото ми.

— Вече няма да видим Шарлот — прошепна той. — Както стана с Люк...

— Сложно е — отговорих. — Хайде довърши вечерята си.

Той ме прегърна, сякаш заемаше мястото на възрастен, който утешава дете.

— Това не ни интересува, мамо, ние сме си заедно петимата.

Аз стиснах очи, за да не се разплача. Той си седна на мястото. Жоаким беше пораснал през ваканцията, така ставаше всяка година, но сега той беше станал по-зрял, отказвах да мисля, че е станал по-сериозен.

— Какво ще кажете за по един сладолед за десерт? — им предложих аз по-весело.

Техните усмивки бяха моят антидепресант. Приготвих по една купичка за всеки, а тримата ме заобиколиха като птиченца, очакващи да ги нахранят. Когато не остана и капка млечен сладолед, те ми помогнаха да разчистя, без да се мръщят, като малките бяха сериозно инструктирани от големия им брат, който усещаше, че майка му има нужда от това. Когато кухнята заблестя, аз ги поканих да ме последват до стаята ми на горния етаж и да се настанят и тримата в леглото. Очакваше ги подарък; таблетът беше прибран на дъното на куфара ми, за да им позволи кратко лечение от зависимостта им, а те сякаш бяха забравили дори, че той съществува. Когато го видяха да се появява, очите им светнаха.

— Е, давам ви го, но ще се оправяте, без да се биете, без да викате. Не ме карайте да съжалявам, съгласни?

— Обещаваме, мамо!

— Бъдете послушни, до скоро.

Тристан седеше на едно канапе в салона с книга в ръка. На ниската масичка имаше поднос с две чаши за вино.

— Налей си — ми каза той.

Аз не се поколебах нито за миг, защото имах нужда. Свалих си сандалите и седнах на пейката на еркерния прозорец, протягайки там краката си. Отпихах малки глътки от виното с наслада. Слънцето скоро щеше напълно да се скрие.

— Тристан — казах след дълго мълчание.

— Да.

Аз обърнах лице в неговата посока и срещнах любопитния му поглед, насочен към мен.

— Накрая ще съжалиш, че ни покани.

— Изобщо няма такава опасност.

— Много си любезен, но откровено казано, в стил „какво време“! — изрекох през смях, дори и да не бях особено въодушевена.

— Вие с Янис се оправяте пред грижи, които са ми познати. А децата ви са наистина мили, така че не се притеснявай.

Чашата ми вече беше празна. Той изглежда го осъзна, понеже стана, скри се в кухнята за малко и се върна с една бутилка. Приблужи се до мен и ми наля.

— Благодаря — промълвих.

Той напълни и своята чаша, после се върна на мястото си на канапето. Аз загледах втренчено напитката, вдишах я, преди да отпия една глътка.

— Ако не беше ти, ние нямаше да имаме повече приятели, щяхме да сме сами с Янис. Не биваше да ти го казвам, защото ще се уплашиш и също ще изчезнеш внезапно — приключих аз.

— Не разчитай прекалено много на това — ми отговори той. — Това не е в мой стил. Ако трябва да сме сериозни, аз чух част от разговора ти. Как си? Приятелката ти Шарлот ли беше?

— Самата тя. Те са се наговорили с брат ми... Наприказва ми страхотии за Янис, тя никога не го е взимала на сериозно, човек може да си помисли, че винаги го е възприемала като шегаджия, като чудак, в когото в крайна сметка никога не е имала доверие.

Тристан се настани по-удобно на канапето и отпи от виното. За пръв път го виждах да заема отпуснатата поза, доста елегантно впрочем. Беше толкова лесно да му се доверя, той винаги проявяваше интерес, винаги беше съпричастен, сякаш онова, което му разказвах, беше най-важното нещо на света. Той впери тъмните си очи в моите.

— Шарлот може би е жена, която се противопоставя на промяната, тя ви вижда, че се развивате, имате нови перспективи, преуспявате... Това плаши някои. Остави времето да си свърши работата, тя ще се успокои. Същото важи за брат ти. Когато види какво е постигнал Янис, той ще се разкае. Аз съм го срещал, не забравяй, той ми изглежда умен мъж. Някой ден ще разбере колко много е изгубил.

— Благодаря, че опита да ми повдигнеш духа, но на мен не ми се вярва особено. Аз открих колко е завистлив, а Шарлот е същата! Ти даваш ли си сметка, че тя ми направи сцена на ревност, защото сме прекарвали няколко дни с теб. Дори отказа да ви представя един на друг! Не разбирам какво я прихваща...

— По дяволите, съжалявам, щеше да ми бъде приятно да се срещна с нея... Но, Вера, няма за какво да се упрекваш, ти се опита да оправиш нещата, да ги включиш в новия ви свят.

Той допи виното си, без да ме изпуска от поглед, обаче аз усещах, че е някъде другаде. Никога не бях срещала толкова уравновесен, толкова търпелив човек. Макар да му липсваше непосредственост, трябваше да призная, че Тристан умееше да те успокои, да ти вдъхне доверие. Колкото повече време прекарвах в компанията му, толкова повече долавях причините, които бяха подтикнали Янис да му се довери. Съжалявах, че се бях съмнявала в него!

— Позволяваш ли ми да бъда честен с теб? — ме попита той след няколко минути мълчание.

— Разбира се! Мисля, че ти си единственият, който се държи така с нас, така че не се въздържай.

Той се усмихна.

— Каквото и да мислиш за това, вашият живот се променя — започна той сериозно. — Янис се променя. Ти се променяш, Вера. В тези моменти човек прави подбор, отдалечава се от хората, които страшно много са означавали за него, защото вече не се разбират или просто защото вече не споделят едни и същи интереси. Вие с Янис ще създадете нови връзки. Това изобщо не намалява привързаността, която изпитваш към старите си приятели, нито пък чувствата, които те имат към теб.

— Болезнено е да се каже, а и само да се помисли, но аз се съмнявам все повече в искреността на тяхната обич, във всеки случай напоследък... Струва ми се, че съм предадена.

— Нормално е... Всичко щеше да бъде различно, ако Люк беше оставил по-голяма възможност на Янис да си опита късмета... но знаеш ли, това е човештина, той просто също се уплаши, че ще му отнемат славата... Заплаши с мнимата безотговорност на Янис, за да прикрие таланта на мъжа ти. Казвам го, без да се опитвам да раздавам присъди, но понякога, когато човек се чувства в опасност, той прави какво ли не, за да защити изграденото.

Аз въздъхнах и погледнах отново през прозореца, навън вече почти се беше стъмнило.

— Вера, мога ли да си позволя една последна забележка?

— Давай, слушам те — му отговорих аз и отново се обърнах към него.

— Не си хаби енергията или пък времето да им се сърдиш, защото ще си причиниш напразно болка. Порадвай се по-скоро на онова, което преживявате в момента и на благоприятните обстоятелства, които ти се предоставят.

— Така ще направя, прав си!

На другия ден, когато видях сияещите физиономии на децата, доволни от ваканцията си, доволни, че ще се срещнат с баща си след няколко часа, готови да се качат в колата, си казах още веднъж, че Тристан е прав и че ние трябваше да се възползваме от обрата, който ни се предлага. Той излезе от къщата само с една пътническа чанта, докато нашите вече бяха натоварени, беше си сменил дрехите и беше облякъл отново униформата на бизнесмена — костюмът и

вратовръзката се бяха завърнали. Той заключи и се присъедини към нас.

— Настанявайте се — ни каза, отваряйки багажника.

След като коланите им бяха сложени, децата изглеждаха така, сякаш са готови да кротуват. Дано това да продължи. Погледнах за последно къщата, почти бях успяла да свикна със строгостта ѝ. През тези няколко дни тя се оказа доста неочаквано, а и доста приятно убежище. Сякаш престоят в тази бърлога, която ме беше ужасила в първата минута, представляваше неизбежен завой. Аз седнах едновременно с Тристан. Ние се спогледахме.

— Нищо ли не си забравила? — попита той.

— Не, обиколих няколко пъти. Но всъщност се притеснявам, че не почистих малко след нас, поне да бях свалила чаршафите...

— Стига, Вера. Чистачката идва утре.

Той запали двигателя, който не се чу изобщо. Колата му, черно комби със затъмнени стъкла, беше истински салон на колела. Какво разнообразие! Щом се отдалечихме от къщата, изпратих есемес на Янис: „Тъкмо потеглихме, би трябвало да бъдем там към 22:30 ч., нямам търпение да те видя, облякох си роклята за ваканцията.“ Искаше ми се да му се харесам, щом ме види, и тъй като бях изпробвала как му въздейства видът ми като на красавица от някой афиш, много бързо направих избор. Получих отговор след няколко минути: „Много добър избор на рокля за първата ни среща след раздялата... Захванал съм се с нещо невероятно!!! Ще направя всичко възможно да бъда вкъщи за пристигането ви, но не съм сигурен.“ Веднага му поисках повече обяснения, но той повече не даде признаци на живот. Започвах да свиквам с това...

През цялата първа половина от пътя Ернест и Виолет гледаха анимационен филм на таблета, а Жоаким, който се беше придвижил възможното най-много напред, разговаряше пак за тромбона с Тристан. Слушах ги, гледайки пейзажа, стиснала джиесема в ръка, надявайки се да получа новини от Янис. После постепенно гласовете в задната част на колата започнаха да се чуват все по-рядко, за да замрат накрая напълно. Погледнах: и тримата спяха.

— Най-последно ще можеш да караш на спокойствие — прошепнах на Тристан.

— Той наистина е много заинтересуван, това е невероятно. Каза ми, че Янис го придружава всяка седмица на уроците му.

— Да! Впрочем аз не знам как ще се оправяме, като започнат учебните занимания... Интересът му към тромбона и джаза идват от Янис, който го кара да слуша такава музика откакто се е родил.

— Защо? Дори аз, който съм фанатик, не съм го направил с дъщерите си.

— Той винаги е съжалявал, че не го е учил като хлапе. Поради това мечтаеше някое от децата му да се занимава с музика. Тъй като Жоаким веднага се интересува и прояви желанието си, той го насърчава. А и мисля, че това им е тяхното нещо, тяхната връзка баща — син.

— Жоаким ми довери при пълна тайна, че Янис му е обещал да му купи някой ден нов инструмент.

— Нашият Жожо изобщо не забравя за поставената цел — потвърдих аз през смях. — Но наистина е така...

Пак настана мълчание. Въпреки нарастващото ми нетърпение при мисълта, че ще се видя пак с Янис, накрая задряхах и аз. Проблясъците оранжева светлина по клепачите ми ме накараха да отворя очи. За голяма моя изненада тъкмо бяхме минали през тунела „Сен Клу“. Аз се усмихнах, откривайки осветения в мрака Париж, който се разстилаше пред нас. Изправих се и се обърнах към Тристан, чието лице беше сериозно.

— Извинявай, че се унесох в дрямка.

Той се усмихна, без да ме погледне.

— Щеше да сгресиш, ако се беше лишила от това. Аз не говоря, докато карам.

— Ще предупредя Янис, че пристигаме.

Съпругът ми не ми отговори.

— Ще опитам пак след малко — прошепнах.

Притесних се, за да не кажа, че се засрамах.

Какво можеше да прави все пак през нощта, което да му попречи да ми отговори? Беше ни забравил или какво? Може би не беше чул, защото подготвяше апартамента за завръщането ни? И какво беше това, за което ми спомена? Аз погледнах назад, децата спяха.

След по-малко от дваайсет минути Тристан спря пред нашата сграда.

— Струва ми се, че няма никого — установи той пред тъмните прозорци.

— Действително, не знам какво го задържа. Добре, ще събудя децата — му отговорих аз с ръка на колана, вече готова да изскоча от колата.

Чаках само едно нещо: да се кача възможно най-бързо в апартамента, за да установя със собствените си очи, че Янис не е там.

— Почакай — ми каза той, задържайки ме за ръката. — Нали не си въобразяваш, че ще те оставя на тротоара с куфарите и децата?

— Аз ще се оправя — отговорих, отбягвайки погледа му.

Той паркира на място за товаро-разтоварни работи не много далече от сградата.

— Пази колата. Аз ще кача нещата ви до вашия апартамент и ще се върна да ви взема.

— Но...

— Не, не казвай нищо.

Заех се с джиесема си и позвъних пак на Янис. Гласова поща. Няма нужда да се нервирам, той непременно има основателна причина. Щом Тристан се върна, излязох от колата, отворих задната врата и събудих възможно най-нежно децата.

— Аз ще взема Виолет, докато ти се занимаваш с момчетата, това ще ме накара да си припомня някои неща — опита да се пошегува той.

— Благодаря.

Момчетата с полузатворени очи се измъкнаха от колата, недоволствайки. Дъщеря ми дори не отвори своите, а се остави Тристан да я носи. Натъпкахме се криво-ляво в асансьора, Жоаким и Ернест се държаха на краката си само защото се подпираха на мен, а аз, защото бях залепена за Тристан. Багажът ни чакаше пред входната врата.

Апартаментът беше потънал в мрак, а аз не запалих нито една лампа, за да не събудя повече децата. Вътре можеше да пукнеш от жегата, тъй като прозорците сигурно не бяха отворени през цялата седмица, сякаш мястото беше запуснато. Не се чувствах добре в моя, в нашия дом. Задушавях се. Янис го нямаше. Къде можеше да е? Това положение беше непоносимо. Аз отведох момчетата до тяхната стая,

помогнах им да си свалят бермудите и те се пъгнаха в леглата си. Намерих Тристан в коридора.

— Дай ми я — казах, протягайки ръце.

— Ще я сложа в леглото ѝ.

— Благодаря, последвай ме.

Той я сложи да легне внимателно и ме пусна да мина, аз ѝ свалих полата и сандалите и дръпнах върху нея завивката.

— Татко... къде е татко? — промърмори тя.

— Той скоро ще дойде. Ще го видиш утре сутринта. Спи.

— А Тристан?

Аз погледнах през рамо, той беше застанал в рамката на вратата, после се приближи до леглото.

— Приятни сънища, малка принцесо.

Тя се усмихна със затворени очи и се обърна настрани, стиснала любимата си плюшена играчка в ръка. Тристан излезе от стаята, аз го последвах, след като целунах за последен път косата на дъщеря ми. Затворих полека вратата и отидох във всекидневната, чиито лампи бяха запалени и прозорците отворени.

— Много благодаря за помощта — прошепнах.

Той сви рамене.

— Това е нормално, така правят приятелите.

— Искаш ли да пийнеш нещо, не знам... едно кафе, питие...

Той се готвеше да отговори, когато входната врата се отвори със силен трясък. Дори преди да го видя, се усмихнах. Янис се втурна във всекидневната с шампанско в ръка — запъхтян, с уморено лице, разгърден, но засмян. Той бутна по рамото Тристан, който, изненадан, залитна от удара, после се хвърли към мен, оставяйки пътьом бутилката. Вдигна ме в обятията си и ме завъртя около себе си, а полата на роклята ми се усуква около краката ми.

— Ти ми липсваше — ми каза.

— Какво посрещане!

— За да те накарам да ми простиш закъснението, дори и да имам добро извинение: току-що подписах нов договор. Това е повод за празнуване, нали?

— Наистина? Невероятно!

Без да ме пуска на пода, той ме целуна по устата. Въпреки многото бонбони, които сигурно беше излапал, преди да дойде, дъхът

му го издаде. Пагубен коктейл: алкохол и... цигари. Моят нюх не ме беше измамил. А и беше започнал сериозно да празнува подписването. Той ме пусна най-накрая и аз си спомних, че не сме сами, така че щях да си уредя сметките по-късно. Янис ме огледа от главата до петите, без да забрави да хвърли око на деколтето ми.

— Аз наистина съм избрал много хубава рокля — прошепна той на ухото ми, без да се безпокои за Тристан.

Ето на, той умееше да накара да му бъде простено и да ме принуди да се побъркам! Когато го виждах такъв щастлив, направо сърце не ми даваше да му вдигна скандал. Поведението му през седмицата имаше обяснение и всичко придобиваше смисъл; той беше работил напрегнато, защото толкова искаше да успее и усилията му, изглежда, носеха плодове. Това наистина си струваше някои жертви. И аз отново бях кръгла нула: той работеше като ненормален, а аз тълкувах всичко погрешно, виждайки навсякъде беди. Янис се отправи към Тристан и го прегърна, потупвайки го по гърба.

— Доволен съм, че не те изпуснах! Ще изпиеш една чаша с нас! В крайна сметка това те засяга!

— Не, ще ви оставя да се видите след дългата раздяла и да отпразнувате двамата добрата новина!

— И дума да не става, че ще си тръгнеш ей — така. След няколко минути Янис отваряше шампанското. Той не се разтревожи за щетите и напълни догоре три високи чаши. Ние бяхме прави в средата на помещението, за да се чукнем, и на мен ми се стори, че изглеждаме глупаво, застанали там тримата — това звучеше странно фалшиво. Шампанското имаше горчив вкус, не се плъзгаше особено добре и бързо щеше да ми завърти главата. Бях раздвоена между радостта, че се събрахме с Янис, и обидена от неудачното му посрещане.

— Най-малкото, което може да се каже, е, че си извлякъл полза от седмицата си на ерген без деца! — го поздрави Тристан.

— Естествено — му отвърна Янис, прокарвайки пръстите си в косата. — Но, както и да е, няма да го повтаряме прекалено често все пак. Те ужасно ми липсваха.

Той ми намигна.

— Работите ти вървят на добре, това е хубаво!

Той сви рамене, после ме посочи с глава.

— Те нали не ти досаждаха много?

Тристан ме погледна съчастнически, аз му се усмигнах, преди да се сгуша в обятията на Янис. Защо бях останала на километри от него?

— Ни най-малко, точно обратното. Аз искам да ти благодаря, че остави малкото си семейство, защото беше приятно да видя отново къщата изпълнена с живот.

Заради начина, по който изпи наведнъж шампанското си, той ми се стори странно притеснен.

— Оставям ви сега. Взимам дъщерите си утре сутринта.

Той ми беше споменал нещичко за това, те, изглежда, ужасно му липсваха.

— В понеделник имаме среща на строежа с дърводелците — му съобщи Янис. — Би било добре, ако успееш да дойдеш. След това ще има обсъждане на откриването и като собственик на мястото имаш право на мнение.

— Щом го казваш, имам ти доверие. Разчитай на мен, ще бъда там.

Двамата с Янис го изпратихме.

— Приятно прибиране — му казах аз. — Дано уикендът с дъщерите ти да бъде хубав, порадвай му се. Следващият път, когато Мари и Кларис са с теб, ще дойдеш с тях вкъщи, ще е приятно да се срещнем с тях.

Той ми се усмигна видимо развълнуван.

— Да — отвърна. — Би ми доставило удоволствие, ще го организираме скоро.

— И... Тристан... още веднъж благодаря за всичко.

Направих двете крачки, които ни разделяха, и го целунах сърдечно. Бях се привързала към него, той вече беше част от нашето семейство. Страховете ми ме бяха напуснали. Той сложи неуверено ръка на рамото ми.

— Казвам ти го от все сърце, късметлии сме, че си ни приятел — му заявих искрено.

— Аз съм късметлия, че пътищата ни с Янис се пресякоха.

Аз се отделих от него и направих място на Янис, който притисна Тристан силно към себе си, преди да го целуне по бузата.

— Благодаря, аверче!

Устните на Тристан се присвиха в обичайната гримаса вместо усмивка, това беше част от него, дори беше започнало да ми се харесва, и най-вече бях спряла да търся декодера. Той отстъпи, продължавайки да ни гледа, и отвори вратата.

— Ще се видим скоро, нали? — ни попита внезапно разтревожен.

Как можеше да си представи обратното?

— Ама, естествено! — му отговорихме ние.

Входната врата се затвори след него. Янис впери очи в моите. Ние продължихме да се гледаме през цялото време, докато се чуваха стъпките на Тристан. Когато настъпи пълна тишина, се хвърлихме един върху друг. Янис ме повдигна отново, но този път аз обвих с краката си хълбоците му. Галех лицето му, косата му, мъчех се да повдигна тениската му, кожата му ми беше липсвала четири дни. Ръцете му се промъкнаха под роклята ми, по бедрата ми. Докато се поглъщахме с устни, си повтаряхме колко много си бяхме липсвали. После той ме подпря на стената и най-накрая прекъсна целувката ни. Аз доближих лицето си до неговото, защото исках да ме целува още и още. Той погали бузата ми с ръка.

— Качвай се, ей сега идвам при теб. Искам да видя децата, преди да се заема с теб — измърка той.

— Добре — отговорих с престорено сърдита гримаса.

Той ме постави на пода, за да свали сгъваемата стълба. Преди да ме пусне да се кача в нашето гнездо, ми открадна една целувка.

— Побързай — му казах аз.

— Разчитай на мен — увери ме той, плесвайки ме леко по задника.

Малко по-късно бях до него задъхана, влажните ни кожи бяха залепнали една за друга. Аз се изправих и поставих брадичката си на гърдите му, той отмести непокорния ми кичур зад ухото, въздишайки усмихнат. Тежестта, която бях усещала през последните дни, беше изчезнала, сякаш аз бях отново цяла сега, когато семейството беше заедно. Децата спяха в леглата си у дома, без да се страхуват от затворената врата. Ние с Янис току-що се любихме страстно в нашето легло, в нашата разположена нависоко стая.

Всичко си беше дошло на мястото, дори и той да не си беше губил времето по време на раздялата ни. Аз бях готова да се отпусна, да се оставя да ме носят събитията и реших веднъж завинаги да забравя за тревогите си.

Скочих внезапно от леглото.

— Какво правиш? — попита Янис, изправяйки се.

— Отивам да взема шампанското!

Преди да слеза, отворих таванския ни прозорец, за да влезе свеж въздух. Когато бях долу, взех бутилката от хладилника. Единият ми крак вече беше на първото стъпало на стълбата, когато през ума ми премина като светкавица как Янис се появи по-рано вечерта. Аз се върнах обратно и претърсих джобовете на коженото му яке, за да открия обекта на престъплението. Върнах се пет години назад в миналото. Пак тези негови меки червени пакети „Марлборо“. Трябваше да успея да го накарам да не пуши толкова колкото преди. А и преди да му чета конско, щях ли самата аз да бъда в състояние да устоя на желанието?

— Цигара, след като си се любил — обявих, връщайки се в нашата стая.

Въпреки тъмнината го видях да пребледнява. Аз се разсмях и му хвърлих пакета в лицето.

— Стига! Не прави такава физиономия! Как си могъл да си представиш, че няма да попадна на тях рано или късно?

Той започна да подритва с крака притеснен.

— Извинявай... знам, че е гадно... но, разбираш ли... заради стреса в работата, строежа...

Аз се притиснах до него под чаршафа и му подадох бутилката, която той хвана, за да я сложи направо встрани на нощното шкафче. Настаних се в обятията му и погалих разсеяно с ръка гърдите му, усещах напрежението, което излъчваше неговото тяло.

— Ей, няма да правя голям въпрос от това! — опитах да го успокоя. — Дори и да е все пак много тъпо.

— Ами да, знам. Но... ти си ровила в якето ми?

— Ровила е прекалено голяма дума. Това проблем ли е за теб?

— Не... тъъ... разбира се, че не.

— Янис, ти ужасно силно смърдеше на цигари, когато дойде! Бонбоните изобщо нищо не бяха прикрили.

Той прокара ръка през косата си с привидно притеснена усмивка. Аз избухнах в смях.

— Ама и ти си като някое хлапе! Аз няма да те накажа. Кога смяташе да ми го признаеш?

— Никога.

Той започна да ме гъделичка.

— Я кажи, мога ли да изпуша една в леглото?

— В никакъв случай! По-скоро пийни едно.

Той ме целуна, после ме освободи от хватката си.

— Прощаваш ли ми? Знам, че съм най-големия идиот.

Като го видях как преминава внезапно от шегата към абсолютната сериозност, не можех да се съмнявам, че въпросът му е искрен.

— Разбира се, че ти прощавам, но следващия път, когато имаш нещо да ми признаеш, не чакай сама да разкрия тайната! И така, аз не донесох шампанското напразно! Имаме нещо невероятно, грандиозно да празнуваме! Като си помисля, че имаш нови клиенти... Разкажи ми! Искам да знам всичко!

Той ми подаде бутилката, аз отпих глътка и му я подадох. Ясно ми беше, че той все още е притеснен от историята с цигарите. Беше съвършено смахнато да преживява толкова заради това! Сякаш го плашех! Той пак трябваше да започне да се усмихва, това беше задължително.

— Осъзнаваш ли какво ти се случва?

Той сви рамене.

— Ти спечели облога си. Толкова се гордея с теб... Страхотно е как преуспяваш в момента. Договорите ваят, ремонтът на шоурума сигурно ще ти донесе други...

— О, знаеш ли... Ще видим... нищо никога не е сигурно.

Защо беше тази сдържаност? Защо той изглеждаше така, сякаш е другаде? Беше бегло, но това беше чувството, което изпитвах. Той беше тук, но всъщност не беше тук. Беше щастлив, но не напълно.

— Ама не, това безусловно е страхотно! Най-хубавата шегата, която можеше да си направиш с онези, които не вярваха в теб. Благодаря, че ни позволи да изживеем това, че ни включи заедно с децата в твоя проект.

— Кой е най-силният?

Той ми се усмихна невероятно широко. Обаче това не ми беше достатъчно, защото ми се стори, че трябваше да положа големи усилия, за да го постигна и мъчителната ми тревога се появи отново. Той вече не беше същият и криеше нещо от мен.

11. ЯНИС

Току-що бях затворил безшумно входната врата и облегнах чело на нея, въздишайки. Цел: да не събудя никого. Беше един часът през нощта и аз бях успял да стигна до апартамента, без да се пребия с мотора. За да не всявам паника вкъщи, бях изиграл ролята си на баща около започването на учебните занимания. После много бързо бях започнал да ги избягвам. Бяхме в началото на октомври и това продължаваше вече повече от месец. Още една вечер, в която направих така, че да не видя нито Вера, нито децата. Не исках да срещам погледите им и да ме разобличат.

Щом си свалих обувките, влязох във всекидневната и запалих само лампата на кухнята, което ми беше напълно достатъчно. Отворих прозореца, защото като пусна да влезе въздух, можеше да ми се стори, че не съм толкова гаден. Чувствах се мръсен, вонящ. Започнах да обикалям из помещението, а погледът ми се спираше навсякъде: ученическите чанти на децата, ръчната чанта на Вера, очукания тромбон на Жоаким, разхвърляните възглавнички върху канапетото, снимките от почивката, които тя беше разпечатала преди няколко дни, легото на момчетата, диадема на принцеса... Потта се стече по гърба ми, ръцете ми се разтрепериха. Всички тези дреболии ме предизвикваха, напомняха ми, че съм на път да разруша всичко. Бутилката с уиски до телевизора ми намигна; от една чаша нямаше да ми стане по-зле. А и кой знае? Може би най-послед щях да мога да поспя? За да отложа още малко момента, когато ще се кача при нея, изпуших една последна цигара на прозореца. Все пак се налагаше да отида да си легна, Вера притежаваше нещо като радар и беше способна да се събуди, защото не ме усеща до себе си в леглото. Едновременно с това нямаше ли да се почувствам по-добре, ако тя беше слязла? Щеше да ме види, щеше да ме попита защо изглеждам толкова гадно и аз най-накрая щях да ѝ призная всичко. Щях да спечеля някаква форма на свобода. Преди да се кача, минах да видя децата в стаите им, и тримата

спяха спокойно дълбоко. Бих дал какво да е, за да бъда на тяхно място, защото от детските глупости няма такива последствията като от тъпотииите на възрастните. Когато стигнах до нашата стая, се съблякох безшумно. Ирония на съдбата — откакто се прикривах постоянно, открих, че мога да бъда дискретен. Приблжих се до Вера и застанах така, че лицето ми да е точно над нейното — тя беше безметежна, дишането ѝ беше спокойно. Боже мой, колко беше красива! Как можах да ѝ причиня това? Какво ми стана, та я предадох така? Как беше възможно тя да не си даде сметка за нищо? Толкова голямо доверие ли ми имаше, за да не види злото, което ѝ причинявах на нея, както и на децата? Най-накрая се пъхнах под завивката, оставайки в своя ъгъл. Трябваше да стоя възможното най-далече от нея. Само дето шибаният ѝ радар се задейства:

— Янис? — измърмори тя. — Прибра ли се?

Тя се прилепи към гърба ми, прехвърляйки ръката си около кръста ми. Аз не заслужавах да ме докосва.

— Как си? Доволен ли си от деня си?

Аз стиснах юмруци, когато тя целуна нежно гърба ми и погали корема ми настойчиво. Насилих се да я отблъсна нежно.

— Всичко е наред.

Тя въздъхна и се обърна.

— Толкова по-добре. Заспивай бързо, защото ще бъдеш като пребит.

— След две минути няма да има никого.

Вера веднага заспа. Моите лъжи пак свършиха работа, тя си ме представяше как доизкусурявам в гарсонията плановите на бъдещи договори, за да наваксам закъснението, което натрупвах през деня, докато контролирах довършителните работи в шоурума. Действителността беше съвсем друга, аз наистина бях в гарсонията, но за да поркам, с цел да се опитам да забравя в какво гадно положение бях и без да напредна нито за миг. Въпреки онова, което поглъщах методично, оставах трезв: аз вървах право към пропастта. Досега се заблуждавах, но вече не можех. Завършването на строителните работи по шоурума ми предоставяше идеални извинения, за да избягам от апартамента, да избягам от нея и да избягам от децата. Това нямаше да продължи дълго. След седмица щеше да се състои откриването. Сигурно беше, че тази вечер аз ще

направя впечатление, шампанското ще се лее в изобилие, ще идват да ме видят, ще ме ласкаят, ще се въртят около мен, както ми го бяха обещали шефовете на шоурума, които смятаха да ме представят на разни хора. Аз ще се перча, ще важнича, накратко ще правя всичко, което очакват от мен. Рисувайки да бъда разобличен. Кой ще бъде там? Кой ще отиде там, за да се изправи пред мен? В ресторант-бара на партера, където ще протече събитието, всички щяха да открият дванайсетметровия махагонов бар, който аз бях начертал или пък палмата, която растеше наред сградата, достигайки остъкления таван с алуминиеви рамки, който беше заменил изцяло покрива. Най-щастлив бях от това, че клиентите ми умираха за почести, а аз бях отговорил на очакванията им, и то още от първия ден. Това беше причината да подпишат договора с Тристан. През последните три месеца те изпадаха в екстаз при всяко свое посещение и искаха все повече. А аз като последния слабоумник подхвърлях идея след идея, уверявайки, че нищо не представлява проблем, че всичко е изпълнимо. Самоизтъквах се, перчех се... Само ако знаех... Аз ги ощастливявах, благодарение на мен щяха да имат шумен успех, ми повтаряха те непрекъснато. Не бях в състояние да сваля качеството на материалите и щом установявах, че нямаме от луксозния вид, го сменях, поръчвайки по-добрия вариант. Ако някой майстор ми предложеше по време на работа подобрене, гарантиращо още по-усърдна работа за сметка на удължаването ѝ, аз приемах. А имаше и не особено добросъвестни, които бяха свършили работата си зле, но аз не бях намерил време да контролирам, защото тичах навсякъде, защото обектът беше огромен и аз не можех да следя всичко съвсем сам. Многократно се беше налагало да намирам фирми, които могат да свършат отново работата навреме. Това задължително струваше по-скъпо. Аз завиших рязко бюджета, парите изчезваха невероятно бързо, без да разбера как. Успехът на обекта ме предпазваше, криеше скапаната действителност, в която се бях набутал. Някои ме бяха разкрили... Аз все още правех така, че да действам както обикновено, да бъда онзи Янис, когото всички са познавали винаги... Все пак се бях променил много. Бях станал кралят на комбинациите, за да избегна това да стигне до ушите на Вера. Сутрин, щом тя си обърнесе гърба, аз изключвах стационарния телефон в апартамента, за да не намери тя вечерта някое съобщение на секретаря. Моят апарат беше пълен с

пропуснати обаждания от моите мъчители, аз вече дори не ги броях. Веднъж седмично след много бири се осмелявах да им се обадя и да се изправа срещу тях. За да забавя възможно най-много момента, когато Тристан ще бъде уведомен, аз съчинявах измислици. Не се осмелявах да си представя какво ще да стане, когато той открие всичко. Как можах да го предам така? Него, който ми беше поднесъл всичко на сребърен поднос: неизменното си приятелство, абсолютното си доверие. Всяка нощ гледах как се нижат часовете на будилника, блъскайки си тъпата глава, за да намеря решение, защото трябваше да се оправя.

— Янис! Янис! С нас ли си?

Аз вдигнах глава. Очите ми, без съмнение оцъкдени и налети с кръв, попаднаха на Вера, която ме гледаше напрегнато и явно се питаше какво става с мен. Безсънието и ежедневиият махмурлук започваха наистина да се усещат.

— А? — изръмжах аз.

— Ти спа ли тази нощ или не?

— Тъхъ... Какво искаше да ми кажеш?

— Спомняш ли си, че днес Тристан е у нас на вечеря?

— Разбира се! — отговорих аз, макар напълно да бях забравил.

По дяволите! Пак ще трябва да се преструвам. Изобщо не ми даваха да си отдъхна. Тя смръщи вежди, а аз ѝ се усмихнах колкото можах.

— Уплаших се за миг — въздъхна тя. — Оставям те ти да купиш виното на връщане. Това няма да ти обърка нещата, нали?

Имам запас в гарсоньерата.

— Да, да, ще се погрижа. Имаш ли нужда от нещо друго?

— Не забравяй да отидеш да си вземеш костюма за откриването, вчера се върна от поправките.

Аз преглътнах при мисълта, че ще се наложи да използвам целия си актьорски талант, за да не се издам. Тъй като трябваше отгоре на всичко да поддържам легендата, когато Вера ми предложи да похарча едни пари за нов костюм по повод откриването, за да бъде на висотата на събитието и клиентите си, аз не намерих никакво извинение, за да се измъкна. За да не ѝ пусна мухата, купих един от най-скъпите, без да

забравя обувките — и най-вече новата рокля на принцеса, която ѝ подарих едновременно с това. И продължих да затъвам все повече.

— Ще го направя.

Аз плеснах с ръце, ставайки, като се преструвах на радостен.

— Деца, готови ли сте?

Да ги закарам на училище сутрин и да придружа Жоаким на урока му по тромбон бяха последните неща, които правех още вкъщи. След връщането от почивката Вера вече не искаше от мен почти нищо друго, тя беше решила да се посвети на домакинството изобщо, без да мърмори, за да ме облекчи изцяло. А аз я лъжех все повече. Както всяка сутрин тя ни изпрати до входната врата, целуна децата, после се обърна към мен. Погали бузата ми, усмихвайки се нежно.

— Опитай все пак да не се прибереш прекалено късно тази вечер. Наистина изглеждаш гадно...

— Обещавам, ще направя каквото мога.

Целунах я леко по устните, преди да поведе децата към асансьора.

Насилих се да спазя обещанието си. Бутнах вратата на апартамента в осем и половина часа с каса вино под мишница. Едва бях стъпил у нас и чух смеха на Вера и Тристан. Резервите на Вера към него ме бяха обезпокоили, най-вече защото не схващах как тя може да не бъде очарована от него, така да се каже. Почивката изцяло беше разчупила леда между тях, което също беше нещо. След като изгубихме Люк и Шарлот, се бяхме озовали сами, особено Вера. По моя вина. Така че откриването на внимателното и доброжелателно ухо на Тристан можеше само да ме успокои, поне за момента. Ръцете ми започнаха да треперят. Аз въздъхнах дълбоко. После влязох.

— Ей! Можете да ме почакате за аперитива!

Лицето на Вера светна от безкрайно широка усмивка и тя дойде при мен. Погали бузата ми както сутринта.

— Благодаря, че се прибра рано.

Тя ме целуна.

— Имах нужда от това — ѝ прошепнах аз.

Оставих касата с вино, Тристан дойде при мен, поглеждайки към бутилките. След почивката той беше в много добра форма, винаги

усмихнат, ентусиазиран, ставаше все по-открит.

— Охо, виж ти — изкоментира като ценител. — Повод за празнуване ли имаш?

— Излитам.

Той впери поглед в мен. Увереността му внезапно ме уплаши.

— Финалната права. Ти можеш да се гордееш с мен.

Вера застана зад гърба ми, обви кръста ми с ръце и като се повдигна на токчетата си, успя да сложи брадичка на рамото ми. Бях като в сандвич между двамата, двамата човека, които мамех. Обърнах леко лице към нея: тя беше готова да се разсмее.

— Като си помисля, че така и не съм видяла на какво прилича това! — съобщи тя на Тристан. — Ревнувам!

— Знаеш ли, аз повече нямам право да стъпвам там от почти три седмици — й отговори той.

— В еднакво положение сме!

— Само защото вие ще бъдете много специални гости на откриването. Добре, отивам да видя децата.

— Тъъ...

— Не се безпокой, ще внимавам да не ги превъзбудя преди сън.

След вечерята продължихме с алкохола, в дадения случай една добра доза уиски за мен. Преди да седна на канапето до Вера, аз отворих прозорците, за да изпуша най-последно една цигара. Срецнах завистливия поглед на жена си. Знаех, че това беше мъчително за нея, но не бях в състояние да спра отново. Единственото, което правех, беше да се въздържама максимално вкъщи.

— Исках да ви попитам нещо и двамата... — изрече Тристан тържествено. — Мисля, че ви засяга еднакво и единия, и другия.

— Слушаме те — отговори Вера.

— Янис, възнамеряваш ли да поканиш Люк на откриването?

Аз отпих голяма глътка, после дръпнах от цигарата си. Вече от няколко дни този въпрос се повтаряше в главата ми като припев. Тристан имаше знания и умения да говори направо и да ме изправи пред действителността. Харесваше ми, че Вера винаги беше включена в тези разговори. Той беше разбрал, че ние не се делим, най-вече по тази тема. Това поддържаше някакво подобие на истина...

— Още не съм решил.

Вера хвана ръката ми в своята, аз я погледнах. Заболя ме от тъгата и безпокойството ѝ.

— Не знаех, че си го обмислял — прошепна ми тя.

— Предпочетох да не говоря с теб за това, преди да съм сигурен в себе си. Но откровено казано, съмнявам се, че той ще дойде.

— Не смяташ ли, че любопитството му ще бъде по-силно от озлоблението му? — започна отново Тристан.

Аз се изправих внезапно и отидох да застана на прозореца.

— Не знам какво да правя... не е ли още малко рано?

Погледнах към Вера.

— Ти решаваш, аз няма да те принуждавам. Достатъчно ме плаши мисълта да го срещна отново — ми призна тя.

Аз се обърнах към Тристан:

— А ти какво мислиш?

Той допи безкофеиновото си кафе, стана и с ръце в джобовете на официалния си панталон започна бавно, с много спокойна физиономия да се разхожда безцелно из всекидневната. Аз бях толкова изтощен, че неговото обмислено поведение ме хипнотизира. Приятно беше, че все още мога да се опра на способността му да прави умозаклучения.

— Янис, този прием е твоят момент на слава — каза накрая. — Какво рискуваш, ако го поканиш? Нищо особено според мен. Ти дори само можеш да спечелиш от това.

— Накъде биеш?

Той направи няколко крачки, които ни разделяха.

— Поканата от теб ще му докаже, че си зачеркнал миналото. Това е протегнатата ръка. Помисли малко... някой ден ще попаднеш на него случайно или пък ще се окажете конкуренти за предложение за представяне на оферти. В твой интерес е в момента, когато това се случи, нещата да са се уталожили или поне да можете да имате сърдечни отношения, без на теб да ти се иска да го удариш.

Той украси последното си изречение с една от хищните си усмивки. Познаваше ме прекалено добре. Аз се засмях.

— Покажи му, че стоиш здраво на краката си, че поемаш отговорност за решенията си, за новия си статут, без да го мразиш. Нещата стоят така, нали?

— Разбира се, че да, аз обърнах нова страница.

— Дори и да е нормално, че се боиш да се изправиш пред него, не забравяй, днес ти си босът! Нали няма нищо, което да те плаши?

О, има... че всички ще ми се нахвърлят тази вечер.

— От какво да се плаша? — му отвърнах аз, свивайки рамене.

— Тогава давай, покани го. Изобщо няма да съжаляваш. Е, споделям личното си мнение, това не ме засяга. Но ако бях на твое място, така щях да направя.

Всичко изглеждаше толкова просто с него.

Седмицата отлетя, без да намеря някакво решение. И вече стигнахме до този ден. Този шибан ден, за който мечтаех само преди два месеца. Днес това беше личният ми ад, убийството ми под буря от ръкопляскания и фонтан от шампанско. Малко преди обяд бях в полукоматозно състояние, бях изпил първата бира от една дълга серия още в десет часа, а след като вече бях драйфал многократно, влязох в шоурума. Шумът ми заприлича като удар с къртачен чук в мозъка. Около мен беше като в кошер, неспирен балет от движещи се във всички посоки хора, които се блъскат и си крещят. Продавачите довършваха подреждането на стоката насред последните майстори. Бутаха закачалките с дрехи край камиони с боя. Винаги беше така, последното мацване с мечето ще бъде направено, когато пристигнат първите гости. Това беше част от играта, щеше да липсва пикантност, ако всичко беше свършено предварително. Имаше задръстване пред служебния асансьор, който обслужваше трите етажа. Специалистите от щанда за обзавеждане забърсваха с помощта на скъпоценен парцал един от друг по-чудати предмети, докато бояджия чистеше пода обилно с вода. Мацките — пъргави и слаби продавачки — гледаха пренебрежително онези, които носеха синьо работно облекло, макар че някои от тях щяха да завършат вечерта в леглото с един от тези типове. Пробите на звука, ръководени от задната част на бара, бяха прекъснати от шума на бормашините, тогава всички, и отляво, и отдясно запротестираха. Опаковките „Кроненбург“ съседстваха с бутилките „Моет“ и „Шандон“^[1]. Сблъсък на култури. Сблъсък на среди. А на мен ми се виеше свят, аз се разхождах безцелно сред всичко това инкогнито или почти. Инкогнито за персонала на шоурума, който щеше да открие кой съм едва вечерта. Много по-познат бях за

останалите майстори, които ме усмъртяваха с поглед, заплашвайки ме много ясно, че ще преминат към сериозни действия. Без да се опитвам да се защитавам или да отговарям със същата агресивност, аз се отправих към централното стълбище. Проклетото стълбище, което беше погълнало хиляди евро, черното метално стълбище индустриален тип, което се виеше около палмата. Изкачвайки стъпалата, плъзнах ръката си по студения парапет. Вкопчих се в него, само това ми остана. Когато пристигнах на последния мецанин, се облегнах на перилото. Гледката от там беше великолепна. Само да не бях вършил глупости, вървейки против интересите си, сега щях да мога да се насладя на онова, което бях съумял да направя, да ръководя, да построя. Щях да си казвам, че имам бъдеще, че ще мога да осъществя мечтите на Вера и на децата. Вместо да влизам в шоурума като зомби, което се крие, щях да вляза като баровец. Щях да стискам ръце, да потупвам рамене, да чукам чаши с последните майстори. Те щяха да ми казват да им дам знак, щом имам нужда от тях, защото обичат да работят за мен. Щях да се държа като велик принц, резервирайки стая в хотел Палас, за да прекарам там нощта с Вера. Този обяд щях да поканя Тристан в ресторанта на отрупан със звезди шеф, за да му благодаря, щях да го освободя от ангажимента му към банката. Устата ми се напълни с жлъчен сок. Преглътнах набързо. Шефовете ме бяха забелязали там, до наблюдателния ми пост, и ми се обадиха, предлагайки ми да обядваме заедно.

Седем часът. Вече. Аз бях все още затворен в банята у нас. Напръсках си лицето със студена вода, защото пак бях драйфал — остатъците от обяда и онова, което бях изпил следобед в гарсоньерата. Бях сигурен, че Вера не чу нищо, тя беше вече готова и даваше наставления на бавачката. С панталон от костюм и гол до кръста се подпрях на ръба на умивалника и разгледах подробно гадната си физиономия, изцъклените си сини очи, отслабналото си лице, по-скоро зеленикавия, отколкото матов тен. Аз стиснах юмруци и вените на ръцете ми изпъкнаха. Длъжен бях да бъда на ниво през следващите часове, да не се издам с мрачно настроение и да изиграя освобождения човек, успяващ да свърши онова, с което се захваща. Докато аз имах само едно желание, да се скрия в някой ъгъл, за да цивря като хлапе.

Вера ме извика, време беше да изляза от сянката. На леглото ни намерих бялата риза, която беше изгладила, черната вратовръзка и сакото. След пет минути слязох по съгваемата стълба, учуден, че не чувам никакъв шум, което успя да ме разсее. Но не за дълго.

— Изненада! — пропяха децата и Вера.

Те разгънаха пред мен огромен хартиен транспарант, на който имаше куп рисунки една от друга по-шарени, надписи „Браво, татко!“, „Ти си най-добрият“ и едно „Все още чувам тази музика в главата си“.

— Татко! Татко!

Не бях в състояние да реагирам. *Исках да съм умрял.*

— Янис! Ехо! Нищо ли няма да кажеш?

Погледнах нагоре към четиримата с обезумели очи. Вера беше объркана от реакцията ми, усещах го, децата също.

— Великолепно е — успях да изговоря. Покашлях се, за да дойда на себе си. — Благодаря! Това е най-хубавият подарък, който някога са ми правили.

— Казахме си, че ти можеш да го сложиш в гарсоньерата — предложи плахо Вера.

Това ще ми напомня, че съм само един боклук.

— Чудесна идея! Взимам го още утре. Елате тук!

Разтворих ръцете си и децата се хвърлиха върху мен около краката ми, Вера се долепи за тях, а аз ги притиснах силно, за да си попреча да изкрещя.

— Не мислех, че това толкова силно ще те развълнува — прошепна тя.

Аз стиснах очи, целувайки косата ѝ, където беше закачила червена роза, която миришеше хубаво. Тя вдигна лицето си към мен и ми се усмихна. Сияеше и беше прекрасна, а това ми късаше сърцето. Аз не заслужавах нищо от това.

— Време е за тръгване. Човек може да си помисли, че ти правиш всичко възможно, за да закъснееш!

Нетърпението и възбудата ѝ трябваше да ме накарат да се почувствам щастлив, да ме изпълнят с гордост, но те бяха като удари с кинжал.

— Пийвам едно малко и тръгваме.

Тя се засмя леко.

— Да не би да си стресиран?

Аз вперих очи в нейните.

— Ще бъда честен с теб. Като кълбо от нерви съм, там ще има много хора... Страхувам се...

— Откога това е проблем? Ти го обожаваш! Всичко ще мине добре!

— Права си.

Аз се отделих от тях, целунах децата и изчезнах да си глътна дозата, без която не бих издържал.

Когато пристигнахме, ни се наложи да си проправим път с лакти, за да минем през тълпата. Доста впечатляваща. Клиентите ми, които бяха от света на нощния живот, бяха организирали цялата си мрежа за представянето на шоурума. Щом успях да ги намеря, незабавно им представих Вера. Докато я оглеждаха от главата до петите без каквато и да било тактичност или притеснение, те лееха несекващи хвалебствия за мен. Аз сложих със собственическо чувство ръка на кръста ѝ, изпивайки първата си чаша шампанско. Вера поддържаше разговора, макар че любопитството ѝ надделяваше и тя се оглеждаше дискретно.

— Изчезваме за малко — обявих аз, помагайки си с намигания. Те се засмяха и ме накара да обещаая, че ще се върнем бързо при тях.

— Ела да обиколим — прошепнах на ухото на Вера.

— Това може да почака, ти имаш задължения. Всички те търсят.

— Ти си моят приоритет.

Грабнах две чаши от подноса на минаващ наблизко сервитьор. После ѝ показах целия шоурум, зареждайки се редовно и възможно най-дискретно с шампанско. За миг се оставих да ме опияни алкохолът, но и нейната реакция. Искрах още да вярвам в това или по-скоро лелеейки илюзии, че всичко е чудесно, както го бях мечтал. Вера онемя, удивена от резултата; тя започваше някое изречение, което не успяваше да довърши. Нямаше нужда да говори, за да видя колко е горда, защото това се четеше на лицето ѝ. В известен смисъл аз бях спечелил облога си и тя беше смаяна от своя съпруг. Но колко щеше да трае това? Разочарованието щеше да бъде още по-жестоко. Тя се притисна към мен, сграбчи ме за ръката, целуна ме по врата. Аз се разхождах важно под ръка с жена си, а хората я гледаха. Никой, освен

нея не би се осмелил да носи тази черна рокля като на Есмералда и гордо да се показва с една червена роза в косата. Тя излъчваше чувственост, която не осъзнаваше. И гледаше само мен. Нейната любов беше движещата сила на успеха ми, но и на моя провал също. Отвращавах се от себе заради това, че си играех така с нея, че се възползвах от онова, което тя ми даваше в този момент. Аз сякаш запазвах на склад максимума от нея — от кожата ѝ, от парфюма ѝ, от очите ѝ, за да си го спомням в деня, когато всичко ще избухне в лицето ми. Защото знаех, че това ще се случи. Не тази вечер — никой не беше достатъчно тъп, за да дойде да развали празника — но утре, вдругиден, през следващите дни или следващите седмици. Предстартовото броене беше започнало.

Аз я заведох до горе, до наблюдателния ми пост. Исках още веднъж да я накарам да помечтае, да ѝ създам илюзията, че ние сме господари на света. На нашия свят. Без да каже нито дума, тя започна да наблюдава какво става в краката ни. После затвори очи усмихната. Когато ги отвори отново, обърна към мен насълзени очи и сияещото си лице.

— Браво — прошепна тя. — Не можеш да си представиш колко съм щастлива. Толкова съм горда с теб... И искам също така да те помоля за извинение.

Това по-скоро аз трябва да го направя.

— За какво?

— Че мърморех през последните седмици. Аз не разбирах защо беше толкова разсеян, толкова хладен.

Това, че тя беше обърнала внимание на промените, донякъде ме успокояваше. Обаче се беше сдържала, не беше казала нищо. Ние, които си бяхме обещали винаги да си казваме всичко, вече си прекарвахме времето в криене един от друг на чувствата си, на безпокойствата си — а аз очевидно на предателството си. Ужасно много се бяхме променили.

— Като виждам това, осъзнавам, че е било нормално. Ти си бил под такова напрежение... Жертвата си е заслужавала. Сега ще можеш малко да си поемеш дъх, защото вече си в играта.

— Аз трябваше да бъда по-внимателен с вас.

Само това успях да ѝ кажа, за да не се издам. Разговорът приемаше опасен обрат. Как щях да издържа, ако тя продължи същата

тема?

— Не се упреквай тази вечер, Янис. Напротив, наслади се на победата си, отпразнувай я!

Тя погали бузата ми, застана на пръсти и ме целуна. Аз стиснах по-силно талията ѝ, искаше ми се да я задържа завинаги така до мен. Потънах в целувката ѝ, почерпих от нея нужната сила, за да издържа представлението до края.

— Не мърдай, връщам се — прошепнах, без да отделям уста от нейната.

Слязох на долния етаж, за да взема две чаши шампанско, после се качих отново бързо при нея.

Тя не беше помръднала и продължаваше да наблюдава какво става долу.

— Виж кой е пристигнал — каза.

Аз погледнах и открих Тристан, изцяло погълнат от разговор с наемателите си. Той, изглежда, усети, че го наблюдават, защото вдигна глава и ни пусна една от неговите усмивки. Аз вдигнах чаша в негова чест. Вера се облегна на ръката ми.

— Кажу ми да дойде при нас, ако искаш.

Аз я целунах по косата и с едно движение на ръката поканих Тристан да се качи. Той пошепна няколко думи на ухото на клиентите ми, които погледнаха на свой ред към нас и започнаха да махат широко. Тристан си проправи лесно път през тълпата, а на мен ми се стори, че го пускат да минава, толкова беше внушителен. Този човек наистина беше удивителен, истински хамелеон. Той обикновено беше по-скоро строг и саможив, а на този прием сякаш се чувстваше прекрасно. Толкова, че чак го видях да заглежда една жена по стълбите.

— Той изглежда наистина в чудесна форма — отбеляза Вера през смях.

— Виждам го! Това е готино!

Когато той пристигна на мецанина, аз пристъпих към него и го прегърнах силно.

— Янис, това е изключително! — ме поздрави той, щом го пуснах.

— Благодаря! Виждаш, че си заслужаваше да не идваш известно време.

— Направи ми чудесен подарък.

— Здравей, Тристан — весело го поздрави Вера.

Те се целунаха по бузите.

— Можем да се гордеем с него — заяви той. — Ти какво мислиш?

Тя застана до него и те заедно ме огледаха явно съучастнически. Тя се наведе леко към него.

— Това вече не е дори гордост на това ниво! — додаде тя.

Аз се разсмях, за да прикрия желанието си да им изкрещя да млъкнат, че не заслужавам нищо от всичко това, нищо от любовта на Вера, от приятелството на Тристан, от абсолютното им доверие в мен. Вера дойде да се сгуши в обятията ми.

— Обаче, Янис, долу те чакат — обърна се към мен Тристан.

Той посочи клиентите ми с глава. Наистина те ме викаха. Щях да мога да си почина, ако се отдалечах от тях двамата, като се отдам до забрава на светски живот. Целунах Вера, после потупах приятелски Тристан по рамото.

— Поверявам ти я — му съобщих аз с намигване.

Избягах, без да се обърна. По стълбите срещнах сервитьор, от който свих бутилка шампанско, за да си улесня живота. Пристигнах като някой велик принц сред групата, съставена от шефовете на шоурума и приятелите им. От този момент се движех в мъгла от фалшива еуфория. Играех ролята си на Янис палячото, който преуспява. Клиентите ми, приобщавайки ме към техния успех, ме поставиха в центъра на проявите на внимание. От това ми се зави свят и аз забравих тъжната действителност, неприятностите си. Бърборех с всички хора, които ми представяха, подхвърляйки една от друга почудновати и скъпи идеи, без да забравям да раздавам визитните картички, които Тристан ме беше посъветвал да си поръчам с оглед на приема. Аз се смеех, разказвах шеги, използвах чара си, за да очаровам жените, гърмях бутилки шампанско. За мен барът беше безплатен.

От време на време с малкото останала ми трезвост поглеждах набързо към Вера; Тристан продължаваше да бди над нея, всичко беше наред, те разговаряха с чаши шампанско в ръка. Поне тя не беше сама. Това ме накара да не се чувствам толкова виновен, че съм я изоставил, макар аз да съм този, който трябваше да е с нея. Когато погледите ни се срещнаха, разчетох в нейния доста противоречива комбинация: тя

изглеждаше едновременно изгубена, развеселена, неспокойна и любопитна. От една страна, аз бях същият както обикновено, шумен, забележим, на мястото си в дадения случай, но тя ме познаваше достатъчно, за да установи, че не пиех съвсем като на празник и сигурно се чудеше на какво се дължи дългото ми отсъствие редом с нея, питайки се защо прекарвам времето си с други хора вместо с нея или с Тристан, без когото всичко това нямаше да бъде възможно. После изразът на лицето ѝ внезапно се промени, тя се затвори, пребледнявайки, стисна устни и очите ѝ започнаха да мятат мълнии. Тристан също осъзна промяната на поведението ѝ, наведе се към нея и ѝ заговори на ухото, а тя му посочи входа. Погледнах в тази посока едновременно с него. Сякаш някакво паве се стовари върху стомаха ми: Люк беше там. Не беше сам, понеже Шарлот го придружаваше. Значи беше отговорил на поканата ми. Пресуших чашата си с шампанско, отърсих се като куче и се отправих към жена си. Имах нужда от Вера и Тристан, защото сега не беше моментът да върша глупости. Трябваше да започна пак със заблудите, както винаги. Вера въздъхна от облекчение, когато ме видя.

— Помислих, че никога няма да дойдеш — ми призна тя едва доловимо. — Защо е дошъл с нея?

Ръцете ѝ трепереха, а кожата на раменете ѝ настръхна. Аз погалих бузата ѝ и вперих очи в нейните, без да се мъча да се измъкна.

— Нямам представа. Но ще се изправим срещу тях заедно.

— Янис — прекъсна ни Тристан. — Не забравяй съвета ми. Това е една протегната ръка.

Аз въздъхнах дълбоко със затворени очи.

— Ще успееш — настоя той. — Ти си този, който спечели.

— Да...

Аз установих за пореден път колко ми вярваше Тристан. Той погледна над рамото ми, наблюдаваше как те се придвижват напред през тълпата.

— Мога да се измъкна, преди да пристигнат — предложи той. — Искате ли да ви оставя с тях?

— Не! — извикахме двамата с Вера.

— Протегната ръка не означава помиряване. Ти оставаш с нас, Тристан — потвърдих грубо. — Те няма да ни отдалечат от теб.

— Янис е прав — допълни Вера.

Аз я целунах по бузата.

— Ще отида да ги посрещна, това ми влиза в задълженията. Останете тук.

Аз си допих чашата, отървах се от нея и се отправих към бившия си шеф, но още шурей. Усмихнат, вървах насреща им. И двамата изглеждаха невъзмутими. Лицето на Люк беше все така намръщено, а това не предвещаваше нищо добро.

— Здравей, Люк! Приятно ми е, че дойде! — провикнах се аз, протягайки му ръка.

Той ми я стисна силно, мъчейки се да привлече погледа ми. Аз го избегнах и се приближих до Шарлот.

— Все така прекрасна — й направих комплимент, докато я целувах по бузата.

— Добър вечер, Янис — ми отговори тя студено. — Вера не благоволи да дойде да ни поздрави.

— Не започвай, ако обичаш — прекъснах я аз. — Тук сме, за да празнуваме. Аз настоях да дойда да ви посрещна. Елате да пийнете нещо.

Без да им оставя избор, аз се обърнах и отидох при Вера и Тристан, които сякаш разговаряха оживено. Той правеше всичко възможно, за да я разведри, и аз му бях признателен. Когато ме видя да се връщам, тя ми се усмихна. И после дойде сблъсъкът. Сцената беше съвършено сюрреалистична. От една страна, Вера и аз, от другата — Люк и Шарлот — ние се гледахме враждебно — и в средата Тристан, решен да го раздава посредник между нас. Той си лепна най-красивата усмивка и пристъпи напред към Люк, протягайки му ръка.

— Добър вечер, Люк, приятно ми е да ви срещна отново.

— Тристан — му отговори той сдържано.

Нашият приятел не се остави да бъде смутен и се обърна към Шарлот:

— Шарлот, очарован съм, че най-после се срещнахме. Вера и Янис толкова са ми говорили за вас.

Тя пое с нежелание ръката му.

— Аз бих предпочела пътищата ни никога да не се бяха пресичали.

Усетих Вера да се напруга, готова да премине в атака. Тя стисна силно ръката ми, която държеше в своята.

— Шарлот, ако обичаш — прошепна Люк, навеждайки се към нея.

— Вие сте жена с характер — подхвана отново Тристан през смях. — Аз с голямо удоволствие бих разисквал с вас въпроса има или не изгода да ме познава човек. Но това ще стане някой друг ден. Тази вечер сме тук, вие също, предполагам, за да празнуваме успеха на общия ни приятел Янис. Да не разваляме момента.

Люк поклати глава и пристъпи към Вера. Братът и сестрата се гледаха дълго мълчаливо. Но накрая той ѝ заговори кротко, почти предпазливо:

— Добър вечер, Вера, изглеждаш добре.

— Защо смяташ, че не трябва да е така? Работата на Янис най-после е призната.

— Радвам се, щом като си добре.

Той отстъпи няколко крачки. Шарлот и Вера се погледнаха предизвикателно. Беше ми болно да ги видя така двете, те, които бяха толкова близки преди, толкова забавни, когато изпадаха в своите възторжени състояния.

Аз побутнах леко Вера с лакът. Тя въздъхна, преди да проговори:

— Добър вечер, Шарлот.

Шарлот пристъпи напред и я целуна. Тя щеше да ѝ отговори, когато Тристан, останал настрани, ни прекъсна:

— Намерих шампанско.

Той подаде две чаши на Люк и Шарлот и им наля. После се погрижи за Вера и се приближи до мен, за да напълни моята.

— Благодаря — казах и му намигнах.

— Помислих, че това може да е полезно.

— Ти си върхът!

Двамата се разсмяхме, чукайки чашите си. Обаче никой друг не вдигна своята. Настана тишина, която бързо щеше да стане тягостна. Прекалено замъгленият ми от алкохолните пари ум не намираше тема за разговор, знаех просто, че трябва да отложам за по-късно въпроса за работата. Вера не ми помагаше, гледайки демонстративно в друга посока. Колкото до Люк, той оглеждаше внимателно шоурума. Шарлот проучваше Тристан със зловна физиономия. Той го осъзнаваше, но това изглежда го забавляваше. Неговата увереност беше обезоръжаваща, аз му се възхищавах: оставяше се да бъде нападнат,

това минаваше покрай него, а той не отговаряше на нито една провокация. Точно обратното, той намери допирни точки:

— Как вървят уроците по тромбон на Жоаким? — ни попита той.

Вера въздъхна от облекчение, това напрежението сигурно беше непоносимо за нея. А да говори за децата ни беше решението, което щеше да я накара да се отпусне.

— Това все така го радва — му отговорих аз. — Въпреки скапания му инструмент той напредва безумно.

— Вярно е — допълни Вера. — Впрочем, ще му бъде приятно някой ден да придружиш Янис, за да го послушаш.

Тристан се усмихна широко.

— Откога Жожо приема външни хора да го слушат как свири? — задави се Шарлот.

Тя започваше да става наистина непоносима с евтината си ревност.

— Откакто някой се интересува от онова, което той прави — й подхвърлих сухо.

Шарлот вдигна очи раздражена.

— Как мина началото на учебните занятия? — попита тя Вера.

Люк ми попречи да отговоря или дори да участвам в разговора. Той успя да ме отдели леко, измествайки се, за да застане с лице към мен, продължавайки да гледа надясно, наляво, после в пода и накрая в остъкления таван. После каза сериозно:

— Ти си се отдалечил от първоначалния си проект.

Изненадващо завръщане на гаденето.

— Отпуснах се! — изперчих се аз.

Той отпи глътка шампанско, без да престане да ме наблюдава.

— Действително, Янис, нещата може да се видят под този ъгъл. Сигурно ти е била нужна изключително голяма изобретателност, за да спечелиш облога си, успял си.

— Познаваш ме, аз съм кралят на комбинациите!

— Комбинациите струват скъпо понякога.

Той знаеше, той беше разбрал всичко. Как можах да си представя и за миг само, че няма да открие катастрофата, към която бях поел? Усетих как земята се отваря под краката ми. Той щеше да ме довърши, да ме доубие публично, да си отмъсти за напускането ми. Полудях от ярост, че чете толкова лесно в мен. Отпих глътка шампанско.

— Имаш ли други проекти? — продължи той.
Аз повдигнах наперено вежда.
— Има опашка. А ти, твоите работи как са?
— О! Не е толкова грандиозно като онова, което ти правиш, но нещата вървят. Впрочем току-що наех един човек.
— Толкова по-добре!
— Пази се — посъветва ме той.
После погледна настойчиво Вера.
— И нея също, ако обичаш.
Стиснах зъби.
— Нямам нужда от съветите ти, оправям се много добре. Ние се оправяме много добре.
Той се усмихна разочаровано.
— Щом го казваш.
Не изглеждаше да се радва на неприятностите ми. Той ми обърна гръб и се приближи до Шарлот.
— Да се прибираме — прошепна на ухото ѝ.
Тя го погледна нежно. Шарлот гледаше нежно Люк! От алкохола имах халюцинации. Не можеше да бъде другояче.
— Да, хайде, нямаме какво повече да правим тук — съгласи се тя.
Аз срещнах погледа на Вера, който беше също толкова ужасен колкото и моя.
— До скоро — каза Люк. — Целунете децата от мен.
— Вера, при случай дай знак — изрече Шарлот, без да изглежда, че го вярва или че дори го иска.
— Тъхъ, точно така.
Те само кимнаха на Тристан.
— Довиждане, Шарлот, истинско удоволствие беше да ви срещна. Люк, лека работа.
Те тръгнаха, без да продумат повече. Той сложи ръка на кръста на Шарлот.
— Виждаш ли същото, което виждам и аз? — прошепна Вера.
— Добре са се прикривали. Да правят каквото искат, това не ни засяга.
— Прав си.
Тя се обърна към Тристан:

— Съжалявам за това как се държаха с теб.

— Не се извинявай заради тях. Вие с Янис не сте отговорни. Безпокои ме обаче онова, което Люк успя да ти каже — добави той, обръщайки се към мен. — Притисна те, нали?

— Помъчи се да се осведоми за предстоящите ми договори и държеше да ми съобщи, че е намерил човек, който да ме замести.

— Логично. Най-добрата защита е нападението.

— И ти как го приемаш? — ме попита разтревожена Вера.

— Знаеш ли какво? — отговорих аз, отмествайки назад един от непокорните ѝ кичури на челото. — Хич не ми пука! Това е най-малката ми грижа! Да изпием по една последна чаша, преди да се приберем!

[1] Съответно бира и шампанско. — Б.пр. ↑

12. ВЕРА

Шест месеца по-рано, преди Янис да заработи самостоятелно, преди всичко да ми се изплъзне, преди да престана да разбирам каквото и да било, тази вечер щеше да бъде една нормална вечер. Днес тази вечеря представляваше истинско събитие, защото петимата бяхме на масата. Янис ни оказа честта с присъствието си. Е, трябваше да кажа по-скоро с телесната си обвивка, понеже той отваряше уста само за да преглътне проклетото си вино. Аз правех всичко по силите си, за да разсейвам децата от вече обичайното мрачно настроение на баща им. Макар да бяха объркани, те продължаваха да се опитват да привлекат вниманието му. Обаче това продължаваше вече доста време. До края на строителните работи по шоурума аз бях се насилила, не бях казала нищо, убеждавайки себе си и опитвайки да убедя децата също, че невероятно странното му поведение се дължи на стреса. Аз бях сигурна, че положението ще се върне към нормалното след този прием. Той се беше състоял преди повече от две седмици, това беше истински успех от професионална гледна точка. Обаче положението въпреки се беше влошило. Към обидчивото настроение се добавиха вече пасивност и вялост, които според мен не му бяха присъщи. Той създаваше впечатлението, че се влачи, че не прави вече нищо, че вече няма желание за нищо. Никога не го бях виждала такъв. Опитвах да го разговоря, да го накарам да изплюе какво му тежи, той винаги се измъкваше, казвайки ми, че всичко е наред, че няма никакъв проблем, че е претоварен и капнал от работа. Обаче аз усещах, че има нещо друго. Само като го гледах как вечеря, виждах ясно, че не беше добре, не се хранеше, задоволявайки се да рови съдържанието на чинията си с вилицата.

— Татко — го повика плахо Виолет.

— Какво? — ѝ отговори той, без да я погледне.

— Можеш ли да ми прочетеш една приказка тази вечер, моля те?

Аз сдържах дъха си. Янис вдигна лице от чашата си и благоволи да я погледне. Той направи гримаса, която би могла да мине за усмивка. Защо се чувства толкова зле, толкова тъжен? На мен непрекъснато ми се струваше, че би предпочел да бъде другаде. И вечерите, които прекарваше, така да се каже, в гарсоньерата, бяха доказателство за това. Как можех да повярвам, че работи там, когато вече не ми говореше за нито един от своите договори, нито за своите проекти?

— Не тази вечер, уморен съм. Може би утре, ако съм тук.

Дори това вече не можеше или не желаше да направи. Стомахът ми се сви. Той стана с чаша в ръка и отиде да отвори прозореца. Големите очи на Виолет се насълзиха.

— Не се безпокой, кукличке, аз ще ти прочета приказката.

Аз долових как Жоаким погледна баща си, очите му бяха като истински автомати.

— Не, мамо — намеси се той властно. — Аз ще ѝ я прочета.

Аз стиснах юмруци, слисана, че сме стигнали дотук.

— Благодаря, момчето ми. Допийте си млеката и после ще си лягате.

Усетих миризмата на цигарен дим и скочих от табуретката си.

— Ти какво правиш, Янис? Можеше все пак да почакаш, когато те са си легнали, за да запалиш цигарата си! Или пък искам прекалено много от теб?

— Окей! Стига, не се нервирай.

Той загаси цигарата си в пепелника на ръба на прозореца и отиде във всекидневната. Аз разчистих масата прекалено вбесена, за да произнеса и дума. После придружих децата, без той изобщо да понечи да дойде да ми помогне да ги сложа да спят. След миенето на зъбите се настанихме четиримата на леглото на Виолет и Жожо ни почете, а аз трудно сдържах сълзите си. Когато той свърши, Виолет го прегърна горещо, за да му благодари.

— Мамо, мислиш ли, че мога да отида да потърся татко? — ме попита Ернест. — Няма ли да ми се кара?

Дори нашата малка луда глава започваше да се страхува от реакциите на Янис.

— Аз отивам, вие лягайте, връщам се с него.

Щеше да му се наложи да се размърда. Какво се случваше на семейството ни? Вече нищо не разбирах.

— Янис! — извиках аз.

— Ъхъ... — измърмори той.

— Децата ти искат да дойдеш да им пожелаеш лека нощ. Може би това нарушава спокойствието ти?

— Идвам.

Той се надигна от канапето, сякаш това беше свръхчовешки подвиг, и пристъпи към мен, влачейки крака. Внезапно замръзна и извади от джоба вибриращия си джиесем. Погледна втренчено екрана с трепереща ръка.

— Кой ти се обажда по това време? — попитах аз, приближавайки се към него.

— Никой.

Той изключи телефона така, все едно го пареше, прибра го в джоба си и мина покрай мен, без да продума, без да помръдне ръка. Докато пожелаваше приятни сънища на децата, аз останах напълно неподвижна, сърцето ми беше разбито, болеше ме, поемах си дъх през устата с усещането, че се задушавам. Чух гласа му: беше на някой непознат.

— Те те чакат — ми каза той след няколко минути, отправяйки се към кухнята.

Проследих го и го видях да си взима пак чашата и да си налива уиски. Още едно. Наистина, Янис винаги си е пийвал добре, но вече повече от месец прекрачваше границите на поносимото. Направих му забележка, че трябва малко да ограничи алкохола, а той ме прати по дяволите. Зареден с дозата си, той застана пред кухненския прозорец, запали си цигара и се загледа в далечината. Беше съвършено ясно колко му се иска да бъде другаде! Във всеки случай не с нас. Но умът ми се бореше, за да не повярва в онова, което ми се въртеше в главата, което ме преследваше. Не на нас. Невъзможно. И все пак...

— Мамо!

Децата ме спасиха. Аз си поех дъх така, сякаш току-що се бях давила и задушавала в дълбока мътна вода, преди да отида да ги видя.

Бях легнала от повече от два часа, когато Янис дойде в стаята. Само по шума от стъпките му познах, че залита. Съблече се на тъмно и се строполи на леглото. След като мина доста време, през което усещах, че все още не спи, аз се обърнах към него. Беше вперил поглед в тавана с крайно изопнато лице. Така беше всяка нощ.

— Кажи ми какво не върви — прошепнах аз.

— Няма нищо, Вера, казах ти го вече. Остави ме да спя.

Той ми обърна гръб, както всяка нощ от откриването насам. Доближих ръка до рамото му, исках да го докосна, да се сгуша в обятията му, за да ме успокои, да ме стопли, да ми каже, че си съчинявам какво ли не, че ме обзема параноя. Очаквах да ми каже: „Не, няма никой друг. Как можеш да си представиш подобно нещо?“, да ми каже също така, че все още чува нашата музика в главата си, да ме целуне, да ме погали, да ме люби. Седмици наред не ме беше докосвал. Ние вече само се целувахме, и то винаги по моя инициатива. Той избягваше всякакъв контакт с мен. Човек можеше да си помисли, че го отвращавам. Ръката ми падна, без дори да го докосне. Първите ми съмнения се бяха появили на онзи скапан прием, съживявайки безпокойството, усетено, когато ни беше изоставил по време на почивката. Сърцето ми се беше свило болезнено, когато го видях да важничи сред всички онези хора, които не познавах, видях го да говори с разкошни жени, той ги размиваше, очароваше, наливаше им шампанско. А те, те изпиваха с очи моя Янис, моя мъж. Тристан беше осъзнал безпокойството ми и беше направил всичко възможно, за да ме успокои, но това не беше помогнало, а самият той ми се беше сторил все пак объркан от поведението на Янис. Тази вечер толкова хора се бяха въртели около него, за да го поздравят, за да се запознаят с него, някои, за да изразят желанието си да сътрудничат с него. Започвах да си казвам, без да успея да го приема, че той се е изгубил сред всичко това. Може би беше забравил какъв беше преди и беше открил, че иска още повече. В крайна сметка това беше започнало с работата, с яростния му стремеж към независимост. След повече от четири месеца може би възнамеряваше да промени напълно живота си, да се отърве от семейството си. Неговата криза на средната възраст може да се превръща в желание за смяна на партньора. Но дали той вече беше прекрачил границите? Като си представих, че е могъл да докосне с ръцете си друго тяло, а не моето, ми се прииска да изкрещя от болка и

аз ухапах възглавницата си. Всеки ден си обещавах, че ще го притисна, така че да не може да ми се изплъзне. Страхът ми пречеше да го направя, аз бях ужасена от мисълта да открия, че съм била права, понеже дълбоко в себе си знаех, че може да бъде само това. Нищо друго не можеше да бъде толкова сериозно, за да обясни такава промяна в поведението. Чувствах се толкова самотна, нямах с кого да си поговоря.

Трябваша ми повече от два дни, за да се реша да набера този телефонен номер. Възползвах се от обедната си почивка, за да му се обадя. Той отговори на първото позвъняване.

— Да — рече.

— Тъъ... Добър ден, Тристан, Вера е. Извини ме, ако те безпокоя.

— Добър ден, Вера, ти никога не ме безпокоиш. Какво мога да направя за теб?

— Виждал ли си Янис напоследък?

— Успях да го мерна завчера, изглежда много зает. Защо?

— Тъъ... не, нищо... всъщност...

— Какво става?

— Как ти се стори той?

— Във форма, макар да му е малко тъжно за обекта на шоурума, адреналинът е спаднал, но освен това изглежда добре. Е, така смятам... Проблем ли има?

— Не, нищо, не биваше да ти досаждам с това.

— Вера, знаеш, че ти можеш всичко да ми кажеш. Усещам, че си загрижена. Можем да се видим, ако предпочиташ да не говорим за това по телефона.

— Не, не. Всичко е наред. До скоро.

Затворих, без да му оставя време да отговори. Беше тъпо от моя страна да се обърна към него, защото гарван гарвану око не вади. Тристан беше единственият приятел на Янис и той никога нямаше да го предаде. Оставаше ми да направя само едно нещо, да събера смелост, да се подготвя за най-лошото и да поговоря искрено и откровенно с Янис. Откога се страхувах да говоря с мъжа си? Наистина трогателно.

В края на деня, докато приемах една клиентка, телефонът ми не спря да вибрира. Редовно поглеждах към сложената в краката си ръчна чанта, сякаш тя щеше да ми каже кой ми звъни така. Обзе ме лошо предчувствие. Накрая не издържах.

— Извинете ме — казах на клиентката. — Колежката ми ще се погрижи за вас. Люсил!

— Да.

— Би ли се погрижила за госпожата, ако обичаш.

— Какво става?

— Не знам още — ѝ отговорих аз, заровила вече глава в чантата си.

Намерих телефона си, който звънеше отново: от училището. Защо ми се обаждаха? Беше четвъртък, денят, в който Жоаким ходеше на урок по тромбон. Те трябваше да са тръгнали отдавна.

— Ало!

— Добър ден, госпожо.

— Да не е станало нещо с децата? — попитах аз, без да се церемоня.

— Мъжът ви не дойде да ги вземе.

Аз скочих от стола си.

— Какво? — изкрещях. — Но това е невъзможно.

Вече обличах сакото си.

— Съжалявам, но те са пред мен и чакат. Не можем да се свържем с мъжа ви. Занималнята затваря скоро и аз предпочетох да ви предупредя.

— Добре сте постъпили. Кажете на децата, че пристигам. Ще дойда възможно най-бързо.

Аз затворих, заобиколих бюрото си. Люсил ме повика:

— Какво става?

— Много съжалявам, трябва да вървя, за децата е.

Тръгнах, оставяйки вратата на агенцията широко отворена. Затичах се като луда по улицата в посока към метрото, блъсках всички, краката ми може и да докосваха асфалта, но аз сякаш падах в някакъв бездънен кладенец. Опитах се да се свържа с Янис, той не отговори. Оставих му задъхано съобщение: „Къде си? Децата, забравил си децата?!“.

След час и половина бутнах вратата на апартамента с все още разплаканата Виолет в обятията си и Ернест увиснал на ръката ми с измъчено от тъгата лице. Жоаким, с изкривено от гняв лице, се втурна към калъфа на тромбона си — Янис трябваше да дойде да го вземе следобед — грабна го и го зарита. Това усили плача на Виолет и страха на Ернест, който се скри зад краката ми.

— Никога повече няма да свиря, мамо! — извика като луд Жоаким. — Край с музиката!

Той изчезна в стаята си, като затръшна вратата. Искаше ми се да направя като него, да се скрия под завивката и да се опитам да забравя. Само дето щях да спра да се правя на щраус, Янис несъмнено беше на път да унищожи двойката ни, но аз нямаше да го оставя да унищожи децата ни. Ако има любовница, това е мой проблем, не беше работа на Жоаким, Ернест и Виолет да възстановяват щетите. Янис можеше да ме накара да страдам, мен, но не и тях.

— Мамо, къде е татко? — попита Виолет.

Аз я целунах по челото, не знаех какво да й отговоря. Трябваше да се овладее заради тях, такава беше моята роля на майка.

— Той забрави ли ни? — продължи Ернест. — Вече не ни ли обича?

— Ама не! Той ще ви обича винаги, обаче сигурно е имал някакъв проблем в работата, това е.

Заведох ги направо в банята, за да вземат душ. Жоаким отказа да излезе от бърлогата си. Аз го оставих на мира, той беше прекалено голям, за да мога да го залъгам с измислици. Посветих малкото енергия, която ми беше останала, за да опитам всичко възможно, с цел да развеселя Ернест и Виолет, да ги накарам да мислят за нещо друго, като ги пръскам с вода, гъделичкайки ги. Нищо не можеше да се направи, лицата им продължаваха бъдат тъжни, разтревожени. Те се вслушваха и в най-малки шум в апартамента, надявайки се повече от всичко на това, че баща им ще пристигне всеки момент, ще ги прегърне, ще им каже, че ги обича повече от живота си. Когато бяха по пижами, ги настаних пред телевизора, приготвих вечерята и отидох да се затворя в тоалетната. Не исках да ме чуят как говоря по телефона. Първо се обадох отново на Янис, никакъв отговор. Не оставих съобщение. После телефонирах на портиерката, за да я попитам дали

дъщеря ѝ е свободна да гледа децата. Тя щеше да дойде у нас след час. Без да се надявам, че ще отговори, се обадох отново на Янис. Гласова поща: „Пак съм аз. Не се прибирай тази вечер, ще дойда при теб в гарсоньерата.“ Продължавайки да седя на тоалетната чиния, аз подсмърчах, треперех, беше ми ужасно студено, бях изтощена. Прокарах ръце по лицето си и излязох от своето скривалище. Ернест и Виолет се бяха свили един до друг на канапето, аз ги виждах наистина за пръв път да не се разправят за програмата, бих дала какво ли не, за да си дърпат косите, крещейки. Отидох да почукам на вратата на стаята на Жоаким. Никакъв отговор.

— Влизам, Жожо, миличък.

Открих го седнал на бюрото с купчината си партитури, всичките на парчета. Настаних се на леглото на Ернест.

— Може да си починеш малко от тромбона и да започнеш пак, когато поискаш.

— Не!

— Защо?

— На татко не му пука.

Аз си поех дълбоко въздух.

— На мен ми пука. И мога да те водя на уроци, ако искаш.

— Ти си на работа.

— Ще се оправя.

— Без татко не искам.

Виждах как раменете му се вдигат в ритъма на неравномерното му дишане.

— Ела да седнеш до мен, Жожо.

Той стана и ми се подчини с наведена глава. Аз го притиснах до себе си и се настаних по-удобно на възглавницата. Той се сгуши в обятията ми.

— Няма да те лъжа, не знам къде е татко. Но ще го намеря, искам да знам какво е станало. Каролин ще дойде да ви гледа тази вечер.

Той ме погледна паникьосан.

— Защо? Не тръгвай, мамо!

— Ще отида да видя дали татко е в гарсоньерата и се връщам след това, обещавам. Но не искам да ме чакаш, за да заспиш. Съгласен?

Той поклати глава.

— Ще те помоля за нещо, Жожо миличък. Имам нужда от теб, имам нужда да ми помогнеш с брат ти и сестра ти. Те също са много тъжни, много разтревожени. Знам, че не е честно, съжалявам.

— Ще ти помогна, мамо.

Красивите му сини очи, същите като на Янис, преливаха от сълзи. Притиснах го още по-силно.

— Поплачи си, момчето ми, не се сдържай.

След много прегръдки и целувки аз успях да тръгна към осем часа. Осъзнавах, че след този ужасяващ следобед да налагам на децата отсъствието си беше за тях изпитание, допълнително страдание, но нямах избор. Не бях в състояние да остана на канапето цялата вечер, звънейки на Янис на всеки четвърт час, за да разбере къде е. Аз трябваше да действам, да науча какво става. Положението се влошаваше прекалено отдавна. На мен ми беше все така студено и това нямаше нищо общо с есенните температури на приключващия октомври. В метрото успях да седна на едно допълнително столче. Макар че бях бясна, краката едва ме държаха и ми се виеше свят, аз облегнах глава на стъклото и се вгледах в тъмния тунел. Рядко се бях страхувала толкова. Страхувах се от онова, което щях да открия в гарсоньерата, страхувах се от последиците от истината. Никога не бих могла да си представя, че Янис ще се отчужди толкова. Как е могъл да забрави децата ни, да ги изостави, да ги застраши? Нима животът ни се разпадаше? Присвих се, държейки се за корема, толкова болезнена беше за мен тази мисъл. Усещах се така безпомощна, защото не разбирах, имах чувството, че от седмици съм потънала в нечий чужд живот, а не в моя. Как бяхме успели да се сринем от съвършеното щастие до ада? Какво не бях забелязала? Как да обясня на децата, че вече нищо няма да бъде както преди? Бях ли в състояние да се справя без него?

Тичах от метрото до сградата. Като бутнах вратата към двора, видях, че гарсоньерата е потънала в мрак. Все пак това не намали мъчителната ми тревога. Пресякох двора с ключовете в ръка, черпейки дълбоко в себе си енергията, необходима за стълкновението. Беше

заклучено, аз отворих с моя ключ. Две неща ме изненадаха: нямаше никого и гарсоньерата беше в ужасно състояние. Миризма на бар, смесица от алкохол и застоял цигарен дим, ме отврати. Запалих лампите и открих размера на щетите. Гарсоньерата никога не беше приличала толкова много на бойно поле. Придвижих се бавно сред съсипията — преливащи от фасове пепелници, празни бутилки от бира, купчини хартии, неотворени писма, рула с чертежи, по-голямата част от които повредени, цял тон мръсни съдове в мивката. И после забелязах транспаранта ни, изненадата, която бях подготвила с децата, за да го поздравим — беше оставен неразгърнат в един ъгъл — човек можеше да си помисли, че той е направил всичко възможно, за да го скрие, сякаш отказваше да го вижда. Заболя ме заради Жоахим, Ернест и Виолет, които бяха вложили в него цялото си сърце. Гарсоньерата беше се превърнала в сметище, противоположното на скривалище за забранени любовни връзки. Мисълта, че Янис ми изневерява, вече не беше толкова натрапчива, обаче това не ме успокои все пак. Точно обратното. Аз се строполих на продъненото канапе. Машинално поставих една възглавница на мястото ѝ и открих джиесема му отдолу. Можех да продължа да му звъня още дълго! До този момент изобщо не се бях сетила да ровя вътре. Тъй като Янис странеше от мен и ме избягваше, аз се поддадох на изкушението. Включих телефона и екранът му светна. Незабавно видях неприетите си обаждания, онези от училището, от преподавателя по тромпет, после поне десетина от банката му, и то само за днешния ден. Оставих джиесема до себе си, без да изслушвам съобщенията. Станах като автомат и се втурнах към онова, което по едно време беше неговото бюро. Проверих всяка хартия, на която попаднах, търсейки и най-малката улика. Скоро намерих. Започна с напомнящо писмо от един майстор — на пръв поглед той очакваше да му бъде платено от средата на август и съвсем не беше единственият. Всички фактури и напомняния се отнасяха до строежа на шоурума. После открих извлеченията от сметката за последните месеци, сметката, която Янис беше открил за фирмата си. Отворих едно и от непокритата сума ми се зави свят. Беше толкова голяма, че дори вече не можеше да се нарече непокрита, шестцифрено число. Сума с шест цифри! Олюлях се и се строполих на колене наред с всичките доказателства за финансовата катастрофа, до която ни беше докарал Янис. Погледът ми се задържа на една папка, скрита под

ниската масичка. Приближих се да я взема, влачейки се по пода. Онова, което открих, ми вледени кръвта: той беше подписал от името на двама ни няколко потребителски кредита. Беше стигнал дотам, че да подправи подписа ми, за да ги получи. Задлъжнели бяхме до шия. Хванах с две ръце главата си, облакътявайки се на ниската масичка. Цялото ми тяло трепереше, всичко ме болеше, а мускулите на крайниците ми бяха схванати заради силното им налягане. Янис ме мамеше от седмици, може би дори от месеци за постиженията си, за работата си. Ние живеехме в лъжа. Но от кога точно? Наистина женското ми его беше опазено, той не ми изневеряваше, но бях стигнала до точката, когато от това не ми пукаше, толкова чудовищно беше предателството му: лъжата, фалитът, несигурността, самотата. Той беше провалил живота ни. Рефлекс на повече от пет години ме накара да грабна една цигара и да я запаля. Гледах втренчено дима, който се виеше над мен, напълно изгубена и изостанала зад планината от неприятности, която се издигаше пред мен. Щеше да се наложи да преосмисля начина ни на живот, да скатавам всяко евро. Ние никога не бяхме живели в разкош, обаче не ни се случваше често да имаме трудности в края на месеца. В сравнение с други се справяхме добре. Положението току-що се беше променило изцяло. Щяхме ли да можем да запазим апартамента? Ние дължахме на банката еквивалента на многогодишната ми заплата. Освен на банката дължахме онази космическа сума на Тристан. Боже мой! Тристан беше поръчител на компанията на Янис. Глупостите на Янис щяха да му се стоварят на гърба.

Тъкмо бях загасила втория фас, когато входната врата се отвори. Янис ме откри незабавно и се вкамени. Той вече не приличаше на човек; очите му бяха налети с кръв, очертани с дълбоки черни кръгове, лицето му — изпито, гърбът превит. Грабнах телефона му и му го хвърлих силно. Той не го хвана, рефлексите му не бяха в особено добро състояние. Но това го накара да реагира. Затвори вратата и пристъпи напред, внимавайки обаче да не се приближава до мен. Той се опря на стената срещу ми и се плъзна тежко до пода. Останахме дълго така, гледайки се в очите. Беше той, но и не беше, изпразнен от цялата си същност.

— Жоаким спира да ходи на тромбон — съобщих аз студено.

Лицето му се сгърчи, той затвори очи и удари с юмрук по стената. После хвана главата си с ръце и присви колене към гърдите си. Беше толкова нещастен, че се люлееше напред-назад, стенойки от болка. Аз започнах да дишам по-бързо, издигнах около себе си броня, за да не реагирам на страданието му, нямах право. Трябваше преди всичко да защитя децата си. За момента само това можех да направя.

— Кога започна всичко това? — попитах грубо.

— Не разбирам какво стана. Кълна ти се. Но аз ще се оправя, Вера, обещавам ти, че ще се оправя — изхлипа той с все така скрито лице.

— Как? Ти вече не правиш нищо! Кога? — настоях аз, повишавайки тон. — Отговори!

Той само поклати глава. Пасивността му ме накара да изляза от кожата си, аз станах рязко и го засипах с въпроси:

— Повтарям, Янис, кога ни вкара в тази бъркотия? Откога разиграваш комедията, преструваш се на човека, който преуспява във всичко, докато всъщност всичко е пълен провал? Как ще се измъкнем от затрудненото положение? Можеш ли да ми кажеш? Не, ти не можеш нищо да кажеш, ти затъваш в онова, което си надробил, в твоята безотговорност! Ти лъжеш всички! Ти ми се подиграваш, не поглеждаш повече децата, по-зле, ти ги забравяш!

Той се смалчаваше при всяка моя атака.

— Ще отида да им се извиня — прошепна, показвайки ми набразденото си от сълзи лице.

— И дума да не става! — изкрещях аз. — Ти няма да ходиш при тях! Не желая да се приближаваш до тях и до мен!

Той пребледня още повече, ако това беше възможно.

— Какво?

— Много добре ме чу! Голямата загуба! Те заслужават хиляди пъти повече от това! В момента се страхуват от баща си, вече ти нямат доверие. Аз също вече ти нямам доверие. Ти си една развалина! Неспособен си да реагираш пред едно изпитание! Къде си? Виж в какво си се превърнал, Янис! Дори твоята сянка би изглеждала по-добре от онова, което виждам пред себе си!

Всички тези думи, изречени под влиянието на гнева, бяха като остриета на бръснач, обаче не можех да се спра. Може и да бяха

истини, но бяха чудовищни така произнесени, дори и само това, че изпитвах всички тези неща към Янис, беше болезнено.

— Даваш ли си сметка, че вече няма нищо от онова, което бяхме изградили двамата! Как можа да ни причиниш това? Ти ни изостави! Къде си? Какво се случи с теб?

Не можех да остана повече. Заобиколих ниската масичка и си прибрах чантата, зарязана до входната врата.

— Какво правиш, Вера? — извика той с изпълнен с мъчителна тревога глас.

Аз се обърнах. Видях го да се подпира на стената, за да се изправи, после направи няколко крачки към мен.

— Вера, моля те, не ме оставяй сам, няма да се справя без теб.

— Трябваше да помислиш за това преди.

Той се приближи още повече към мен с насълзени очи, умолявайки ме да не го напускам. Протегна ръце към мен, аз отстъпих. Трябваше да се махна много бързо. Отворих рязко вратата и бързо прекосих двора. Виковете му щяха да ме преследват много дълго. Току-що си бях ампутирала доброволно една част от самата себе си, може би най-важната от живота ми, онази, върху която се бях осланяла досега доверчиво, чувствайки се в безопасност.

Докато се прибирах вкъщи, ми се стори, че не усещам повече земята под краката си, стори ми се, че тя ще се изплъзне и че аз ще падна още по-ниско, не чувах добре шумовете, думите около мен, ушите ми бучаха, не виждах ясно, не различавах добре хората във вагона на метрото, беше истински кошмар.

Пред нашата врата си поех дълбоко въздух, молейки се децата да спят, защото исках да отсроча неизбежния разговор до сутринта, дори и само за да обмисля онова, което щях да им кажа. Намерих бавачката да си подготвя уроците на дивана. Тя стана засмяна.

— Как мина? — прошепнах аз.

— Много добре, макар Жоаким да заспа трудно.

Най-важното е, че спи.

— Хубаво.

Порових в портфейла си, разбирайки, че научаването на истината ми струваше доста скъпо за новите ми оскъдни средства. Докато ѝ

подавах онова, което ѝ дължах, ръцете ми се разтрепериха.

— Добре ли си, Вера? — попита тя.

Аз изпуснах парите.

— Уморена съм и ми е студено. Това е. Приятно прибиране. Лека нощ.

Почти я избутах към вратата, докато тя изумена ме гледаше втренчено. Обаче аз исках да остана сама. „Поздрави на Янис“ бяха последните ѝ думи, които чух, преди да се барикадирам в дома си, и можех да мина много добре без тях. Обиколих машинално апартаментата, изгасих всички светлини и влязох в стаите на децата. Виолет спеше дълбоко с палец в устата и с вкопчени в любимата ѝ плюшена играчка ръце. Колкото до момчетата, Ернест направо се беше свил на топка под завивката си — беше му навик, когато нещо го плашеше — Жоахим пък беше плувнал в пот и макар да спеше, не спираше да ръкомаха. Можех да прекарам нощта, сновейки между двете стаи, дори и само за да ги гледам, за да се уверявам, че са добре, надявайки се присъствието им да ме успокои, но не исках да рискувам да ги събудя. Докато спят, са все още защитени. Ето защо се качих в нашата стая. Както всяка вечер почистих лицето си, измих си зъбите, облякох си нощницата и се пъхнах под завивката на моето място, от моята страна, изобщо, без да погледна занапред празното място на Янис. Нагласих будилника си малко по-рано от обичайното и потопих помещението в мрак. Прекарах нощта, гледайки как се нижат минутите на будилника. От време на време заспивах по четвърт час. Стреснах се по едно време с усещането, че се задушавам, че се давя, но сърдечният ми ритъм бавно се нормализира. Стори ми се, че съм изгубила способност да чувствам. Беше ми студено, бях непреклонна, парализирана. Щом в ума ми се появяха картините с Янис, рухнал на пода в гарсоньерата като ранено животно, аз ги прогонвах, мислейки за децата, за парите, които дължахме, за онова, което щях да направя утре, вдругиден и през всички следващи дни. Трябваше да държа далече от сърцето и ума си болката от загубата на Янис.

Четиримата бяхме седнали на масата за закуска, децата пиеха топлия си шоколад. Аз преглъщах трудно кафето си, защото от разтревожените им физиономии гърлото ми беше свито. И

продължавах да треперя, студът, който бях започнала да усещам от вчера, изглежда не можеше да бъде преодолян. Жоаким явно сериозно беше инструктирал брат си и сестра си, защото никой от тримата не си отваряше устата. Обаче аз виждах въпросите в паникьосаните им и изпитателни погледи. Насилих се да отпия глътка кафе, после се осмелих:

— Докато вие бяхте с Каролин, аз се видях с татко.

Три чифта очи, в които се четеше безизходица, се втренчиха в мен.

— Той се извинява за вчера.

— Защо той самият не ни го каза? — изкрещя Жоаким.

— Той къде е? — продължи Ернест.

— В гарсоньерата.

— Искам да видя татко! — проплака Виолет.

— Кога ще се прибере? — пожела да научи по-големият ми син.

— Не знам.

— Той няма ли да си дойде?

— Чуйте, деца, татко не е във форма, има много работа и не може да се занимава с вас в момента.

— Какво ще правим? — осведоми се Ернест.

— Аз съм тук и винаги ще се грижа за вас.

И тримата наведоха глави. Изобщо не можех да се оправя с тях, нямах никаква идея какво да им кажа. Въпреки гнева ми — студен като тялото ми — не се виждах как съсипвам Янис пред очите им, но същевременно не исках да ги оставя да мечтаят за връщане към нормалното положение. Нищо вече нямаше да бъде както преди, техният свят, онзи, който познавах открай време, току-що се беше срутил. Как да кажа това на децата си?

Неминуемо човек взема решение, без да разсъждава, без да помисли за последиците; майчиният ми инстинкт за закрила — който ме беше накарал да напусна снощи Янис — им причиняваше болка, караше ги да страдат, което досега винаги ми се беше струвало невъобразимо. Бих се заклела, че двамата с Янис сме непобедими, че връзката ни е по-здрава от всичко, бях сигурна в това, бих си заложила главата, живота дори. Той се беше провалил, Янис — силният, непобедимият мъж, беше пропаднал и беше стигнал до това положение сам, без да сподели грижите си с мен, без да потърси решение, за да

уреди онова, което можеше, той ме беше изключил от живота си и едновременно с това беше изключил децата си. Това, че не се бореше, ме объркваше и разочароваше. Толкова беше болезнено да открива, че повече не можех да разчитам на човека, върху когото се базираше целият ми живот. Какво беше станало? А аз носех ли отговорност? Защо бях затваряла очи? През последните седмици си бях заравяла главата в пясъка, за да не виждам, че той вече не е същият, че се е отчуждил. Бях се запънала на първата идея, която идва в една женска глава: подиграва ми се, изневерява ми, предпочита друга пред мен. Нищо подобно. Но това не правеше предателството и лъжата му по-малко сериозни. Безотговорността му ни беше откраднала бъдещето, плановете, всичките мечти за децата, за образованието им. На нас нямаше да ни стигне животът, за да върнем дълговете си, и ние нямаше да можем да тръгнем отново от нулата, защото това не беше позволено в положение като нашето. Аз вече имах само децата си, те винаги са били моята движеща сила. Занапред щях да им посветя цялата си енергия, за да се опитам да облекча мъката им, да направя така, че да остане малко слънце и усмивки в ежедневието им. Като гледах красивите им, нещастни, объркани лица си казвах, че никога няма да мога да простя на Янис, задето ги накара да страдат така.

— Хайде, деца! Време е да тръгваме за училище! — им съобщих престорено весело.

В момента, в който затварях вратата на апартамента, Жоаким дръпна ръката ми, за да ми каже нещо на ухото.

— Тъй като татко вече го няма, аз ще се грижа за теб, мамо.

Аз под никакъв предлог не биваше да им натрапвам болката, която изпитвах. Щях да я накарам да замълчи, да я заровя възможно най-дълбоко, да откажа да чувствам каквото и да било с риск непрекъснато да ми е студено. Ако исках да се преборя, няхах избор.

— Аз съм голямо момиче, не се безпокой за мен.

След като приключих с училището, оставих съобщение на Люсил, за да я предупредя за закъснението си и да се извиня. С това приключих със задълженията, свързани с работното време, защото не можех да си позволя да остана без работа. После по пътя за метрото набрах същия номер като снощи. Изглеждаше ми толкова далече това

обаждане на Тристан, когато исках да го разпитам умело за предполагаемата изневяра на Янис.

— Вера, как си? — ме попита той все така чаровен, щом отговори на позвъняването.

— Предложението ти от вчера да си поговорим валидно ли е още?

— Разбира се, но какво става? Безпокоя се за вас, не мога да се свържа с мъжа ти.

— Можем ли да се видим сега? Къде си?

— Още съм вкъщи.

— Идвам.

Затворих, без да му оставя време да отговори, и ускорих крачка.

След по-малко от четирийсет и пет минути аз звънях на вратата му. Той ми отвори след десет секунди.

— Добър ден, Вера.

Предвид облеклото му — с черна вратовръзка — той беше готов да тръгне за работа, значи идвах в най-лошия момент. Но това не можеше да чака.

— Тристан, много мило, че ме приемаш така без предварителна уговорка.

— Моля те, явно е важно.

— Така е.

Той отстъпи, за да ме пусне да вляза.

— Да взема ли палтото ти?

Аз се увих още по-плътно в дрехите си.

— Не, благодаря.

Той наведе глава настрани видимо разтревожен и се помъчи да срещне погледа ми, но аз го избягвах.

— Настанявай се — ми каза, когато бяхме в салона.

Приседнах на края на канапето, имах само едно желание: да избягам и да забравя. Но нямах избор.

— Струва ми се, че едно кафе ще ти се отрази добре, ти изглеждаш премръзнала.

— Така е.

Той изчезна в кухнята, аз чух шума от машината за еспreso. Невъзможно беше да спра треперенето на ръцете си, бях ужасена от мисълта за онова, което щях да му съобщя. Той ми подаде чашата след

няколко минути. Аз отпих една глътка, която изобщо не ми помогна. Той се облегна на масата в трапезарията и ме погледна въпросително.

— Не съм притеснен с времето, Вера — насърчи ме. — Не бързай. Но се тревожа за теб.

Аз оставих чашата си на ниската масичка и повдигнах лице към него. Той беше изключително сериозен.

— Тъж... не знам откъде да започна... Снощи... снощи... аз... Янис... По дяволите!

Стиснах юмруци. Треперех като лист.

— Какво става?

Стиснах с всички сили очи, а краката ми заподскачаха.

— Открих нещо снощи във връзка с Янис. И...

Разтърках лицето си, подсмръкнах, после се осмелих отново да го погледна.

— Това се отнася директно до теб, много съжалявам.

Той смръщи вежди. Аз си поех дълбоко дъх.

— Той ни лъже съзнателно от седмици и месеци.

Посветих следващия четвърт час, заеквайки, да му разкажа подробно за това колко голяма е катастрофата, за сметките на червено, на които той беше поръчител, за потребителските кредити. Той ме изслуша мълчаливо, остана сериозен, привидно безчувствен към онова, което му съобщавах. Но аз вече започвах да го познавам достатъчно, за да знам, че студенината му беше само знак за изключителна съсредоточеност. Когато спрях да говоря, той не продума. Долепи ръцете си до лицето, затваряйки очи. Дали се съдържаше, преди да избухне? Как да му се сърди човек? Той имаше всички основания да се ядоса безумно и аз щях да си изпатя вместо Янис. Сякаш нямаше достатъчно неща, които трябваше да понасям. Накрая престанах да го гледам, вперих празния си поглед в пода в очакване на присъдата. Тристан въздъхна дълбоко, аз все пак останах с наведена глава.

— Не му бях добър приятел, не пожелах да видя, че той има проблем. Изоставих го.

Аз вдигнах толкова рязко лице, че почти ми се зави свят. Какви ги разправяше той? Нали нямаше отгоре на всичко да му намери извинения и да се самобичува заради глупостите на Янис.

— Той е този, който ни изостави! Той ни излъга. Но от банката не те ли предупредиха?

— Аз наистина налях повторно пари в един момент, но тогава Янис ми каза, че очаква вноска от клиентите си и аз не се разрових повече, защото му имах доверие. Точно затова не поисках повече обяснения. — Той въздъхна с покрусен вид. — Манипулирал ни е, теб, мен, банката. Знаеш ли, Вера, когато човек вече няма изход, той е способен да извърши най-лоши неща, мога да го разбера.

Думите му ме смаяха.

— Ти... ти му прощаваш? — изхълцах аз.

— Не казвам това, но аз не съм в твоето положение.

Той се изправи с ръце в джобовете и отиде да застане пред френския прозорец на салона. Тази сцена вече я бях преживявала, но през нощта, няколко секунди преди Тристан да предложи на Янис да му стане гарант.

— Къде е той?

— В гарсоньерата или някъде другаде. Нямам представа.

Той ме погледна през рамо изненадан.

— Как така нямаш представа?

Избегнах погледа му. Усетих, че се приближава към мен.

— Струва ми се, че схващам какво искаш да кажеш — прошепна.

Аз си поех дълбоко въздух, разтрих ръцете си с длани, после вдигнах лице към него. Стори ми още по-висок от обикновено.

— Какво ще правиш? — попитах аз, за да избегна други въпроси за мен и Янис.

— Ще отделя време, за да помисля за положението, ще направя отново всички изчисления, ще се обадя в банката и ще отида да видя Янис.

Той си пое дълбоко въздух.

— Благодаря, че ме предупреди.

— Стори ми се, че това е нормално. Добре, ще те оставям, вече доста съм закъсняла за работа.

Аз станах рязко, защитните ми механизми се разпадаха.

— Как са децата? — ме попита той, докато аз се отправях към вратата.

— Сложно е — се чух да отговарям с неособено сигурен глас.

— А ти?

Спрях се.

— Аз съм много добре.

— Ти не умееше да лъжеш, Вера.

— Нямам избор, Тристан, не мога да рухна, да плача, да крещя.

— С децата не можеш, права си, с мен е друго нещо.

Треперенето ми се усили рязко, усещах как кранчетата се отварят. Очите ми се напълниха със сълзи въпреки усилията ми. Усетих, че Тристан се приближава към мен. Защо бях толкова слаба? Сепнах се, когато той сложи ръката си, която ми се стори премръзнала, върху рамото ми и го стисна.

— На кого ще се довериш? На Шарлот?

Аз поклатих глава.

— На Люк?

— Не — отговорих със слаб гласец.

— Те ще ти четат конско, ще ти кажат, че са били прави още от началото за Янис и вече те познавам достатъчно, за да отгатна, че това няма да ти помогне да се изправиш срещу тях.

Какво можех да му отговоря, след като беше прав за всичко? Той се приближи още повече към мен, тялото му ме докосна.

— Толкова ми е зле без него, Тристан. Той ме излъга, това е непоносимо и изобщо не му е в стила...

Аз закрих лицето си с ръце, изгърбвайки се. Той ме остави да плача дълго, без да каже нищо, само студената му, но закриляща ръка остана на рамото ми.

— Ще те закарам с колата в туристическата агенция.

Дори не се опитах да възразя.

— Благодаря.

Изминахме пътя в мълчание. Когато почти пристигахме, Тристан наруши тишината:

— Ако мога да ти помогна с каквото и да било, не се колебай.

Чувствах се все така зле, но присъствието му все пак ме успокояваше, бях се опасявала, че ще трябва да изтърпя гнева му, а той не ме изостави.

— Ти вече правиш толкова много... Как бих могла да се осмеля да поискам каквото и да било от теб, след като ще ти се наложи да платиш за последиците от безотговорността на Янис?

— Вера, нека нещата да бъдат ясни веднъж завинаги, няма да повтарям повече! Аз няма да ви изоставя, нито единия, нито другия. Без значение е какво става между вас. Пази се и закриляй децата, това е най-важното.

Авторитетът, който той излъчваше, не оставяше място и за най-малкото възражение. Колата спря неправомерно във втора колона пред работата ми.

— Тогава те моля само за едно нещо — прошепнах. — Грижи се за него.

Слязох от колата и затръшнах вратата.

13. ЯНИС

Вера откри колко съм посредствен и разбра, че не съм в състояние да се грижа за нея и за децата, че не мога да ги закрилям. Аз бях разрушил всичко и грешката беше изцяло моя. Мъжът, който бях, имаше нещо фалшиво. Единствената сила, която притежавах дотогава, се основаваше на нейната сила, на нейната любов. А аз бях разрушил и това. Твърдите й думи и погледи от снощи ми бяха доказали колко съм я разочаровал, та почти отвратил, колко пагубен можех да бъда и за децата. Знаех, че това щеше да се случи най-накрая. Аз и преди не струвах кой знае колко, но сега, когато тя не беше вече тук, когато децата не бяха вече тук, повече не представлявах нищо. Без тях бях никой. Така е, в действителност без тях не бях способен за нищо, не бях борбен, енергичен, не бях в състояние да реагирам, да се взема в ръце. Какво ми се беше случило, та паднах толкова ниско? Не ми беше потрябвала помощ, за да ми промият мозъка и да ми отнемат всякакво чувство за отговорност, всякакво чувство за реалност. Бях си помислил, че съм в нещо като видеоигра, в която имаш право на нов живот след час или два, само дето в истинския живот нямаш втори шанс. В крайна сметка си бях поиграл на руска рулетка и още от първия път бях получил куршум.

Някой почука на вратата на гарсоньерата. Познах мрачния силует на Тристан през стъклото. Само това липсваше. В пищова ми имаше втори куршум, щях да се довърша до няколко минути, но това все пак нямаше да съкрати страданията ми.

— Ти не бутна вратата! — изкрещях, без да стана.

Което той направи. После влезе в гарсоньерата, безукорен както обикновено, с впечатляваща осанка в костюма си, без нито една излишна гънка. От известно време смятах, че той изглежда по-добре, че излъчва някаква увереност, някакво все по-смазващо могъщество. Колкото повече потъвах аз, толкова повече той сияеше. Човек можеше да си помисли, че ми изсмуква енергията. В крайна сметка той

наистина можеше да го прави, щом аз му изсмуквах мангизите. След като ме огледа внимателно, той се придвижи до средата на бардака ми, поглеждайки с презрение бумагите, застилащи пода, цялата ми мръсотия. Той грабна няколко писма, които прегледа внимателно, преди да ги постави отново върху бюрото ми. Аз не се опитах да му попреча. Имаше ли смисъл? Откакто Вера беше в течение, всичко се беше разлетяло пред физиономията ми, така че малко повече или малко по-малко... После той се приближи до работния плот в кухнята, сложи вода да заври, сипа щедра доза мляно кафе в кафеарката. След това изплакна две чаши. Докато се правеше на сервитьор в някое бистро, си запалих цигара. Той остана с гръб към мен, докато траеше операцията, аз различавах само изисканите му ръце, които обаче ми изглеждаха много по-яки от моите мазолести и обезобразени лапи. Когато той тръгна към мен, не ми стигнаха силите да стана и да взема кафето, което ми подаде. Той отстъпи няколко крачки назад и се облегна на бюрото ми. Наблюдаваше ме — безстрастен, непроницаем. А аз се почувствах още по-жалък.

— Вера дойде у нас тази сутрин — ми съобщи той с метални нотки в гласа.

Аз хванах главата си с ръце и дръпнах косата си.

— Това е изненадващо, Янис. Аз се мислех за прозорлив, а съм сгрешил. Имах представата за теб като за силен, борбен, смел мъж, когото нищо не може да засегне, още по-малко да повали. И най-вече, на когото може да се разчита, в когото може да се вярва абсолютно. Вече не знам какво да мисля...

Той имаше право да ме довърши, аз заслужавах само това.

— Грешката е моя, аз се заблудих за теб. Като виждам размера на катастрофата... се питам какво те е принудило да докараш семейството си до подобно положение. Помисли ли за Вера, за децата си? За бъдещето им? Ти доказа, че противниците ти са прави. Човек може да си помисли, че Люк е бил прав още от началото за теб и за това колко струваш! Какво стана? Каж ми!

— Не съм наясно. Не разбирам как можах да стигна дотук. Попаднах в адска спирала. Сякаш се бях съюзил с дявола и той настояваше да си получи заплащането.

— Защо не сподели? Най-много ме боли от факта, че ти не дойде да поговориш с мен. А аз смятах, че сме приятели!

Внезапно вдигнах лице към него. Как можах да го предам така? Да го накарам да плати за моите грешки? Той ми беше предложил дружбата и доверието си, той вярваше в мен.

— Постави се на мое място — помолих го аз с прочувствен глас. — Толкова ме беше срам от кашата, която бях забъркал... Но ти се кълна, че ние сме приятели, Тристан. Никога не съм се искал да ти забия нож в гърба.

— Как да ти повярвам? Как да проявя пак доверие към теб, когато ти ме използваш като инструмент за самоунищожението си? Даваш ли си сметка за положението, в което ме постави?

— Ако имах нещо, което да ти дам, за да компенсирам причинената болка, бих ти го дал. Бих ти казал да вземеш всичко, което притежавам.

Скапаната му иронична гримаса се появи отново на лицето му. На мен изведнъж ми се прищя да скоча и да го набия, за да се разтоваря, за да изплюя срама и болката, които ме разяждаха. Той се изправи и започна да върви напред-назад с ръце в джобовете. После спря и се загледа в една точка. Аз хванах отново главата си с ръце, подпрял лакти на коленете, за да овладее агресивността си. Юмруците ми ме сърбяха, без да разбирам защо. Той беше този, който би трябвало да ме набие. След няколко минути се почувствах като някое куче, когато видях луксозните му „Берлутти“. Аз бях бос. Аз бях гол, не притежавах вече нищо, а той, той притежаваше всичко, всичко, за да ме унищожи. Аз бях повален на земята, а той ме гледаше отвисоко.

— Какво ще правиш? — попитах, поглеждайки го.

Той поклати глава и въздъхна.

— Имам ли избор? Няма да те изоставя. Като начало ще се обадя в банката, за да те прикрия, да ги уверя, че те подкрепям въпреки дълговете ти. Наясно ли си каква е сумата?

— Защо го правиш? Защо ми даваш втори шанс?

Това беше абсолютна лудост, аз очаквах той да подаде жалба, да ме довърши, а той ми подаваше ръка. Обаче погледът му беше студен, за да не кажа леден. Не откривах никаква доброжелателност в него.

— Обърни внимание, има едно условие.

— Всичко каквото поискаш.

— Отсега нататък ще правиш каквото аз кажа.

Тонът му беше безмилостен, лишен от чувства.

— Ще трябва да се възстановят сметките ти. Това предполага, че ти ще ми позволиш да прегледам твоите документи, плащания, фактури, договори. Знам много добре, че искаше да ръководиш своята компания сам, но не си способен. Разбираш ли?

Сякаш имах избор. При всички случаи сега имах доказателството, че бях неспособен да управлявам нещо сам. Люк беше прав от самото начало. Аз имах нужда от опека.

Поклатих глава.

— Но проблемите ти далеч не са свършили, Янис.

— Знам, трябва да върна всичко, което ти дължа.

— Действително. Хонорарите от всичките ти договори ще отидат за това и не само от онези, които имаш с мен. Ще работиш залудо. Трябва да тръгнеш от нулата. Това ще отнеме много време предвид размера на дълговете ти. После ще трябва само да стискаш палци, за да се измъкнеш от затрудненото положение.

— Ще се напъна, Тристан, обещавам ти.

— Не давай празни обещания. Виждаме до какво доведе това. Оставям те, трябва да мина през банката.

Той се отдалечи от мен и пое към изхода.

— Почакай!

Аз най-после се изправих въпреки изтръпналите крака.

— Никога не бих могъл да ти се отблагодаря.

— Захващай се за работа, това ще бъде достатъчно като начало.

Аз въздъхнах дълбоко. После се осмелих да го погледна в очите, трябваше да се изправя срещу това, трябваше да знам.

— Как е тя?

Той пристъпи към мен, повдигайки вежда.

— Много си нахален, Янис, за да ме питаш това след всичко, което ѝ причини.

Аз наведох глава, стискайки юмрук. Той какво си мислеше? Разбира се, че умирах от срам, но имах нужда да знам какво прави тя.

— Вера е много силна. Впечатлява ме. Въпреки всичко, което изгуби, продължава да стои твърдо на краката си и да не се огъва пред трудностите. Тя дойде вкъщи, за да поеме отговорност за глупостите ти. Нагърби се с тази роля. И все пак, когато ѝ отворих вратата сутринта, аз нито за секунда не можех да си представя, че ще ми

съобщи за някаква катастрофа, защото продължаваше да си бъде същата.

Това, че тя беше добре, едновременно ме успокояваше и ме сриваше.

— Каза ли ти нещо за мен?

— Тя говори само за децата. Изобщо, без да се усетиш, ти се отдалечи от нея, престана да ѝ обръщаш внимание, предполагам, че си я избягвал?

Аз потвърдих.

— Тя вече започна да живее без теб. Иска да защити децата и мисля, че това е единственият ѝ приоритет. За жалост мъжете винаги остават на заден план, поназнайвам нещо за това. Ти ще трябва да се оправяш без нея. Тя без съмнение има нужда от време. Трябва да се вземеш в ръце, Янис. Откажи се от Вера, това ще ти помогне.

Аз отстъпих потресен от удара. Тристан се приближи към мен, сложи ръка на рамото ми и го стисна.

— Ти не си сам, аз съм тук.

— Мога ли да те помоля за една последна услуга?

— Слушам те.

— Грижи се за нея, ако обичаш. Не я изоставяй, тя вече има само теб.

— Можеш да ми се довериш.

Той стисна по-силно рамото ми и ме пусна. После се изгуби.

14.

ВЕРА

Най-после успях да сложа децата да легнат, а беше девет и половина. Строполих се на канапето, увивайки се с едно одеяло. Откакто Янис не беше тук — три дълги седмици — вечерите бяха ужасни. И като си помисля, че преди се оплаквах още от шест часа! Проблемът не беше сам по себе си в това, че трябваше да се оправям сама с децата. Той се състоеше в тяхната тъга и мъчителна тревога. Всяка вечер трябваше да им обяснявам, да повтарям защо баща им не е вкъщи, не ми достигаха доводи, повече не знаех какво да им кажа, нито как да оправдая отсъствието му. И като капак на всичко вече беше краят на ноември, Коледа приближаваше бързо и въпросът дали ще видят баща си по това време се повтаряше все по-често. Какво можех да им кажа, освен че не знам. В крайна сметка те се чувстваха зле, изискваха много внимание от моя страна, изпиваха цялата ми енергия. Жоаким, непрекъснато затворен като мида в черупката си, вече не се стараеше в училище и правеше всичко възможно, за да настрои брат си и сестра си срещу Янис; Ернест пък непрекъснато изпадаше в гняв, всичко беше повод да крещи, да чупи. Колкото до Виолет, нея не я чувахме, тя не казваше нищо, но всяка нощ се напикаваше в леглото, това я будеше, тя идваше да ме събуди и след като сменях чаршафите ѝ, трябваше да остана да ѝ държа ръката, докато заспи отново, изтощена да се бори срещу съня. Бях убита от умора, няхах повече сили и все пак успях да поспя едва по няколко кратки часа на нощ. Аз също бях зле. Непрекъснато мислех за Янис, това беше по-силно от мен, безпокоях се за него и той ми липсваше ужасно. Не бях в състояние да живея без него, само оцелявах, правейки така, че да щадя колкото мога повече децата ни. Редовно ме навестяваше образът му такъв какъв го бях видяла за последно — слаб, паднал на земята, нямащ нищо общо с моя Янис, с моя мъж. Точно той ми липсваше толкова, че цялото тяло ме болеше непрекъснато, че не можех да се храня, не можех да спя. За последен път общувах с него на следващия

ден, след като направих своето откритие, той беше прекарал част от деня в опити да се свърже с мен на джиесема ми и накрая следобеда беше телефонираше в туристическата агенция.

Аз се оправях криво-ляво с клиентите, продължавайки да треперя, когато Люсил ме повика:

— Обаждане за теб, Янис е, каза ми, че е спешно.

Сигурно я бях погледнала напълно безумно.

— Вера! Вера! Ехо! Мъжът ти е! Ще отговориш ли?

Аз се обърнах към клиентите си, за да се извиня. После с разтреперана ръка вдигнах, обръщайки им гръб.

— Не ми се обаждай тук — прошепнах.

— Искам да те видя, да говоря с теб, моля те!

Умоляващият му глас за малко да ме накара да се огъна.

— Не!

— Пред туристическата агенция съм.

— Какво? — изкрещях и погледнах през витрината.

Действително той беше там в ужасно състояние, в никакъв случай не по-добре от снощи. Аз трябваше да се боря със сълзите, толкова ме заболя, когато го видях. Валеше като из ведро, той беше мокър от главата до петите, от косата му капеше по измъченото лице.

— Вера, не можем да останем така — ми каза той, гледайки ме втренчено. — Ако ти не излезеш, аз влизам.

— Остани навън, идвам.

Затворих, за да обърна отново внимание на клиентите си, поне привидно. Щом те си тръгнаха, аз си навлякох шлифера, извинявайки се пред Люсил. Разтворих си чадъра, преди да прекрача прага на вратата. Янис ходеше напред-назад по тротоара с цигара в уста, без да се помъчи да се подслони. Обзе ме болезнен порив да го защитя, прииска ми се да се хвърля върху него, да го прегърна, за да му кажа, че ще намерим някакво решение и че го обичам въпреки всичко, повече от всичко. Мислех, че съм по-силна, но изправена пред него не представлявах нищо. Само сериозността на положението ми попречи да го направя.

— Не навреди ли достатъчно вече, та искаш отгоре на всичко да направиш така, че да ме изгонят? — просъсках аз.

Борех се срещу болката си с агресивност. Той направи крачка към мен, аз отстъпих.

— Вера, моля те. Чуй ме, обещавам ти, че ще се оправя. Тристан ще ми помогне, той дойде да ме види сутринта.

Помислих си, че ако има наистина някой, на когото може да се разчита, това е Тристан. Въпреки че грешките на Янис му струваха стотици евро, той все още беше готов да го подкрепи.

— Ами добре, тогава? Вземи се в ръце. Какво правиш тук в това окаяно състояние? Не ми пука за твоите обещания. Аз искам доказателства! Докато нещата не се подобрят, не желая да се доближаваш до мен, още по-малко до децата, казах ти го вчера.

Големите му хлътнали сини очи се насълзиха. В крайна сметка Янис се оказа колос на глинени крака.

— Сега се махай — прошепнах аз. — Така е по-добре.

„Все още чувам нашата музика в главата си“ прошепнаха беззвучно устните му. Той отново се опита да пристъпи към мен, протягайки ми ръка, но аз поклатих глава. Той тръгна заднишком, без да сваля очи от мен. Накрая аз се обърнах, за да се скрия в туристическата агенция. Още същата вечер Тристан дойде да вземе от апартамента една пътническа чанта с малко дрехи за Янис. И от този ден пълно мълчание, не бяхме си говорили пак, нито телефонирали, нищо, дори и съобщения нямаше. Той сякаш беше изчезнал. Аз може и да бях инициатор на раздялата ни, но болката, предизвикана от това, че го няма, с всеки изминал ден ставаше все по-силна. Трябваше да положа усилия да се сдържа, за да не изтичам в гарсоньерата или да не му се обадя, за да чуя гласа му. Страхът от това какво бих могла да намеря там, ме възпираше.

Звъненето на джиесема ми ме накара да се приземя. Тристан.

— Здравей! — му казах аз, отговаряйки.

— Добър вечер, Вера, аз съм долу пред вас, мога ли да се кача за пет минути?

— Разбира се.

Тристан минаваше редовно вечер на връщане от работа. Ние се правехме, че не знаем колко заобикаля, за да дойде да се увери, че сме добре. Аз се надигнах от канапето, когато чух асансьора да пристига на нашия етаж, и отидох да отворя вратата, без да вдигам много шум.

— Добре ли си? — ме попита той, влизайки.

— Да — отговорих аз леко усмихната.

— Тате! — извика Виолет от всекидневната.

Раменете ми се отпуснаха, аз затворих очи, въздишайки. Щом чуеше да се отваря входната врата, тя се надяваше, че баща ѝ се е върнал, дотам, че това понякога я събуждаше. Тристан сложи окуражаващо ръка на рамото ми и го стисна — единственият жест, който си позволяваше.

— Аз ще се погрижа.

Измина разстоянието, което го разделяше от дъщеря ми, тя залиташе унесена. Той я повдигна и я притисна до себе си.

— Това съм само аз, малка принцесо. Ти би трябвало да си в леглото.

— Искам татко.

— Татко работи здравата в момента, ти ще го видиш по-късно — успокой я той, галейки косата ми.

— Хайде — намесих се аз. — Връщаме се обратно в леглото.

Тристан ми я подаде, а тя се хвана за мен.

— Налей си нещо за пиене, аз се връщам ей — сега — предложих на моя вечерен гост.

Прекарах следващия четвърт час, седнала до Виолет на леглото ѝ, за да ѝ помогна да заспи отново. Нейната тъга ме измъчваше и усилваше гнева ми срещу Янис. Ако той не беше объркал всичко, нямаше да бъдем в това положение. Децата нямаше да са на път да изгубят всичките си ориентири. Когато се уверих, че тя спи отново непробудно, внимателно излязох от стаята ѝ. Тристан си беше направил кафе и ми беше приготвил билков чай. Аз заех отново мястото си на канапето, а той ми подаде одеялото.

— Трябва да си го изпуснала, като ми отвори вратата.

— Благодаря.

Аз се увих в одеялото, после взех чашата си.

— Тъкмо идвам от гарсоньерата — ми съобщи той след няколко минути мълчание.

— И как е той?

Тристан ни служеше за посредник, чрез него аз получавах новини от Янис — не от най-окуражаващите — и обратното. Физиономията на Тристан стана сериозна, което не предсказваше нищо добро.

— Днес нищо не е правил, не е излизал от вкъщи, ако продължава така, ще изгуби всичките договори, до които беше успял да се добере. Вече не знам какво да направя. Полудявам, като не успявам да му помогна.

— Не се упреквай в нищо, ти правиш всичко по силите си... човек може да си помисли, че той няма желание да се измъкне от затрудненото положение. Още ли пие много?

Тристан ме погледна и аз получих отговора си. Дръпнах одеялото върху раменете си, пак тези тръпки.

— Мислиш ли, че ако направя отстъпка с децата, позволявайки му да ги види, това ще му се отрази добре?

— Не съм аз този, който трябва да ти казва какво да правиш...

— Имам нужда от съветите ти, Тристан, ако обичаш... какво би направил на мое място?

Той се намести удобно във фотьойла си.

— Очевидно е, фактът, че не вижда децата, не оправя нещата. В замяна на това аз не знам дали образът, който той ще представи пред момчетата и Виолет, ще им се отрази добре. На теб също впрочем.

— Точно това ме плаши.

Той смръщи вежди, гледайки покрай мен към канапето.

— Какви са тези документи?

Усмихнах се разочаровано.

— О... това... Исках да си направя сметките тази вечер и после, виждаш, в крайна сметка не успях...

— Как се справяш? Имаш ли нужда от нещо?

— Не, абсолютно нищо не ми трябва, Тристан.

Той стана и дойде да седне на ниската масичка срещу мен, аз бях обърнала внимание, че от известно време той не беше толкова превзет, беше по-естествен. Това му отиваше много.

— Вера, какво ще правиш за коледните подаръци на децата? Знам, че мислиш за тях и това те безпокои. Позволи ми да ти помогна, мога да ти дам назаем...

Накарах го да млъкне, вдигайки ръка.

— И дума да не става! Дължим ти вече достатъчно пари.

— Янис ми дължи, не ти.

— Благодаря ти, но се справям.

Лесно беше да се каже. Преди цялата тази бъркотия моята заплата служеше за покриване на месечната вноска по заема за закупуване на жилище плюс някои дребни екстри. Днес тя трябваше да стигне за всичко останало. Неминуемо се получи грешка в разпределението на ролите. Скоро, за да пазарувам — без да говорим за коша на Дядо Коледа, ако не исках да утежнявам и така огромния дефицит, щеше да се наложи да се реша да бръкна в касичката ми за рождените дни на Янис и брака ни. Във всички случаи изобщо не можех да си представя докъде ще сме го докарали след година.

— Рядко съм срещал толкова горда жена като теб — ми каза Тристан с обичайната си гримаса.

Бях се научила да разбирам тази усмивка, която означаваше, че Тристан ми правеше комплимент и че аз едновременно с това го разсмивах.

— Правя каквото мога.

Той ме изгледа.

— Безпокоя се за теб, изглеждаш много уморена.

— Спя малко, но не е страшно. Всичко ще бъде наред...

— Ще те оставя да спиш — ми каза той, ставайки. — Не мърдай, знам пътя.

Той се приближи до мен и ме целуна по бузата. Янис не правеше вече дори това...

— Лека нощ, Вера.

— Благодаря, че намина.

Наблюдавах го как излиза от апартамента. Колкото повече Янис отслабваше, толкова по-силен ми се струваше, че става Тристан. Коего изглеждаше невероятно едва допреди няколко седмици. Но преди Янис заемаше толкова голяма част от пространството. Кой би могъл да се изправи срещу него, когато ставаше дума за сила, преди той да се превърне в някой друг?

Миговете, прекарани в компанията на Тристан, ми се отразяваха добре, макар да говорехме почти изключително за Янис и за положението, в което се намирахме. Но погледът му — начинът, по който гледаше той на нещата — ме успокояваше. Дори и да не исках нищо особено от него, никаква помощ — отказвах да го правя — благодарение на него не бях толкова самотна. Ако си беше тръгнал, ако

ме беше изоставил, щях да се почувствам ужасно зле. Нито веднъж не изпитах желание да се обадя на Люк или на Шарлот.

Следващата вечер си тръгнах със закъснение от работа и като капак на всичко влакчето на метрото остана заклещено цял четвърт час в един тунел. Едва излязла от спирката, аз спринтирах, което не беше наистина препоръчително за моя вече доста отслабнал организъм. Когато пристигнах пред училището, забелязах последните закъснели да си отиват, отново ускорих крачка и си помислих, че ще припадна пред вратата. Отговорничката за занималнята ме погледна слисана.

— Ами, децата вече тръгнаха, подраниха като никога — ми съобщи тя.

Ако всичко беше както обикновено, забележката ѝ за закъсненията ми щеше да ме накара да изляза от кожата си. Но при нас не всичко беше както обикновено. Изведнъж ми стана пак студено и аз се свих.

— Къде са те? — изпаднах в паника. — С кого тръгнаха?

Тя изглеждаше така, сякаш ме мисли за луда.

— С баща им, защо?

Точно от този отговор се опасявах. Защо е дошъл? Къде ги е завел? Аз се обърнах и с последни сили затичах отново. Провирах се между минувачите, блъсках ги, като им казвах да се разкарат. Страхът ми беше необоснован, знаех го, защото Янис може и да се беше променил, но не дотам, че да замъкне децата незначайно къде и без да ме предупреди. Децата бяха единственото, което ми беше останало от стария ни живот, те ми напомняха, че ние бяхме щастливи — те бяха плод на прекомерната ни любов. Те бяха единствената ми причина да ставам сутрин, откакто всичко излезе от контрол. Единственият момент, в който ми се струваше, че дишам по-леко, беше вечер, когато ги прибирах в края на учебните занятия и ние си разказвахме как е минал денят на всеки от нас — това беше кратката почивка сред безпорядъка. Това разстояние беше като безмитна зона. И Янис ми беше откраднал това абсолютно необходимо ми поемане на въздух. Когато пристигнах пред асансьора, аз с настървение започнах да натискам непрекъснато бутона за повикване, дори и да знаех добре, че така няма да го накарам да дойде по-бързо. Влязох с трясък в

апартамента и пристъпих във всекидневната, след като затръшнах вратата. Незабавно чух бърборенето на Виолет, която разказваше за живота си на седналия на канапето Янис. Само тя проявяваше някаква радост. Беше в обятията му и се опитваше да го задуши, толкова го стискаше. Жоаким и Ернест — без съмнение заплашен с наказателни мерки от големия си брат, се мусеха в своя ъгъл. Когато вдигна глава към мен, Янис дори не се опита да се усмихне. Той изглеждаше по-скоро гузен, сякаш заловен на местопрестъплението. Беше отслабнал. Беше неузнаваем с необичайната едва набола брада, която скриваше изпитото му лице, и видът му беше ужасен. От него се излъчваше такова впечатление за запуснатост, та ми се прииска да му изкрещя, че трябва да се бори, да се вземе в ръце. Обаче въпреки състоянието му пред очите ми беше някакво подобие на онова, което представляваше семейството ни преди: родители и деца в дома си, след като е свършило училището. Жоаким и Ернест дойдоха да се притиснат към мен, Жоаким отпред, сякаш, за да ме защити, а Ернест в полите ми, за да се защити.

— Мамо! — извика Виолет. — Видя ли? Татко се върна! Това е толкова хубаво.

Не бях в състояние да отговоря.

— Добър ден, Вера — ми каза Янис плахо.

— Деца, изчезвайте в стаите си, идвам след пет минути за душа.

— Не! Не искам! — изкрещя Виолет.

— Ще го направиш и точка! — извиках аз.

От няколко дни заради умората и постоянната ми нервност аз не бях в състояние да се държа внимателно с тях. Дразнех се все повече и много често за дреболии. Само дето фактът, че Янис беше тук, изобщо не можеше да се нарече подробност.

— Послушай мама — й каза той кротко.

— Но, тате!

Той потърка носа си в нейния в ескимоска целувка.

— Моля те.

Накрая тя се подчини, скочи от коленете му и изчезна в коридора.

— Аз отивам с нея — ми каза Жоаким.

— Благодаря ти, момчето ми.

Той последва сестра си, без да погледне баща си. Колкото до Ернест, той се отдели от краката ми и пое към стаите, но промени мнението си и отиде да се хвърли в обятията на Янис, който го притисна силно към себе си със затворени очи, вдишвайки аромата на сина си. Аз предпочетох да се отдалеча от тях. Вкопчих се в работния плот до мивката, без да мога все пак да се измъкна от техния разговор, освен ако не си запуших ушите. Янис шепнеше на Ернест, че всичко ще се оправи. Откъде пък можеше да знае? Нашият син му обясни как Жоаким му повтаря непрекъснато, че те повече нямат татко, че татко ги е забравил, че той е лош с мен. Янис му отговори, че ни обича и четиримата повече от всичко, извини се, че ни обърква живота, че не прави онова, което трябва за нас. После чух да го моли да отиде при Жожо и Виолет, да му обяснява, че трябва да говори с мама.

— Вера? — повика ме Янис след няколко минути.

Аз се обърнах и го видях от другата страна на кухненското островче. Това парче издялано, шлифовано, сглобено от ръцете му дърво ни разделяше, това парче дърво, край което ние бяхме взели решение за толкова неща, където Янис ме беше слагал неведнъж да седна, където ме беше целувал, където той помагаше на децата да рисуват, където беше работил върху документацията на шоурума, от който беше започнало пропадането му. И ето че това парче дърво, което не беше повече от един мъничък квадратен метър, изведнъж стана непреодолимо голямо.

— Защо дойде? — изкрещях аз.

Агресивността беше моето най-добро оръжие за отбрана.

— Дори не мислех да говоря с тях. Исках само да ги зърна, да ви зърна.

— А? Покрил си се в някой ъгъл, за да ги дебнеш? Ти да не си откачил?

Той избегна погледа ми.

— Не идвам за пръв път.

Аз стоварих ръката си на работния плот. Янис подскочи, защото не знаеше, че мога да бъда избухлива.

— Какво? Откога продължава това? Ти ни наблюдаваш? Не мога да повярвам!

— Ама не, просто, защото те ми липсват, ти ми липсваш.

— Ти започваш да се побъркваш, честна дума! Превърнал си се в някакъв гаден воайор или какво? Помисли ли, че те са могли да те видят, без да го разбереш? Това какво щеше да им причини според теб?

Той мълчеше.

— Аз ще ти го кажа. Това още повече щеше да им разбие сърцата!

Той си пое дъх, ръцете му трепереха.

— Извинявай. Не осъзнавах какво правя.

— Това започва да се повтаря при теб. Ти не осъзнаваш нищо. Изгубил си всякакво чувство за отговорност. И искаш да ти се доверя отново, докато сега ще си мисля, че винаги се криеш зад гърба ми?

— Нямам ли право да се безпокоя за вас? — нервира се той. — За теб?

— Твоето така наречено безпокойство не ти попречи да ни докараш до безнадеждно положение!

Той се хвана за дървото. Ръцете му ми се сториха по-големи и още по-разранени, отколкото ги помнех. Той въздъхна.

— Само това ми дойде наум, за да знам какво става с вас, какво наистина става с вас — да идвам да ви гледам, когато свършва училището.

Аз мислех, че Тристан му разказва за нас.

— Ама ти нали не си представяш все пак, че аз мога да ви причиня нещо лошо?

Гласът му му изневери, аз току-що го бях наранила ужасно.

— Може би не умишлено, само дето вече не си същият. Ти ме плашиш, Янис.

Той се прегърби, прокара ръка по лицето си.

— Вера, уверявам те, че работя като луд, за да оправя тази каша.

Аз поклатих глава.

— Какви ги дрънкаш! Сигурна съм, че прекарваш дните си в къркане на бири, без да правиш нищо.

Той се усмихна тъжно.

— Нормално е, че не ми вярваш след всичките ми лъжи и с тази гадна физиономия. Обаче това е истината, аз работя ден и нощ и ще ти го докажа.

Той изглеждаше толкова искрен.

— Не идвай повече за края на учебните занимания. Не и засега. Не желая да преживявам пак такава мъчително безпокойство както преди малко.

— Вера, позволих си да направя това, защото ти закъсняваше, иначе...

— Нали не се опитваш все пак да кажеш, че вината е моя?

— Разбира се, че не. Не съм чак толкова глупав! Децата не биха могли да имат по-добра майка от теб. Само дето ми стана мъчно да чакам зад оградата, беше студено и си казах, че на тях ще им бъде по-добре тук. Но вече няма да го правя, ако смяташ, че това може да ги разстрои повече.

Аз отвърнах поглед.

— Сега иди да кажеш „довиждане“ на децата и се махай.

— Много добре, щом това искаш.

Той ме остави сама. Виолет потъна в сълзи в минутата, когато Янис им съобщи, че тръгва. Той я взе в обятията си и ѝ поговори на ухото, галейки гърба ѝ, това изглежда я успокои, защото хълцанията ѝ се разрешиха. Въпреки всичко тя продължи да се държи здраво за него.

— Иди с мама — ѝ каза той накрая. — Тя ще те прегърне силно и всичко ще бъде наред.

Той се изтръгна от ръцете ѝ и ми я подаде. Споглеждането ни ме разстрои. В този момент ми се прииска да му кажа да остане, да повярвам отново в него. Аз стиснах зъби, за да издържа. Той ме беше лъгал прекалено дълго с тези погледи откакто работеше самостоятелно, за да се хвана толкова лесно на въдицата. Янис се приближи до момчетата, Жоаким го погледна предизвикателно.

— Продължавай да се грижиш добре за мама, момчето ми — му каза неговият баща.

Жоаким отвърна лице. После Янис се обърна към Ернест и погали бузата му.

— Довиждане, тате.

— Слушай батко си. Съгласен?

— Обещавам.

Той се изправи отново и понечи да пристъпи към мен. После промени мнението си, въздъхвайки мъчително.

— Вера, ако имаш нужда от мен, тук съм. Аз повече няма да те разочаровам.

Той огледа едно след друго децата, насили се да им се усмихне и отвори входната врата. Затвори я след себе си полека, почти безшумно. Янис беше станал тих. Сподавих едно ридание. Тази нощ нямаше да спим добре.

Една сутрин след няколко дни, едва докоснала с крак пода, се усетих гроги. Това нямаше нищо общо с натрупаната през последните седмици умора, не, просто бях пипнала от децата хремата им, която при мен щеше да се развие по-сериозно. Въпреки това и дума не можеше да става да се вслушам в себе си и да остана на топло под завивката. Преди, щях да звънна по телефона на Люсил и щях да ѝ съобщя да не разчита на мен, тя щеше да ми каже, че няма проблем, Янис щеше да прескача през деня, щеше да ми приготви грог, няколко списания за кучки, както той казваше, и на другия ден щях тръгна отново на работа наистина с още запушен нос, но все пак по-добре и избягнала най-лошото. Днес щеше да се наложи да избягна най-лошото без тези малки, наистина приятни ритуали. Сега чисто и просто беше невъзможно да наложа на Люсил да ме покрие и да издържи сама деня в туристическата агенция, защото тя и така вече правеше достатъчно за мен. Откакто Янис не беше вкъщи, тя се съобразяваше със закъсненията ми, с внезапните ми тръгвания, с променливото ми настроение и това сигурно не беше лесно. После аз трябваше да издържа заради децата.

Само дето нищо не стана така, както беше предвидено, капките етерично масло, които си поставях под носа и на гърлото, като оставим настрана факта, че изпълваха офиса с миризмата на билкова аптека, караща всички клиенти да се чудят, изобщо не бяха ефикасни. С напредването на деня главата ми се превърна в диня, очите ми започнаха да горят и със сигурност се оцъклиха, започнах да треперя, гърлото ме заболя неистово, като не броим появата на болки в мускулите. Съумях криво-ляво да издържа в работата, прибрах децата, изкъпах ги и успях да приготвя вечеря. Когато те седнах на масата, легнах на канапето, като изобщо не бях в състояние да преглътна каквото и да било и най-вече не бях в състояние да остана на крака, а

самата мисъл да седна на стол ми изглеждаше изтощителна. Подпряла лице на възглавниците, свита на кълбо под дръпнатото до брадичката ми одеяло, си казах, че това поне ми позволяваше да ги наглеждам. Онзи, който наглеждаше мен, беше Жоаким. Аз редовно му се усмихвах, надявайки се успокояващо. Малко по-късно, докато тримата си миеха зъбите, подредени като аптекарски шишета пред умивалника, аз се подпрях залитаща на стената до тях.

— Мамо, болна ли си? — ме попита Виолет.

Тези няколко думи удариха като барабан в черепа ми.

— Да, съкровище, но няма значение, силна хрема, както при теб миналата седмица.

— Изглеждаш странно.

Погледнах отражението си в огледалото, забележката на дъщеря ми беше толкова уместна, че това ме накара едва забележимо да се усмихна. Действително, аз бях прозрачна, леко лъщяща заради студената пот и температурата, която се покачваше.

— Кой ще се грижи за теб, мамо?

— Ще се оправя. Сега в леглото.

Благодарих на Бога: те се съгласиха лесно да си легнат. Като отговорен голям брат Жоаким се натовари с четенето на вечерната приказка, аз изобщо нямаше да мога да го направя. Рядко съм била толкова зле като с този грип още в началото на сезона. Краката ми трудно ме отнесоха до долната част на стълбата, после се облегнах на парапета, за да се кача до стаята си. Виеше ми се свят, закашлях се, можех да дишам само с отворена уста и треперех все по-силно. Събличайки се, усетих болезнено боцкане по цялата си кожа. Порових из дрешника, за да открия нещо по-топло, навлякох някаква стара пижама, която нямаше да бъде достатъчна, после забелязах един дебел вълнен пуловер на Янис, най-топлият, най-старият, най-надупченият, който беше обезформен и който аз не успях да се реша да изхвърля. Увих се в него, после се завлякох до края на леглото и склучих ръце около себе си. Имах нужда да усетя топлината на тялото на Янис до себе си, да почувствам ръцете му в косата си, имах нужда той да успокои децата. Чувствах се сама, изобщо не се усещах в безопасност... Реших да направя единственото разумно нещо, което щеше да бъде и като тест, но то най-вече щеше да ме излекува по-добре отколкото цяла армия от медикаменти. Обаче боговете бяха

срещу мен, бях си забравила джиесема във всекидневната. Слязох по стълбата предпазливо и се строполих на канапето. Всяко извънпяване усилваше все повече желанието ми да го чуя. Нямаше да бъде този път, защото накрая попаднах на гласовата поща. Аз легнах и реших да го оставя да се чуди, може би не е чул телефона си. Обадох се пак. Отново тези сигнали, които накараха очите ми да се насълзят и когато се включи гласовата поща, не затворих: „Аз съм, имам нужда от теб, Янис, ела вкъщи, болна съм, студено ми е, страхувам се без теб, децата, ела заради тях, ако обичаш.“ После прекъснах. И стискайки джиесема си в ръка, позволих най-после на сълзите, които бях сдържала от седмици, да потекат, толкова силно се нуждаех от него, че спрях да се боря, нямаше да мога да се справя съвсем сама, няхах повече сили да отправям предизвикателства, да се държа заради децата, работата и всичко останало. Аз не умеех да се справям без него, исках той да дойде, исках да си го върна, исках да му помогна да се измъкне от затрудненото положение. Тогава се обадох за трети път, но този път телефонът му беше направо изключен, той го беше прекъснал. Не беше пожелал да ми отговори, беше ме оставил да го викам, без ми каже нещо, не можех да си представя, че е изслушал отчаяното ми съобщение и това не го е накарало да откликне. А каза, че няма да ме разочарова повече... Пак ме беше излъгал; не, него го нямаше за нас, още по-малко за мен. Окончателно бях изгубила мъжа, когото обичам. Това беше краят. Янис, човекът, когото познавах, на когото бях посветила живота си, беше изчезнал. Аз го бях напуснала, но сега той изчезна. Температурата и болката ме сразиха. Свита като зародиш на канапето, зъзнеца, заспах, без да спя наистина, бълнувах, виждах Янис да тръгва, виках го, плачех. В трескавата си кома ми се стори, че чувам гласовете на децата, борих се напразно, за да се опитам да изплувам, не успях, а трябваше все пак да се уверя, че те са добре.

— Вера... събуди се... Трябва да отидеш в леглото си...

Една студена ръка докосна челото ми, приглади косата ми. Аз успях да отворя очи и открих съвсем близо до мен Тристан, видимо разтревожен, после чух плача на Виолет и на Ернест. Опитах се да стана, но Тристан ме бутна назад внимателно.

— Чакай, не бързай да се изправяш.

— Какво правиш тук?

— Жоаким ми се обади по телефона паникьосан.

Джиесемът вече не беше в ръката ми, той сигурно ми го беше взел.

— Какво? Но защо?

— Ти гориш от треска, сигурно си бълнувала, той не знаеше какво да направи. Те много се уплашили. Остани там, полежи засега, аз ще ги сложа отново в леглата и после ще се заема с теб.

Той стана, след като пак докосна челото ми, после се приближи до децата. Взе Виолет на ръце.

— Искам при мама — изхленчи тя.

— Трябва да оставиш мама да си почива, ще я видиш утре, малка принцесо.

— Ще се погрижиш ли за нея? — осведоми се Жоаким.

— Да, момчето ми. Хайде, елате сега.

Аз ги проследих с поглед, после, затваряйки очи, се съсредоточих, за да ги чувам, въпреки че плачех мълчаливо. Тристан постоя с всеки от тях, успокои ги, обясни им, че това е просто един гаден грип, но че аз съм силна и след няколко дни ще видят отново майка си напълно във форма. Той сложи момчетата да легнат, обещавайки им да се погрижи за училището на другия ден, че няма за какво да се притесняват. После прочете една приказка за принцеси на Виолет и ѝ обеща да остави вратата откритата. Ако той не беше дошъл, тази нощ щеше да се превърне в кошмар.

— Можеш ли да станеш? — ме попита той.

Аз отворих очи.

— Ще се оправя.

Въпреки всичко той за всеки случай ме подхвана за лакътя. За щастие, защото залитах.

— Ще се справиш ли със стълбата? — обезпокои се той.

— Не знам.

— Дай ми ръка.

Аз му я протегнах, той я хвана здраво и ме поведе бавно. Аз се хванах за него отчаяно, ужасена от мисълта да не падна, да не остана пак сама, с мъчителното и болезнено усещане, че завися от него, но

нямах избор. Това отпускане ми се стори необходимо и спасително. В стаята той ме придружи до леглото.

— Лягай.

Аз му се подчиних, без да разсъждавам, исках само да спя и да забравя. Той издърпа завивката върху мен, аз треперех като лист. Студената му ръка се върна пак на челото ми.

— От колко време не си взимала нищо за температурата?

— Тъъ... не знам... Сигурно съм пила нещо, като се върнах от работа, мисля...

— Ако ми разрешиш да поровя, ще отида да ти намеря някакъв медикамент. Няма да можеш да се оправиш, ако не се лекуваш.

— Аптечката е в банята — му отговорих аз, правейки едва доловим опит да стана.

Той леко ме бутна назад.

— Не ставай, аз отивам.

Чух вратите на стенния шкаф да се отварят и затварят, после шума от водата в умивалника. Очите ми не успяваха да се преборят и се затваряха сами. Аз ги отворих, усещайки влажна тоалетна ръкавица върху челото и бузите си, Тристан ме триеше нежно със съсредоточено лице, после подсуши кожата ми със салфетка. След това ми помогна да се изправя, за да глътна едно хапче с малко вода. Той тръгна отново към банята, чиято лампа загаси след няколко минути. Като се върна при мен, се наведе и отмести косата от челото ми. Ръката му беше толкова студена.

— Трябва да поспиш сега. Не се безпокой за нищо, аз ще се погрижа за децата утре сутринта.

Очите ми се насълзиха.

— Ако имаш нужда от нещо, ме извикай, аз ще бъда долу.

— Не ме оставяй сама, ако обичаш.

Той се изправи, свали си сакото, разхлаби вратовръзката си, остави ги на фотьойла и седна на мястото на Янис върху завивката, облягайки се в горния край на леглото. Аз продължавах да се свивам в моя ъгъл с гръб към него, а сълзите течаха по бузите ми.

— Защо не дойде той? — попитах. — Не отговори на обажданията ми. Той вече не иска да се грижи за нас.

— Нищо не знам за това, Вера. Не съм по-наясно от теб, не съм го виждал от два дни. Като идвах насам, му звънях, но попадах направо на гласовата му поща.

— Как може човек да се промени толкова много? Да забрави семейството си?

— Няма никакво логично и приемливо обяснение.

Той се приближи до мен и ме прегърна, притискайки ме към себе си. Сложи ръката си върху главата ми, което ме успокои.

— Не мисли за това — прошепна той.

Аз се разплаках по-шумно.

— Шт...

Той започна да гали косата ми, за да ме успокои, продължавайки да мърмори: „Шт“. Ласките му, съчетани с въздействието на лекарството, ме накараха да се отпусна и аз накрая заспах.

Чух отдалече гласовете на децата, шума от кухненските съдове, сигнала на микровълновата. Виж ти, топлите шоколади са готови. Аз примигнах и се усмигнах — Янис приготвяше закуската.

— Тристан, искам печени филийки! — изкрещя Виолет.

Действителността се стовари грубо върху мен — вечерта, отсъствието на Янис, присъствието на Тристан до мен. Дишането ми секна за миг. Аз още имах температура, но изобщо не можеше да се сравни с последната нощ. Обаче всичко ме болеше, особено много натежалото ми сърце. Изправих се страшно предпазливо и останах дълго седнала на ръба на леглото. Въпреки че чувствах слабост в краката, те ме отнесоха до банята. Избегнах да пресрещна погледа на отражението си в огледалото и си напписах лицето с вода, което ми се отрази добре, но все пак не ми проясни главата. Свалих си пижамата и пуловера на Янис, които бяха влажни заради изпотяването от температурата. Без да си взема душ — нямах смелост — навлякох един стар анцуг и закрепих косата си на кок.

Докато слизах по стълбата, гласовете замлъкнаха постепенно. Когато стигнах долу, ги открих четиримата — Тристан прав, отново със сакото и вратовръзката си, децата настанени добре пред своята закуска. Тази картина ме притесни. Усмигнах им се уморено.

— Това съм само аз.

Жоаким скочи от табуретката си и изтича към мен. Аз разтворих ръце, той се хвърли върху мен, което ме накара малко да се олюлея, и се притисна към корема ми. Целунах го по косата.

— Мамо, уплаших се, да знаеш.

— Извинявай, миличък Жожо. Ти си проявил голяма смелост, като си помолил Тристан за помощ, можеш да се гордееш със себе си.

Той стисна по-силно кръста ми, после погледна тъжно нагоре към мен.

— Аз направих онова, което татко искаше.

— Какво?

— Той ми каза да се грижа за теб.

Разбиваше ми сърцето фактът, че осем и половина годишният ми син се оказва натоварен с толкова отговорности и най-вече, че е в центъра на нашите, моите и на Янис проблеми. И защо е тази тъга, когато говореше за баща си? Къде отиде яростта му? Мисля, че я предпочитам.

— Жоаким, остави мама да дойде да седне — намеси се Тристан. Тялото на моя син се скова под ръцете ми.

— Добре ли си, миличък Жожо?

— Да, мамо.

Той се откъсна от мен и се върна на мястото си, гледайки в краката си. Аз го последвах, целунах Ернест и Виолет и се приближих до Тристан.

— Благодаря.

Той ми се усмихна.

— Настанявай се, да ти наля ли кафе или предпочиташ нещо друго?

— Едно кафе ще ми се отрази добре.

— Гладна ли си?

— Не, не особено.

— Ще трябва да се храниш, ако искаш да събереш сили — ми каза той много сериозно.

— Може би по-късно.

Аз се настаних на една табуретка и разгледах твърде уморените личица на децата ми.

— Ще бъде малко трудно в училище, съкровища. Ще опитаме да си легнем рано довечера.

— Ти оздравя ли? — осведоми се Ернест.

— Не напълно, но скоро ще се оправя.

Десетина минути по-късно, след като погледна часовника си, Тристан реши, че е време да се тръгва за училище. Нямаше опасност да закъснеят! Те отидоха да си облекат палтата, наглеждани от среднощния ни закрилник.

— Мамо, ела! — ме извика Виолет.

— Идвам.

Изправих се и тръгнах към входа.

— Те можеха да ти кажат „довиждане“, без да мърдаш от мястото си — отбеляза Тристан.

— Не, не може — му отговори Виолет вместо мен. — Когато татко ни води на училище, мама идва винаги да ни целуне на вратата.

Само дето това не беше Янис. Положението ме обезпокои, за да не кажа нещо повече. Обзе ме същото чувство като в самото начало на запознанството ни с него, това беше прекалено. Той се усмихна, после се обърна към мен:

— Искаш ли да мина пак, след като ги оставя?

— Не, всичко ще бъде наред. Ще се обадя на лекаря и в работата, после ще си легна пак.

— Не се безпокой за нищо, ще можеш да си легнеш пак много бързо. Обадох се на моя лекар, той трябва да е тук най-много до половин час, после ще ми остави в офиса рецептата и болничния ти, аз ще се погрижа за всичко. И си позволих да оставя съобщение на телефонния секретар на туристическата агенция, за да им кажа, че няма да ходиш днес, а сигурно и до края на седмицата.

— О... но... аз...

— Мисли само как да си починеш. Имаш нужда от помощ и подкрепа, няма да можеш да се измъкнеш от затрудненото положение съвсем сама. Аз съм тук.

— Благодаря — прошепнах аз, разстроена от последните думи.

Наистина това беше прекалено. Действията му в крайна сметка много ме притесниха, аз все още можех да си уговоря посещение при лекаря — моя лекар — и да предупредя моята работа. Тази нощ наистина бях повикала за помощ, но бях повикала мъжа си да ми помогне, не него. И през ум нямаше да ми мине. Е, аз очевидно няма да режа клона, на който седя, през последните часове помощта му

беше безценна, можех само да му бъда благодарна. Но си имаше граници. Как да го накарам да разбере, без да го обидя, че мога да се оправя без него? Бях му толкова задължена от известно време. Отдръпнах се от него, за да проверя облеклото на децата и да ги целуна, преди да тръгнат.

— Приятен ден, бъдете усърдни.

— Обещаваме, мамо — рече Ернест.

Тристан отвори входната врата и ги накара да излязат на площадката. Докато чакаха асансьора, той се приближи до мен и ме погледна право в очите.

— Ще ти ги доведе отново вечерта. Представлява ли проблем за теб, ако ги прибера след края на училището, без да ходят в занималнята?

— Тъж... не, но работата ти?

— Мисля, че те имат нужда да се разсеят, а на мен ми е приятно да прекарвам известно време с тях.

Толкова слаба и зависима ли бях?

— Тристан, не знам какво да кажа...

Той се усмихна.

— Тогава не казвай нищо. Искаш ли да опитам да се свържа с Янис?

Тук имах избор. Пак добре.

— Не — отвърнах. — А и при всички случаи не мисля, че искам да го видя, нито дори да го чуя.

Незабавно съжалих за думите си.

— Ти избираш. До довечера.

— Да...

Лекарят на Тристан беше невероятно точен. Научих, че имам инфекция на бронхите, откъдето беше температурата, а заболяването без съмнение се дължеше на отслабването на организма ми. Накратко, това щеше да ми коства седмица болничен и антибиотици, съчетани с витамини и магнезий. Веднага щом вратата се затвори след него, си направих още едно кафе и се принудих да преглътна няколко сухи сладки. Мислех да легна на канапето и да пусна телевизора с риск да заспя отново. Тъкмо се бях настанила, когато входната врата се отвори с трясък.

— Вера! Мамка му! Къде си? Какво става?

Янис се изтърси неочаквано във всекидневната като някой буйстващ луд. Мъртвешки бледен се хвърли върху мен, сграбчи лицето ми с топлите си ръце, опипа ръцете ми, впери сините си очи в моите. Опитах да се освободя.

— Пусни ме! Какво те прихваща? Да не си откачил?

— Как се чувстваш? Аз ще се погрижа за теб...

— Идваш прекалено късно!

Отблъснах го и успях да се надигна от канапето.

— А и най-първо как разбра?

— От училището ми се обадиха, за да ми кажат, че някакъв непознат е оставил децата там и че според тях ти си болна, те искаха уточнения. Аз изперках, опитах се да ти се обадя, но десет хиляди пъти попадах на гласовата ти поща.

— Не е приятно, нали? — отбелязах аз.

— За какво говориш? Защо не ме предупреди? Щях да дойда да се погрижа за децата и да те лекувам.

— Ти подиграваш ли ми се, Янис?

— Съвсем не!

— Обаждах ти се много пъти снощи, за да те помоля за помощ.

— Гласът ми затрепери, усетих същата безпомощност, както предишната нощ. — Беше ужасно — започнах отново, борейки се със сълзите и зараждащото се виене на свят. — Ти никога няма да разбереш до каква степен.

— Не съм видял нито едно твое обаждане, уверявам те, тази сутрин открих, че телефонът ми е изключен.

Ядосах се, стиснах юмруци.

— Лъжеш, той звъня два пъти, аз дори ти оставих съобщение. И после, да, ти сигурно си го изключил, за да не те отегчавам повече.

Той отвори широко очи.

— Как можеш да си помислиш подобно нещо? Аз полудявам, това не е възможно.

— Време е да го осъзнаеш!

Той беше отчаян, разтърка си лицето. После се приближи до мен, гледайки паникьосано.

— Изобщо не съм получил съобщението ти, кълна ти се.

— Лъжеш толкова добре, Янис. Това е невероятно! Имах такава висока температура тази нощ, че съм бълнувала, събудила съм децата,

без да го осъзная, те са ме намерили агонизираща и Жоаким е успял да предупреди Тристан, който обаче дотича, без да се замисли нито за секунда.

— Какво? Тристан? Той е дошъл снощи да се занимава с теб?

Изглеждаше шокиран, а аз не разбирах защо.

— Цяла нощ бдя над мен, погрижи се за мен и децата, както ти повече не си в състояние да го направиш!

Той отстъпи под въздействието на удара, който му бях нанесла току-що.

— И разбираш ли, непознатият, за когото са ти казали от училището, е той. Тристан облече твоите деца, пригответи им закуската. И точно той остави твоите деца в училището! И пак той се погрижи да извика своя лекар за твоята жена! А ти през това време, къде беше ти, Янис?

Той отстъпи още две крачки назад.

— Аз не бях тук — произнесе отчаяно.

— Точно. Така че сега изобщо нямаш за какво да се безпокоиш. Аз ще телефонирам в училището, за да ги успокоя относно самоличността на Тристан, който ще ги вземе този следобед. И ние отлично ще се справим без теб.

Гледах го предизвикателно, обаче дълбоко в себе си бях притеснена, изобщо не ми харесваше това, което му казах. Дори без да си дам сметка, току-що ги бях накарала да се състезават помежду си, макар това да не биваше да става. Той се изправи. Впечатли ме силата, която се излъчи от него, малко като предишната, но по-наранена, по-настървена. Той дълго ме гледа в очите, сериозно, настоятелно. Стори ми се, че виждам решителния и сигурен в себе си Янис. Току-що, без да го искам, бях събудила нещо в него.

— Ще бъда пред вратата утре сутринта в осем и петнайсет, за да ги заведа на училище. Грижи се добре за себе си. И проверявай дали телефонът ти работи.

Без да ми остави време да отговоря, той се обърна и тръгна, затръшвайки входната врата. Аз дълго останах права във всекидневната много изненадана. Накрая тръгнах да търся джиесема си, за да се обадя в училището, трябваше ми известно време, докато го открия. Когато го намерих, видях, че е изключен и това не го бях направила аз.

15. ЯНИС

Изтичах по стълбището на сградата ни, удряйки многократно с юмрук по стената. В двора го отнесе кофата за боклук, този път влязоха в ход ритниците. Когато стигнах на улицата, запалих цигара. Бих дал какво ли не, за да бъда наред някоя пустиня или на скала срещу морето сам, щях да мога да изплача яростта и отчаянието си. Какво се случваше с мен? Аз полудявах, все по-малко успявах да владея нещата и като се има предвид нивото, до което бях стигнал, в главата и в живота ми беше настанал направо апокалипсис. Грабнах скапания си джип от джоба на якето и се вгледах в него втрещено. Сдържах се да не го пръсна в асфалта. Не печелех нито сантим, ако го счупех, нямаше да имам средства да си купя нов. Защо той се е изключил снощи? Защо, Господи? Трябваше да питам Вера в колко часа се е опитала да ми се обади. Тя щеше да ме прати по дяволите, и с основание. С какво право можех да ѝ задам този въпрос, когато тя смята, че съм я изоставил? Все пак трябваше да си припомня какво се беше случило снощи — на нея и на мен. Дори и да не се доверявах повече на инстинкта си от много седмици, сега той ми диктуваше, че има нещо неясно в тази история. Усещах го дълбоко в себе си. Дали нещо ми беше убягнало в някой момент? Аз никога не изключвах телефона си, защото изпитвах страх, примесен с надежда, че тя ще ми се обади. Сутринта, когато открих тъмния екран, си помислих, че батерията ми е паднала, обаче батерията беше напълно заредена. Обзе ме силно безпокойство. Незабавно трябваше да уредя проблема и да разбера на какво мога да разчитам; погледнах за последен път фасадата на сградата ни, после изтичах до мотора си. Трябваше да видя Тристан.

Снощи той прекара вечерта в гарсоньерата. Дойде да си изясни как стоят нещата с последните ми договори, дали имам напредък, прехвърли ми също така нови строежи за негова сметка и най-вече дойде, за да прибере чековете от последните ми хонорари. Той ме беше

предупредил, че ще работя без пари, и точно това ставаше, защото, щом получех малко мангизи, той прибираше всичко. И аз имах чувството, че дългът ми не намалява. Това ме подлудяваше, обаче нямах избор, трябваше да върна огромния дълг за шоурума. Но сега не ми пукаше за мангизите, които беше прибрал снощи, виждах го в момента, когато се върнах, след като бях изпикал бирата, изпита, за да се ободря след работния си ден. В мое отсъствие той ми беше налял пълна чаша уиски и ми я подаде, усмихнат.

— Вземи, заслужаваш нещо ободряващо след работата, което си отхвърлил!

— Не, благодаря.

Вече внимавах какво пия, не си позволявах повече концентрат, защото не ми се отразяваше добре.

— Хайде, направи си удоволствието.

Аз отстъпих като последния глупак. Не исках да го обидя, отношенията ни бяха доста обтегнати, нежен евфемизъм, за да не кажа леденостудени. Ние се бяхме отдалечили, откакто той контролираше банковата ми сметка, и не споделяхме вече нищо особено, освен чековете ми. Така че трябва да призная, достави ми удоволствие, че той стана пак онзи Тристан от времето, когато се срещнахме. Той изчака да отпия голяма глътка и да се строполя на канапето, за да ми съобщи, че се прибира вкъщи.

— Остани още малко и пийни едно с мен.

— Не тази вечер, трябва да тръгвам. Имам да върша някои неща.

Той тръгна ей така, махвайки ми с ръка хладно и високомерно. Озадачен, допих чашата си и заспах неусетно. Отворих очи сутринта гипсиран, гърбът ме болеше, усещах устата си обложена, а телефонът ми беше изключен.

Сега разбирах, че нещата, които е имал да върши Тристан, са засягали жена ми и децата ми. Той е знаел, когато тръгваше, че Вера ще се обади за помощ. И наистина ставаше все по-трудно да не мисля, че той ме откъсваше от света и от нея. Иначе защо не ми се обади сутринта, за да ме предупреди за онова, което става в моя дом? Глупавите му съвети — „дай й време, тя има нужда да огледа нещата от дистанция, тя ще се върне, когато ти се възстановиш, бъди

търпелив“ — вече започвах да ми играят по нервите от известно време. Сега ги подлагах на съмнение и те ми се представяха в друга светлина. Аз смятам, че имам право да знам, че моята жена е болна и че моите деца имат нужда от мен. Това, че Вера се съмнява в способностите ми да се справям с положението, мога да го приема, като се има предвид онова, което ѝ показвах вече седмици наред. Обаче Тристан ме виждаше, че се пребивам от работа, че се трепя като роб, поемайки всеки строителен обект, дори и най-малките, най-безинтересните, спирах да работя само за да поспя няколко часа през нощта. Той знаеше също така колко страдах от раздялата ни, колко се безпокоях за семейството си. Но всичко това беше валидно само ако той играеше честно с мен. Аз се съмнявах все повече, че е така, иначе защо беше това мълчание, тази прикритост? Не му беше работа да се грижи за моето семейство дори и да го бях помолил да го прави, когато Вера ме напусна. По онова време вече можех само на него да доверя грижата за тях. Но днес, ако исках да съм честен със себе си, повече нямаше да му доверя семейството си. Колкото повече време минаваше, толкова повече ми се струваше, че ме гонят от дома ми — повече той, отколкото Вера. В крайна сметка няхах представа колко време прекарваше той с нея и с децата. Колкото до новините, които се предполагаше, че ми носи, той се измъкваше все повече от въпросите ми. Ето защо бързо бях сгазил лука, отивайки да дебна пред училището, за да зърна децата. Измъчвах се от това, че не съм с тях, че не усещам вече Вера до себе си всеки ден, всяка нощ. Тристан беше издигнал стена между нея и мен. Той правеше така, че да унищожи всички връзки, които ни свързваха досега. Сетих се за думите на Вера: „Цялата нощ бдя над мен.“ Бил е с нея в стаята ни, може би дори в леглото ни, сигурно я е докосвал, слагал е мръсните си ръце на измамник върху тялото ѝ под предлог, че се грижи за нея. Той се интересуваше от жена ми, той я желаше. А аз като някой глупак му разчиствах пътя. От колко време ми връзваше той тенекия, уверявайки ме, че прави всичко възможно, за да ми помогне да се сдобрим с нея? И от колко време се домогваше до нея?

Като паркирах пред офисите му, се принудих да овладя нервите си, докато изпуша една цигара, иначе мисля, че едва застанал пред

него, щях да му размажа мутрата. Аз трябваше да внимавам, защото Тристан беше изключително интелигентен човек. Ако не грешах, с него всичко беше пресметнато предварително, аз едва сега започвах да го разбирам. Освен ако не ме обземаше параноя. Щом се уверих, че ще мога да запазя спокойствие — поне в началото — се изкачих до неговите помещения. Благоразумно изчаках търпеливо на входа да дойде той да ме вземе, като дишах бавно, стисках и отпусках юмруците си.

Той пристигна зад гърба ми, подлеца.

— Янис! На какво дължа удоволствието да ме посетиш?

Всичко, което той беше — маниерите му, любезностите му — сега ги виждах в друга светлина. Той беше змия хипнотизатор. Как да му се противопоставя?

— Минавах наблизко — съобщих аз, заставайки с лице към него.

Вонята му на лошотия удряше в носа. Прииска ми се да го накарам да си сдъвчи вратовръзката.

— Последвай ме, ще ни бъде по-удобно, като се настаним в кабинета ми.

Когато влязохме в помещението, той седна в луксозния си фотьойл. Макар да останах прав, усетих, че той ме смазва.

— Как се прибра снощи? — го попитах накрая.

— Без проблеми — отговори той, гледайки ме право в очите.

Той знаеше, че аз знам.

— Добре спа значи?

Той се усмихна иронично. Искаше да се забавлява. Аз се насилвах да дишам спокойно.

— Имал съм и по-приятни нощи, но тази беше особено интересна.

Аз изпуках с пръсти, свити в юмруци.

— Янис, ако си минал да ме видиш от учтивост, трябвало е да се въздържиш. Ти не можеш да си позволиш да губиш време за неща, които не те засягат вече. Не забравяй, че твоите приоритети са работата и връщането на дълга ти.

— За това, ако искаш да знаеш всичко, хич не ми пука — изсъсках през зъби.

Той се отпусна по-удобно във фотьойла си. Зад скръстените му ръце можех да различа тъпата му гримаса.

— Ти забравяш нещо. Знаеш ли към кого се обръщаш? Аз те създадох, Янис. Ти ми дължиш всичко. Онова, което претендираш, че си, се дължи на мен. Без мен ти си едно нищо.

Стоварих двете си ръце върху бюрото му.

— Спри да се подиграваш с мен, сега играем с открити карти!

Той избухна в смях, отмятайки главата си назад.

— Бедни ми, Янис! Ти си само един боклук! Идваш прекалено късно, ти вече не съществуваш, твоят живот ми принадлежи.

— Какво искаш да кажеш? Какво искаш в крайна сметка?

Той разтърка брадичката си.

— Току-що ти отговорих... Вера е права, наистина малко бавно загряваш за някои неща. Ти ми хареса още щом се срещнахме. Испитах желание да рискувам. Още от първия път, в който те видях, искам онова, което имаш ти. Искам твоя живот, твоето място, твоите деца и твоята жена...

Той направи пауза. Ужасът от думите му ме накара да онемея. Усмивката му стана по-широка.

— Твоят живот... Твоята жена... Тя е почти моя сега без една дребна подробност...

Мръсник! Кръвта ми се смрази, аз се хвърлих върху него, хванах го за яката, измъквайки го от тъпия му фотьойл, и го залепих грубо за стената. Той не се смути, не се помъчи да се защити, аз го стиснах с помощта на вратовръзката му. Лицата ни се докоснаха, бях побеснял от яд, той запази отвратителната си гримаса на устните, гледайки ме право в очите, сигурен в себе си.

— Тя никога няма да бъде твоя! Не я докосвай! Забранявам ти да се доближаваш до нея!

— Грешката е твоя, Янис, не биваше да чукаш жена си под моя покрив и да оставяш вратите откренати. Вера не ме възбуждаше особено в началото, но признавам, че докато ви наблюдавах, си представях някои неща, които бих могъл да направя с нея. Можех да се възползвам през последната нощ, но болна тя не ме интересува. Искам да знае, че аз съм този, който я обладава в твоето легло, на твоето място.

— Млъкни! — изкрещях.

Ударих го отново в стената и стиснах още повече хватката си. За пръв път в живота си ми се прииска да убия някого. Той се помъчи да

си поеме малко въздух, но намери начин да се усмихне.

— Янис, сега ще проявиш разум, много разуми ще ме пуснеш.

— Ще те пречукам!

— Не, нищо няма да направиш. Защото ако ме докоснеш, ще подам жалба, имам много добри адвокати, които ще си доставят удоволствието да те вкарат в пандиза. Аз ще остана главният инвеститор, чиито пари ти пропиля и от когото си пожелал да се отървеш. Някой ще трябва да плати вместо теб и Вера с децата ще свършат на улицата.

Той беше предвидил всичко и щеше да стигне до края, това беше сигурно. Бях паднал в капана на един откачен. Не бях преценил добре с кого си имам работа.

— Янис, ако обичаш, бъди разумен по изключение.

Аз извиках от ярост, удряйки с всички сили стената на сантиметър от лицето му. После го бутнах за последен път, преди да го пусна. Отстъпих, без да го изпускам от очи, със стиснати юмруци, той ме погледна пренебрежително, изтръсквайки костюма си, сякаш го бях изцапал. После се отправи към бюрото си, грабна телефона и докато оправяше вратовръзката, се обади на рецепцията, за да ни сервира кафе, сякаш нищо не се беше случило. Докато той си свиркаше, аз, който потрепвах заради силния прилив на адреналин, мълчах с тяло и поглед обърнати към прозореца. Ако си отворех устата, щях да се издрайфам. Някой сервира кафетата. Когато отново останахме сами, аз се обърнах към него, той седеше на бюрото си спокоен, всемогъщ, смазващо самодоволен. Ако не бях преживял последните пет минути, щях да си помисля, че всичко е както преди. Щях да си помисля, че се намирам пред онзи, който повярва в мен, онзи, на когото аз се доверих, на когото поверих семейството си.

— Може би ще предпочетеш нещо по-силно? — намекна той невъзмутимо.

— Млъквай! — изсъсках.

Бях притиснат, с вързани ръце и крака.

— Искам да уточня нещо с твое позволение — подигра се той. — Кой те предупреди за миналата нощ? Вера? Това би ме учудило. Тази сутрин, когато тръгнах от къщата, за да заведа децата на училище, тя... Впрочем, много е сладък ритуалът, с който ви придружава до асансьора. Скоро тя ще ми каже, че чува *моята* музика в главата си.

Дишането ми се учести, а очите ми се насълзиха от ярост. Той знаеше всичко за нас, беше шпионирал всичко — думите ни, личното ни пространство. Аз му бях дал достъп до всичко.

— Никога — процедих през зъби.

— Извини ме, отклоних се. Та значи тази сутрин тя ми каза, че не иска нито да те види, нито дори да чуе гласа ти. Доста съм любопитен да науча как разбра.

— Училището, от училището ми се обадиха. За тях аз все още съм техният баща.

— Твоят телефон работи ли отново?

— Ти ли го изключи?

— Ако беше чул отчаяното съобщение на Вера, кълна ти се, това ми скъса сърцето.

— Спри! — изкрещях аз, пристъпвайки напред, готов отново да го блъсна.

— О, внимавай, Янис! Не мисли, че тъй като не ме удари, на мен не ми се иска ужасно много да те унищожа и да навредя на Вера.

— Какво повече можеш да ми направиш? — отвърнах му аз, засмивайки се тъжно и зло.

Какво можеше да бъде по-лошо?

— Много е просто, Янис. Докато ти си оставаш на новото си място, встрани, аз продължавам да те прикривам за дълговете ти. Ако направиш и най-дребното неуместно нещо, ако се опиташ да кажеш и дума на Вера или да настроиш децата срещу мен, се обаждам в банката и се оттеглям. А ти сигурно изобщо не си осъзнал, когато подписваше документите, че Вера отговаря солидарно с теб за твоите дългове, тоест че ако bankerите пожелаят да им бъде платено, те ще могат да конфискуват заплатата ѝ, тя повече няма да може да плаща дълга по жилищния ви заем, нито да храни децата ви, оставям те да си представиш слизането в ада.

Бракът ни с Вера беше при режим на съпругеска общност. Ама как можеш да бъда толкова тъп?

— Ти си въплъщение на дявола.

— Оказваш ми прекалено голяма чест... а и, знаеш ли, Янис, ако ти не беше се отбил от правия път с всички тези разходи за шоурума, нямаше да стигнем дотук... във всеки случай, не още...

Той стана, заобиколи бюрото си и се приближи до мен.

— Добре... Мисля, че ти имаш работа. Парите няма да се съберат сами. А аз от своя страна трябва да отхвърля работа, защото ще ходя да взимам децата от училището следобеда.

— Спри!

— Хайде, ще проявя малко благоволение към теб. Искаш ли да се позанимаваш малко с тях през следващите дни?

— Не чаках ти да ми разрешиш. От утре аз поемам училището, Вера е предупредена.

Той смръщи вежди, после се усмихна.

— Много добре, да си поиграем още малко. Ще си организираме малко състезание само за мъже, но да знаеш, аз имам доста голяма преднина пред теб. Толкова беше лесно! Между нас казано, Янис, ти надхвърли очакванията ми. Представата на Вера за мъжа ѝ е толкова жалка. А освен това така ще избегнем децата да се депресират прекалено много по твоя вина. Но знаеш ли, това няма да промени кой знае какво. Жоаким е много ядосан. И представи си, че щом ме види, Виолет ми вика „татко“.

Аз пристъпих към него, стискайки юмрук. Той вдигна ръка.

— Внимавай, не забравяй какво ти казах. Не прави нищо, което да ме подразни, разбра ли?

Очите му просветнаха подигравателно.

— Малкият ни разговор си остава между нас, нали? Ти вече толкова много лъга Вера... малко повече, малко по-малко...

Аз трябваше да изляза от там, имах желание да го ударя, и още, и още, за да затворя голямата му уста на откачалка, за да изтръгна яростта си, отвращението си. Той беше откраднал живота ни и ако не исках положението да заприлича още повече на катастрофа, трябваше да присъствам като зрител на края на нашето семейство.

— Приятен ден — ми каза той в момента, когато отварях вратата.

Аз я затръшнах в отговор, това беше нищо и никакво и беше доста жалко, но само това ми беше позволено. До този момент не мислех, че адът съществува, но се лъжех и горях в пламъците му.

Никога не бих си представил, че може да съществува човек като него. Той искаше моя живот. Това какво означаваше? Кой бях аз в крайна сметка? Нормален женен пич, глава на семейство, с доста обикновена работа, наред кризата на средната възраст. Защо аз? Защо ние? Той месеци наред ни беше ровил в мозъка. Аз нямах право да се

защитя, да се боря, за да задържа, да спася и да защитя семейството си от този психопат, когото сам пуснах у нас. Ако той беше нормален, за каквото го мислех само допреди няколко дни, допреди няколко часа дори, щях да се бия с него като с равен, за да запазя жена си, за да остана баща на децата си, но той ме беше обградил от всички страни. Всичко беше предвидено, скроено още от началото. Аз не можех нищо да направя, трябваше да бездействам и да оставя Вера и децата да бъдат погълнати от него. Дори не беше възможно да кажа на Вера, че трябва да внимава, защото тя щеше да ме помисли за смахнат, без да се брои, че тя може би вече беше изцяло под влиянието му, щеше да затвори напълно вратата на къщата и аз повече нямаше да мога да наблюдавам какво става там. Обзе ме униение, бях гроги. Какво друго ми оставаше, освен да се скрия в гарсоньерата и да чакам да се събудя от този кошмар? Можех да пия, за да забравя, за да ме забравят. Тристан чакаше само това, аз знаех, че ме наблюдава през прозореца на кабинета си и сигурно ликува. Отказвах да го оставя да спечели толкова лесно. Нямах никаква представа как да подхвана нещата, но нямаше да го улесня.

На другата сутрин точно в осем и петнайсет почуках на вратата вкъщи. Чух гласовете на децата, което ме накара да се усмихна за пръв път от много отдавна и ме изпълни със страхотен прилив на енергия — изобщо не бях мигнал през нощта, блъскайки си главата, за да открия по какъв начин да се изплъзна от бдителността на Тристан и от диктата му върху живота ни. Не получих просветление, но взех едно решение: да накарам Вера да разбере, че трябва да внимава с него. Толковаazole за риска, който ме дебнеше. Не можех да я оставя да се изложи най-непредпазливо на опасност, без да я предупредя. Тя трябваше да знае, че онзи, който смята да я докопа с мръсните си лапи, е боклук. Аз трябваше на всяка цена да я защитя, не можех повече да изневерявам на ролята си. Тя ми отвори и вече беше облечена, готова да тръгва за училище. Още изглеждаше зле и сякаш беше учудена, че ме намира там. Всеки път, когато я виждах откакто ме беше напуснала, трябваше да се сдържа, за да не я докосна, да не отместя назад кичура коса на челото, да не я прегърна. Задавайки си винаги натрапчивия въпрос дали ме обича още.

— Здравсти — казах.

— Ти дойде...

— Да...

Аз успях да задържа погледа ѝ за няколко секунди и усетих, че е смутена. Но тя развали магията, извърщайки глава.

— Те са готови.

— Тате! — изкрещяха Ернест и Виолет.

Не бяха ме забравили напълно. Те скочиха върху мен, аз ги повдигнах и ги притиснах силно към себе си, вдъхвайки миризмата им. Отворих очи след няколко секунди и погледът ми срещна очите на Жоаким, умоляващи, изпълнени с тъга. Аз смръщих вежди и пуснах двете си по-малки деца, за да пристъпя напред към него.

— Миличък Жожо, какво не е наред?

Той се намръщи.

— Ще закъснеем за училище.

Той сложи ученическата чанта на гърба си, целуна Вера и излезе да натисне бутона на асансьора. Аз се обърнах към нея:

— Какво става?

Тя поклати глава разочарована.

— Ти как мислиш? Той не знае вече къде се намира, ние къде се намираме.

Тя въздъхна, усмихвайки се едва забележимо.

— Извинявай, не исках да те нападам още от сутринта.

— Не се безпокой за мен.

— В колко часа се прибираме вкъщи? — попита Ернест, промъквайки се между нея и мен.

Аз погледнах Вера въпросително.

— След занималнята — му отговори тя, преди да се обърне отново към мен. — Вчера Тристан настоя да ги прибере по-рано и ги разходи. Но мисля ти си съгласен с мен, че няма да променяме навиците си, те и така вече са достатъчно объркани. И във всички случаи, когато аз тръгна отново на работа, те ще посещават занималнята.

Толкова се съмнявах в себе си и в усещанията си, че не бях уверен дали — да или не — бях установил, че тя изпитва раздразнение по отношение на Тристан. Дали и тя започваше да проглежда?

— Той няма право да взема решения относно нашите деца. Разчитай на мен да ти ги доведе.

— Не, аз ще го направя.

— Вера, ти си болна и когато си болна, аз ходя да ги взимам от училище, знаеш го добре, винаги сме правили така. Хайде, деца, тръгваме!

Ернест и Виолет ме хванаха за ръцете, за да ме заведат до асансьора.

— Янис! — извика ме Вера.

Аз я погледнах през рамо, порази ме колко беше крехка.

— Благодаря — прошепна тя. — До довечера, деца.

— Довиждане, мамо.

Тя затвори входната врата, без да ми остави време да ѝ кажа нещо. По пътя до училището Виолет бърбореше, увиснала на мен, Ернест тичаше насам-натам, а Жоаким не отвори уста. Когато стигнахме пред училищната ограда, той вдигна към мен тъжното си лице. Аз оставих Виолет на земята и клекнах на нивото на сина си.

— Искаш ли да ми кажеш или да ме помолиш за нещо?

— Ти ли ще дойдеш довечера?

— Да.

— Обещаваш ли?

— Разбира се, тук съм.

— Няма ли да дойде Тристан? Обещаваш ли наистина?

Паниката в гласа му беше осезаема.

— Има ли проблем с него?

Той избегна погледа ми.

— Жожо? Отговори ми.

— Извинявай, тате, аз не биваше да му се обаждам по телефона, когато мама се разболя, но прекалено много се уплашихме.

— Добре си направил. Не бива да се упрекваш, аз съм виновен за всичко. Това ли те тревожи или има нещо друго?

Той изрита празното пространство.

— Той прекалено често е у нас. Не ми харесва как се държи с мама, странен е, а и...

— Какво?

— Той иска да ме принуди да започна да ходя пак на уроци по тромбон. Говори ми за това вчера след училище и иска да ми купи нов

инструмент.

Тристан се стараеше да ми открадне всичко, безумието му не знаеше граници. Юмруците ме засърбяха отново, той започваше да атакува децата.

— А ти наистина ли не искаш повече да ходиш?

— Напротив, но с теб, не с него. Искам да се върнеш вкъщи, тате. И всичко да бъде както преди, когато ти работеше с Люк.

Големите му сини очи се насълзиха. Аз го прегърнах.

— Аз ще уредя нещата, момчето ми, извинявай...

Откъснах го от себе си и го хванах за раменете, гледайки го право в очите.

— Мама знае ли за тромбона?

— Не.

— Ако Тристан иска да те заведе на музикалните занимания, иди.

— Не искам!

— За момента е важно да правиш онова, което той казва.

— Той лош ли е всъщност?

Нямаше нужда да му отговарям.

— Аз ще ти помогна, тате.

— Ти най-вече се грижи за себе си, за брат си и сестра си. Хайде да не закъснееш, до довечера.

Целунах трите си деца и ги пуснах да изприпкат към училището, без да ги изпускам от поглед, докато те не се скриха.

Вечерта използвах ключовете си, за да отворя вратата на апартамента, стар рефлекс, явно бързо си връщах навиците. В замяна на това пуснах децата да се втурнат като вихър във всекидневната, оставайки на прага.

— Мамо!

— Добър вечер, съкровищата ми! Добре ли беше в училището?

— Да!

Те започнаха да й разказват как е минал денят им, а аз, останал назад, се захранвах с техните гласове и с нейния нежен глас, когато тя им говореше, когато се смееше с тях на някоя случка от междучасието. Действително не можех да отстъпя моя живот на този боклук. Той

замърсяваше всичко, той щеше да ги съсипе, да ги подчини на волята си.

— Къде е татко? — попита ги тя.

Този кратичък въпрос накара сърцето ми да забие по-бързо.

— Тук съм — ѝ отговорих аз, пристъпвайки няколко крачки напред.

Тя дойде при мен усмихната.

— Добре им се отразява да те виждат.

— На мен също.

— Как беше денят ти?

— Без капчица свободно време, но по-скоро добър.

— Имаш ли обекти в момента?

— Разбира се, имам няколко текущи и други в процес на подготовка или преговори за подписване на договор. Изобщо не съм спирал да работя.

— Вярно?

— Ти наистина ли се съмняваше в това?

Ръцете ѝ се разтрепериха, тя ги сплете нервно, после наведе глава.

— Извини ме.

— Ако някой трябва да се извинява, това съм аз и винаги ще бъда аз до края на живота си.

Тя ме погледна втренчено с блеснали очи.

— В кой момент спряхме да си говорим, Янис?

— Само ако знаех...

Ние въздъгнахме едновременно.

— Добре — овладя се тя. — Децата трябва да си вземат душ.

— Ще им кажа „довиждане“.

Тя отстъпи, за да ме пусне да мина. Прегърнах ги, дори и Жоаким.

— До утре, бъдете послушни.

Вера ме изпрати до вратата. Тя още беше вътре, докато аз бях вече пред вратата. Умирах от желание да я целуна, тя едва доловимо пристъпи към мен, но после размисли.

— Приятна вечер — каза.

— Пази се.

— Тук не може да ми се случи кой знае какво — ме увери тя леко усмихната.

Прокарах ръка по лицето и през косата си.

— Сериозен съм, Вера... Ти ще ме помислиш за смахнат, но...

— Какво е това?

Тя хвана ръката ми и я огледа. Пръстите ѝ опипаха нежно пострадалите ми стави; аз си бях разранил кожата предния ден, удряйки стената в кабинета на Тристан и асансьора в сградата.

— Янис, бил ли си се?

Харесваше ми, когато тя ми говореше като на децата, след като бяха направили някоя глупост. Не можах да се сдържа да не се усмихна.

— Със стени.

Виждах само нейната ръка, която галеше моята. От седмици не бяхме се докосвали. Този толкова лек допир беше доказателството, че между нас винаги щеше да има нещо дори и да се опитват да ни разделят.

— Стени къде или по-скоро чии?

Какво да ѝ отговоря?

— Сещам се за нещичко в тази връзка — започна тя отново. — Аз съм виновна. Не биваше да ти казвам вчера, че Тристан се грижи по-добре за нас от теб, това не е вярно. Бях ядосана, исках да ти причиня болка, съжалявам за това. Не се карай с него заради мен. За нещастие ние зависим от неговата щедрост.

— Не, за нищо не си виновна. Ти си свършена, Вера.

Не издържах, това беше по-силно от мен, прегърнах я, тя се сви до гърдите ми, аз зарових лице в косата ѝ.

— Мамо!

Тя въздъхна, после се отдели от мен. Аз отново почувствах празнота, защото тя не беше до мен, и започнах да се страхувам още повече.

— Трябва да вървя.

— Моля те само да се пазиш. Не се доверявай на Тристан, ако обичаш.

— Не се безпокой за това, аз съм голямо момиче, знам как да се защитя и при всички случаи не виждам какво би могъл да ми стори той.

— Но...

— Не се прави на ревнив...

Тя отстъпи още малко, започна да затваря вратата, усмихвайки ми се леко.

— На мен също ми се отразява добре това, че те виждам. Струва ми се, че те преоткривам. До утре.

Тя затвори вратата. Трябваше да ми стане по-леко, вече знаех, че Вера не ме изключва от живота си. Тя дори може би беше готова да открене вратата, няма значение колко време щеше да отнеме това, при положение че някой ден можем да се съберем. Но се намирахме в сложно положение. Ако Тристан се опиташе да я съблазни, откъде да знам дали тя нямаше да се поддаде? Заплахата витаеше все повече из въздуха. Осъзнах го още по-ясно, когато телефонът ми иззвъня, щом излязох на улицата. Той.

— Чаках съвсем малко.^[1] Ти се забави доста.

Аз се огледах във всички посоки обезумял.

— Къде си?

— Няма нужда да знаеш тази подробност. Сега ще бъдеш така любезен да се прибереш в гарсониерата. И през ум не бива да ти мине да се върнеш. Ще те проследя, за да съм сигурен, че няма да си промениш мнението.

Той затвори. И ме проследи.

На другата сутрин Вера не се задържа с мен на прага на вратата, децата ме чакаха в антрето, готови за тръгване. Тя ми се усмихна, после се затвори в нашия, в нейния дом. По пътя за училище Жоаким ми прошепна на ухото, че Тристан ѝ се е обадил по телефона вечерта, но не дошъл. Още един ден и една нощ бяха спечелени. Полудявах, като не знаех какво си говорят. След като оставих децата, не си позволих да губя време, трябваше да пресека Париж, да извървя пак пътя, по който бях минавал почти десет години сутрин и вечер, като понякога се радвах, понякога ме мързеше. Но никога със свит стомах както днес. Единственият ми шанс да открия някакво решение беше да се обърна за съвет към Люк, при условие че той ме пуснеше да вляза в кабинета му. След скандалното ми напускане това не беше сигурно. Във всеки случай аз вече нямах нищо за губене. Ако успееш, първо щях

да му поднесе извиненията си. Щях да забравя гордостта си — колкото ми беше останала, ако го бях послушал, ако не бях се направил на капризно хлапе преди шест месеца, ние нямаше да стигнем дотук, аз нямаше да стигна дотук. Всичките му предсказания за жалост се бяха оказали основателни; скептицизмът му по отношение на Тристан, провалът ми по всички правила, безотговорността ми, прекалено големите за мен проекти, злочестията на Вера и децата. През целия път проверявах дали Тристан не ме следи. Ако ме видеше заедно с Люк, той безспорно щеше да започне военните действия. Когато доближих, нарочно оставих мотора си на поне стотина метра от кантората — от съображения за сигурност и за да изпуша една цигара, та да почерпя от нея малко смелост. Постоях няколко секунди пред витрината, за да огледам вътре, нищо не се беше променило, само дете друг беше заел мястото ми — дребен младеж с приятно лице, според онова, което можех да видя от там. Ако не бях в това положение, щеше да ме напуши смях, като го видях как се мъчи да говори широко усмихнат на Люк, който стоеше намусен както обикновено. Горкият момък, той наистина беше заел моето място. Тази сцена, без изобщо да предизвика у мен желание, нито пък и най-малкото съжаление или ревност, ми потвърди, че няма да се върна там за нищо на света, аз може и да се бях провалил, но ми харесваше да бъда независим. Раздвижих врата си, докато изпука, въздъхнах дълбоко и бутнах най-накрая вратата.

— Добър ден — се задоволих да кажа, без да свалям поглед от Люк, който беше наведен над чертожната си маса.

Той спря да драска с молив, остана невъзмутим няколко секунди и вдигна бавно лицето си, за да впери поглед в мен.

— Добър ден! — поздрави гръмогласно малкият новак. — Какво мога да направя за вас?

— Жером, остави — заповяда Люк. — За мен е.

— Сигурен ли сте? Защото аз мога да се погрижа за него.

Зет ми стана и се приближи до мен, следван по петите от своя падауан^[2]. Ние с Люк си стиснахме ръцете. После той вдигна очи към небето, усещайки как служителят му се пали зад него.

— Жером, представям ти Янис.

Дребният младеж ококори очи.

— Вие сте онзи Янис?

— Защото няколко ли има? — отвърнах аз.

— Видях сградата ви, направили сте нещо необикновено.

— Ъхъ... благодаря — му отговорих аз по-сдържано, отколкото бих искал.

— Върви да работиш — нареди му Люк, който беше забелязал промяната в поведението ми.

Обиден и без съмнение разочарован, че му подрязаха крилцата — щеше да се наложи да свикне — Жером тръгна към бюрото си. Люк се обърна към мен:

— Честно казано, наистина съм изненадан да те видя тук, не мислех, че това ще се случи някой ден.

— Приятно или неприятно си изненадан?

— Ти ми кажи.

— Трудно ли ще бъде да си поговорим, без да има наоколо наострени уши? — му казах, обръщайки му внимание на ставащото.

Той погледна към Жером.

— Не искам да те безпокоя — продължих. — Можем да обядваме заедно, ако ти е удобно.

— Дай ми две минути, Янис.

Той се запъти към кабинета си, взе си палтото и тръгна към мен, обръщайки се към Жером:

— Пази дюкяна, до по-късно.

Без да му остави време да отговори, той отвори вратата и ми направи знак да го последвам. Пресече улицата и влезе в кафенето отсреща. Поръча две кафета на бара и отиде да седне на една малко по-странична маса край витрината, за да наблюдава кантората. Спогледахме се мълчаливо. За няколко месеца Люк беше остарял, но това му отиваше много, слепоочията му все повече посивяваха, обаче лицето му беше по-открито, което не можеше да не бъде забелязано и той изглеждаше по-отпуснат, по-ведър. Какво ли мислеше за мен? Сигурно не беше нещо кой знае колко блестящо... От време на време смръщваше вежди, задаваше си въпроси, нямаше да бъде разочарован. Сервитьорът донесе чашите ни.

— Знам, че това е малко закъсняло — започнах аз. — Но искам да се извиня за начина, по който се държах, когато напуснах. Бях изключително неблагоприятен към теб и напълно лишен от професионална съвест, често мисля за това, повярвай ми, съжалявам. Не, всъщност се срамувам от поведението си.

Той въздъхна и се отпусна в стола си.

— Благодаря, трогнат съм, че ми го казваш. Но и аз не бях безгрешен към теб, Янис. Като мина време, разбрах, че не постъпих добре, направих се на голям началник с теб... Ако пък съм очаквал това... — Той хвърли поглед навън и въздъхна, преди да ме погледне отново. — И после, ако искам да съм честен, не възприех добре, че ти се привързваш към Тристан, възприех го като предателство. Егото ми пострада. С Вера станяхте недостъпни, вие вече говорехте само за него, мисля дори, че не го осъзнавахте. Шарлот преживя същото като мен... Но какво пък, това сега е зад нас, ти преуспяваш и...

— Спри, Люк! Високо ценя твоето разкаяние, но ти грешиш напълно.

— А? — възкликна той, отваряйки широко очи.

Аз поех дълбоко въздух.

— Бях прекалено благодарна публика, а ти беше прав от началото. Съвършената външност, мнимата доброжелателност на Тристан прикриват един опасен човек. Аз не знам как, но той ни проми мозъците и на двамата с Вера.

Люк побледня и противно на онова, което бих могъл да си представя, не ми се стори зарадван, че е бил прав. Той изглеждаше все по-разтревожен.

— И като капак на всичко, аз провалих плачевно проекта за шоурума.

Той смръщи вежди и тялото му се напрегна.

— Има дефекти?

— Не, стабилен е.

— Дори и остъкления ти таван? Защото той е наистина впечатляващ.

— Да, дори той, той също е стабилен. Не, истинският проблем са парите, които струваше всичко това, аз похарчих прекалено много. Ти беше прав от началото, това беше прекалено голямо, прекалено скъпо, аз не издържах, въодушевих се и не бях в състояние да спра. Заплетох се, подтикван от Тристан, който не спираше да ми говори да се отпусна, да не се ограничавам, да гледам в по-едър мащаб... В последна сметка аз имам огромни дългове, равняващи се на половината от цената на строителния обект. Положението ми е много лошо.

Той се намръщи.

— Люк, не се безпокой, не съм дошъл да искам от теб пари.

Той ме погледна право в очите.

— Не, не това ме безпокои. На кого дължиш парите?

Аз наведох глава.

— На Тристан, така ли? — попита той. — Той ти оказва натиск?

Аз погледнах към него.

— Може да се каже така... Той ме държи. Но не става дума само за пари. Той иска живота ми.

— Какво? — изкрещя той — Какви са тези глупости?

Неминуемо от онова, което му разказах през следващите минути, на привърженик на рационализма като Люк му се изправи косата — той изобщо не можеше да разбере този вид лудост. Аз започнах историята от началото и я приключих с вчерашния ден, когато разбрах, че Тристан следи какво правя. Той пребледня, когато научи, че ние с Вера сме разделени от повече от месец. Направо позеленя, когато чу разказа за последното ми наминаване през кабинета на Тристан, аз не му спестих нито една подробност от воайорството, дори най-гнусните.

— Такова е положението при мен, Люк. Притиснат, задушен, в задънена улица.

Люк рухна назад в стола си, въздишайки и гледайки към улицата през витрината.

— Ужасно съжалявам, че ти досаждам с това, но нямам с кого друго да поговоря. Ще рискувам прекалено много, ако предупредя Вера за всичко, аз само я помолих да внимава, но тя не бива да променя прекалено поведението си към него...

— Янис! — прекъсна ме той, вдигайки ръка. — Това е прекалено много информация наведнъж. Имам нужда да помисля. Но аз няма да оставя нито теб, нито сестра си съвсем сами в това положение. Разчитай на мен. Каквото и да се е случило между нас, вие сте моето семейство.

— Защо го правиш, Люк? След като аз се държах така с теб, бях готов да ме прогониш.

— Янис, и двамата бяхме егоцентрични тъпанари, неспособни да си поговорят. Ценното в цялата тази история е, че ще ни накара да помъдреем. Нали?

Аз му се усмигнах.

— Имам предчувствието, че нямаме много време, за да реагираме и да намерим решение да ви измъкнем от неговата власт. В противен случай това ще свърши зле.

Аз хванах главата си с ръце, облакътявайки се на масата.

— Винаги съм знаел, че съм тъп, но не до такава степен, наистина. Как можах да се оставя да ме изиграят така и да стигна толкова ниско?

— Всеки би могъл да попадне в капана му.

— Не вярвам — отвърнах. — Не и ти във всеки случай.

— Напротив, всички можем да се оставим да бъдем изиграни, когато ни хвърлят прах в очите.

А той още от първата ни среща зацikli на теб, аз го усетих. Слушаше само теб, не откъсваше поглед от теб. Винаги съм знаел, че е изключително интелигентен човек. Той е хищник и е открил слабото ти място.

Смайваше ме това колко великодушен беше Люк към мен, как ме разбираше и отгоре на всичко изобщо не ме съдеше. Как бях могъл да забравя колко пряк човек беше той?

— Добре, като начало, върви да работиш, Янис.

— Прав си. Аз не бива да си променям навиците. Човек никога не знае къде се намира той.

— В гарсоньерата ли живееш?

— Да.

— Ще дойда да те видя тази вечер след работа.

— Благодаря... Недей да се набиваш на очи, като идваш, той ме наблюдава.

Люк поклати глава огорчен. После плати кафетата и излязохме.

— Люк, преди да те оставя, искам да те помоля нещо.

Той повдигна вежда.

— Искаш да се върнеш да работиш с мен?

— Не!

— Това поне беше съвсем искрено!

Той се разсмя. Аз се присъединих и ми стана приятно да изпитам пак някакво подобие на предишното ни едномислие. Посочих офисите му.

— Новобранецът ти изглежда тъповат, а!

— Не ми говори, толкова ме уморява!

— Повече от мен?

— Невъзможно! Той поне не работи бос! Сериозно, за какво искаш да ме помолиш?

— Аз ще отида естествено да се срещна с Шарлот, но се страхувам да не ми издере очите.

Той се усмихна развеселен.

— Имах го предвид, Янис, ще й телефонирам незабавно, за да й кажа да се опита да се свърже с Вера. Тичай и се пази, до довечера!

Когато пристигнах у нас, след като бях прибрал децата от занималнята, бях посрещнат от една засмяна Вера, тя все повече си връщаше нормалния цвят на лицето и беше зарязала одеждите си на възстановяваща се от боледуване, изваждайки отново една от роклите си, които толкова добре й стояха. Както предишния ден, а и сутринта, аз останах назад.

— Ще влезеш ли за малко? — предложи ми тя.

Това не беше разумно, но аз не издържах и реших да забравя, макар и за няколко минути, лешояда, който се навърташе над нас. Най-вече защото нямаше да ги видя два дни заради уикенда. Тя тръгна пред мен към всекидневната, децата се бяха скрили в стаята си, аз ги чувах как се препират кротко. Усещах се доста глупаво застанал прав на сред всекидневната си, въртейки очи. Беше странно, чувствах се почти като юноша на първата си среща. Понеже не знаех къде да дяна ръцете си, накрая ги скрих в джобовете си и започнах да се поклащам на пети и пръсти. Стори ми се, че виждам как Вера се усмихва подигравателно, докато сяда на канапетото.

— Предложих ти да останеш малко, а не да стоиш прав. Седни или си налеј нещо. Има дори студена бира.

Аз се засмях леко, прокарвайки пръсти през косата си, после тръгнах към хладилника.

— Да не ти предлагам една, ако си на антибиотици?

— Янис, антибиотиците кога са ми пречили да пийна бира петък вечер?

Аз я погледнах през рамо, тя стана, дойде при мен в кухнята и се настани на една табуретка. Сервирах й, преди да седна срещу нея.

— Как се чувстваш? — попитах.

— Много по-добре, започвам да скучая, затворена тук. Мисля да се опитам да изляза малко с децата в неделя.

— Ако имаш нужда от нещо...

— Ще ти кажа...

Тишината се промъкна полека между нас, изобщо не беше неприятно, точно обратното, наблюдавахме се, оглеждахме се, свиквахме отново един с друг. Това ми напомни вечерта, когато се срещнахме. Тя отпи малка глътка, после ме погледна.

— Познай кой ми се обади днес?

— Нямам представа.

— Шарлот.

— Наистина?

Правех се на невинен, макар че вътрешно празнувах. Най-после вече не беше сама.

— И какво?

— И двете бяхме доста спокойни, аз нито се инатих, нито се нервирах заради нея. Тя от своя страна не се опита да ми чете конско. Споразумяхме се по-скоро, че грешките са взаимни. И аз признах, че на нейно място щях да реагирам като нея.

— За какво?

— Тя обича Люк, нормално е да го защитава, както аз те защитих пред тях.

В погледа ѝ просветна насмешлива искра. Аз имах само едно желание — да я прегърна, да я повдигна и да я завъртя около мен и тя щеше да се вкопчи във врата ми... Не бяхме стигнали още дотам.

— Доволна ли си?

— Така мисля... тя ми липсваше...

— Това е добра новина.

Тя се облакът на бара и сложи лицето си върху ръцете ми, впервайки очи в моите.

— На теб ли го дължа? Сигурна съм.

Аз свих рамене. Това ме издаде.

— Люк добре ли е?

— Така изглежда.

Тя се усмихна откровено, почувствах, че е малко по-щастлива. Но погледът ѝ се натъжи.

— Знаеш ли, откакто съм в болнични, имам време да мисля. И не спирам да се питам как можахме да стигнем дотук? Да изгубим Люк и Шарлот, ти да се оплетеш в работата си, макар че въпреки всичко аз все още съм убедена, че можеше да успееш. Не разбирам как можахме да се разделим ти и аз. *Ние*, Янис? Сякаш това решение не го взех аз... Мисля пак за всички онези думи, които ти издрънках, обвиних те в чудовищни неща, дори помислих, че ми изневеряваш...

Ха, това беше върхът! Как е могла да си представи тя нещо подобно?

— Какво?

— Всичко ми мина през главата, Янис. Понякога, когато си мисля пак за това лято и за последвалите седмици, ми се струва, че вече не сме били ние самите, и ти, и аз, и точно това ни доведе дотук. И все пак сега ти си си точно ти, онзи, когото винаги съм познавала, може би малко помъдрял, но си си ти. — Тя се усмихна леко, преди да продължи: — Мислиш ли, че някой ден всичко това ще остане зад гърба ни? Че ще се измъкнем от затрудненото положение?

Аз скочих от табуретката си, за да се приближа до нея, тя повдигна лице към мен. Без да се замисля, отместих кичура коса и погалих челото ѝ, тя затвори очи, усмихвайки се.

— Боря се за това, Вера — прошепнах аз. — Не съм намерил още решението, но ти се кълна, че ще ни отърва от...

— Не казвай нищо повече, вярвам ти, само това има значение.

Гледайки ме в очите, тя опря буза в дланта ми. Аз се наведох към нея и докоснах устата ѝ. Тя отговори на загатнатата ми целувка, приближавайки нежно, почти плахо устните си до моите. Ръцете ми се пресегнаха зад гърба ѝ, за да я притисна към себе си и това, че я усетих и докоснах кожата ѝ, ме накара да забравя всичко останало — грижите, дълговете, дяволът, който ни заплашваше. И се поддадох на съдържаното от седмици желание, съдържано още отпреди тя да разкрие грешките ми, тъй като по онова време вече не се чувствах достоен да я доближа. Тази вечер си позволих да я целуна с цялата страст, която гореше в мен, целунах я още по-силно отпреди, защото тя трябваше да усети колко я обичам, целунах я, за да ѝ кажа, че ще се боря. Тя се вкопчи в мен, прокара ръцете си в косата ми, притисна се още по-силно към тялото ми. От тази целувка ми се зави свят, главата ми се замая. Мисля, че никога не се бяхме целували така. После тя откъсна

устните си от моите. Лицето ѝ остана до моето, аз отворих очи и открих две големи сълзи по страните ѝ. Изтрих ги и потърках носа си в нейния.

— Не се заблуждавай — прошепна тя. — Всичко е наред, супер дори.

Тя допря глава до гърдите ми, а аз поставих ръка върху косата ѝ, притискайки я още няколко секунди. От съображения за сигурност трябваше да си отида, но това беше последното, което ми се искаше.

— Ще ви оставям, да не прибързваме, това ще бъде страхотно.

— Щом казваш — ми отговори тя, в гласа ѝ се долавяше лек смях.

Тя се отдели от мен и извика децата, без да откъсва очи от мен.

— Татко си тръгва, елате да му кажете „довиждане“.

Те връхлетяха стремглаво, аз едва успях да клекна, за да ги поема.

— Ще те видим ли утре? — пожела да научи Ернест. — Искам да направим една обиколка.

— Тъъ... не, не мисля, аз...

— Скоро татко ще може да си играе с вас — ни прекъсна Вера.

— Наистина? — попита Жоаким с надежда в гласа. — Ще бъде тук за Коледа?

Прииска ми се да благодаря на сина си за неговото одобрение.

— Надявам се — му отговори тя.

Направих си обиколката за целувките и станах по-решен от когато и да било да ни отърва от Тристан. Вера ме изпрати до входната врата, ръката ѝ докосна моята, аз стиснах пръстите ѝ. Когато стигнах до стълбищната площадка, отново се уплаших невероятно много, че може да ѝ се случи нещо.

— Вера... наистина се пази.

Тя се усмихна.

— Предвид програмата за вечерта няма опасност да ми се случи кой знае какво.

— Какво ще правиш?

— Ще ям паста с децата и ще отида да си легна едновременно с тях.

— Би трябвало всичко да е наред. Изчезвам.

— Добре.

Тя отстъпи навътре в апартамента и затвори вратата с усмивка. Въпреки радостта, която изпитвах, се насилвах да изглеждам мрачен, излизайки от сградата. По целия път до гарсоньерата не ми се стори някой да ме следи. Изглежда, главата ми беше малко отнесена, защото когато пристигнах и слязох от мотора, колата на Тристан мина край мен. Поне знаеше, че съм далече от нея и децата и Вера щеше да си бъде в леглото до час. Можех да бъда спокоен и да чакам Люк, без да се безпокоя прекалено много.

Към девет часа се почука на вратата на гарсоньерата. Отваряйки, открих Люк, придружен от Шарлот, която ни изблъска грубо и двамата, за да влезе. Люк вдигна очи към небето и ми подаде бутилка уиски, придружена с прошепнатото „за, когато тя си тръгне“. Подсмихнах се, като едновременно с това си обещах да бъда благоразумен, естествено Люк не можеше да знае, че бях злоупотребявал с бутилката в най-големия разгар на кризата. После се приближих до Шарлот, която обикаляше наоколо.

— Добре де, да, вони на квартира на зарязан тип! — заяви тя.

После застана срещу мен, слагайки ръце на кръста си.

— Сигурно не си си поплювал, за да те зареже тя! Обаче да си помисли, че имаш любовница... Браво!

— Тя ли ти го каза?

— Слушай, Янис! Кретенът трябва наистина да е много добър в промиването на мозъци.

Тя направи няколко крачки, които ни разделяха, и ме огледа от главата до петите.

— Във всеки случай неприятностите ти се отразяват добре. Не знам, това ти придава някакъв секси, измъчен щрих, заради който изглеждаш още по-красив.

— Шарлот! — изръмжа Люк.

— Ей, добре де, старче!

Тя ми намигна, после се обърна към мен с доверителен тон:

— Ако знаеш колко е властен, обожавам!

Аз избухнах в смях. За моя голяма изненада Шарлот ме прегърна.

— Ще ви измъкнем от това, Янис. Ако знаехме, никога нямаше да се отдръпнем. Мислехме, че постъпваме добре, знаеш ли... Като се сетя за моя скакалец, откачам.

Самочувствието ми се срина отново.

— За всичко съм виновен аз — промърморих, отдалечавайки се от нея.

Разрових по бюрото си и взех пакета с цигари. Запалих една. Когато се обърнах отново към тях, ги видях да клатят глави и двамата, доста се забавляваха, като истински тандем.

— Ами да, пак ги започнах.

— Не ни пука — заяви Шарлот. — Но, Янис, работите ти няма да се оправят, като се самобичуваш. Ако има някой смахнат в тази история, знаем кой е. Добре, оставям ви да работите по мъжки.

Аз смръщих вежди, поглеждайки Люк. Защо да работим?

— Ще ти обясня.

Шарлот се приближи отново до мен и ме целуна сърдечно.

— Исках да видя как изглеждаш. Не е толкова зле, колкото си представях.

Тя ме ощипа по бузата, аз ѝ се усмихнах.

— Остарял си, Янис. Може би ти е било нужно да преживееш това... Сега си по-укрепнал, това се вижда. Ще направя така, че Вера да глътне въздух през този уикенд — неочаквано посещение утре.

А и вашите хлапета ми липсват прекалено много.

— Благодаря, Шарлот, надявам се, че ще ми простиш някой ден.

— Млъкни, Янис.

— Окей — отговорих аз, вдигайки ръце пред себе си, за да се предпазя от нападение.

Тя се обърна като някоя дива, намигна изкусително на Люк и не можа да се сдържи да не го докосне по гърдите с многозначителен жест. Излезе от гарсоньерата, затръшвайки вратата.

— Тя не се е успокоила — обърнах аз внимание на зет си.

— Тя не може да се успокои — ми отвърна той видимо много горд от себе си. — И така е много добре.

Невероятно, Люк обичаше Шарлот. Бях щастлив за тях, дори и това да ми изглеждаше съвършено невероятно. Не исках да знам от кога се случваше нещо между тях, главното е, че те все пак се бяха

намерили, бих казал, най-после се бяха намерили, колкото и безумно да изглеждаше това.

— Добре, Янис, да пийнем по чашка и да започвам.

— Какво започваш?

— Извади ми цялата папка на шоурума, фактурите, проектосметната документация. После ми пригответи всичко, което имаш във връзка със сметките си — отчети, разрешения за тегления, накратко, всичко отнасящо се до банката.

— Защо?

— Преди да потърся начин да ви отърва от Тристан, имам нужда да знам докъде си по отношение на работата и парите. Мога ли да бъда спокоен, че той не ти е взел нито един документ?

— Не, не и доколкото знам. Той контролира всичко, идва да взима чековете, когато ми плащат хонорарите, но офисът ми е тук, не при него. В замяна на това, познаваш ме, аз не съм шампион по подреждането на документи. Започнах да въвеждам някакъв ред, но не ти гарантирам, че ще намеря всичко.

Той избухна в смях. Отправихме се към бара.

[1] Израз, приписван на Луи XIV. — Б.пр. ↑

[2] Ученик в Ордена на джедаите от „Междузвездни войни“. — Б.пр. ↑

16.

ЯНИС & ВЕРА

Вера

В девет часа бях на леглото на Виолет с книга в ръка, заобиколена от трите си деца — по едно момче от всяка страна, на коленете дъщеря ми, чиято коса на моменти пречеше на четенето ми. Те рядко са били толкова спокойни, толкова послушни както тази вечер. Трябваше да се признае, че аз също бях по-спокойна, безспорно се чувствах по-лека и най-вече гледах с по-голямо доверие в бъдещето.

— Мамо... — прекъсна ме Виолет.

— Да.

— Хубаво е, когато татко е тук.

— Наистина — потвърди Ернест.

Аз се обърнах към Жоаким, погледът му, който отново беше нежен, говореше сам, той беше преоткрил баща си и ставаше отново малкото момче, което винаги е бил и което ми липсваше толкова напоследък. Той отпусна лицето си върху ръката ми.

— Съгласна съм, съкровища мои.

— Той ни липсва.

— На мен също.

Ернест се прозя, аз се усмигнах.

— Всички в леглата!

— И ти ли? — ме попита Жоаким.

— И аз.

Прегърнах всеки от тях, без да бързам, възползвайки се от тези спокойни мигове, исках удоволствието да продължи дълго. Когато всички светлини бяха изгасени, аз се върнах във всекидневната. Моят билков чай ме чакаше. Свих се на кълбо върху канапето, за да го изпия, мислейки за Янис. Макар проблемите ни далеч да не бяха уредени, още по-малко да бяха останали зад нас, аз все пак се чувствах щастлива за пръв път от много време насам. Никога не бих си помислила, че това е възможно, но аз се влюбовах отново в мъжа си, със

свит стомах, силно биещо сърце, неконтролируема усмивка. Ако тази сутрин бях навлякла рокля и красиво бельо, то беше заради него, за момента, когато щеше да доведе децата от училище. Трябваше да му кажа да остане с нас, с мен тази вечер, тази нощ. Аз го преоткривах от няколко дни, той идваше на себе си, също като мен, впрочем. Ние бяхме настигнати от някакво извратено зло, което се беше промъкнало в нас и малко по малко ни беше разделило, но днес бяхме на път да го преборим. Трябваше аз да се разболея, за да тръгнем по пътя на оздравяването. Тялото ми най-накрая беше изплюло тази отрова, това зло, което ме разяждаше, което ни разяждаше, което ни разделяше.

Ние ще се възстановим, дълговете бяха без значение, ще намерим някакво решение. Янис непрекъснато повтаряше, че ще се бори. Занапред нямаше вече да се сражава сам. Аз постоянно се питах защо го бях оставила да стигне до дъното, защо не казах нищо, това не бях аз, това не ми беше присъщо. Не отричах, че бях ядосана и гневът ми беше основателен, но не разбирах прекомерната си и радикална реакция. Защо му бях затворила всички врати, пречейки му непрекъснато да ми обясни станалото? Защо не му повярвах преди, когато той ми крещеше, че работи? Днес важното беше само ние да съумеем отново да започнем да си говорим и нашата любов, която далеч не е угаснала, да излезе по-силна от това изпитание. И благодарение на упоритата му работа, продължавайки да си стягаме колана, ние ще върнем дълговете си и ще го направим заедно.

След като сложих чаша в мивката, поех с джипа в ръка към нашата стая. По средата на стълбата спрях, за да му напиша есемес: „Отивам да си лягам, мисля за теб с нашата музика в главата, целувам те.“ Едва успях да се кача и Янис ми отговори: „Приятни сънища, музиката никога не е спирала да звучи в главата ми, целувам те както оде.“ Аз се усмихнах и макар да бях уморена, бях готова да танцувам с него. Скоро. Не смогнах да започна да се разгримирам, когато се чу извъняването на телефона. Незабавно помислих за Янис и как да му кажа да дойде сега, да се прибере вкъщи, да спи с мен тази нощ и всички следващи. Така че бях много разочарована, откривайки името на Тристан.

— Добър вечер, Тристан — казах с безизразен глас.

— Добър вечер, Вера, изглежда нещо не е наред?

— Напротив, всичко е много добре. А ти?

— Аз съм долу, дойдох да разбера как си.

Нямах никакво желание да го виждам. Имах нужда от въздух. Снощи вече бях отказала да мине, изтъквайки като предлог, че вече съм си легнала. Не можех да повтарям, може да го обидя. Но на мен само ми се искаше да се пъхна на топло под завивката, да притисна възглавницата на Янис в обятията си, мислейки, че следващата нощ той ще бъде с мен.

— Децата спят ли? Мога ли да се кача?

— Разбира се.

Затворих с въздишка, после слязох, за да му отворя.

Янис

Сигурно съм изглеждал съвършено глупаво, втренчен в екрана на телефона си, препрочитах за хиляден път есемеса от Вера, представяйки си я заспала, свита на кълбо под завивката ни.

— Янис! — ме призова към ред Люк. — Това е много сладко, щастлив съм, като виждам, че вие с Вера се сдобрявате, дори и да не съм се съмнявал особено. Междувременно аз не мога да се ориентирам в твоята каша! Намери ми последните фактури и бона за доставка на строителния обект.

— Окей! Окей! Прав си!

Той седеше на бюрото ми пред планина от папки. Аз го зареждах с уиски, нещо небезопасно, защото чашата му стоеше нестабилно върху купчина документи, които той класираше един след друг. Беше много старателен, изключително сериозен, с физиономия, която преди бих нарекъл от лошите дни. Но сега това ме устройваше.

Накрая изрових онова, което ми искаше, и му го подадох. Той отметна ново квадратче в списъка, който беше направил за всички работни места в шоурума и в който нанасяше всяка фактура и всеки разход.

— Можеш ли да ми обясниш защо правиш това?

— Задължително е да се изчисли отново колко е струвал този строителен обект!

— Ти искаш отговор, ето го: прекалено скъпо по моя вина. Аз не съм способен да управлявам бюджет, ти винаги си ми го казвал, това е

доказано просто както А+В. Добре, сега аз приех, че съм слабоумен, няма нужда да продължаваш да го натякваш.

— Млъкни. Трябва да се съсредоточа.

Той стана от стола си, за да отиде да порови в джоба на палтото си, откъдето извади калкулатор. Спестих си уточнението, че моят беше много добър и батериите му бяха като нови, имайки предвид, че почти не съм го използвал. Той изпука един по един с пръстите си, изпразни на екс чашата си и заби отново нос в бумагите. Като го наблюдавах, ми се струваше, че пред мен седи командос, който подготвя план за битка. Той редовно смръщваше вежди, мърморейки. Мълчанието му започваше да ме потиска, той не продумваше. Аз крачех напред-назад, палейки цигара от цигара, за да не пия прекалено много. Когато имах неблагоприятното да се приближа до него, за да се наведе над рамото му, той вдигаше ръка като някой главен сержант, за да спре придвижването ми. Неизбежното последствие, от което беше, че стресът ми се засилваше. Ама какво търсеше той в крайна сметка? Може би след час и половина сериозно обмисляне Люк стана най-накрая от стола си, мърморейки. Той отвори вратата, за да проветри малко, е, така си представях аз до момента, когато той излезе на двора, където се разхожда напред-назад пет минути. Аз умирах от желание да му се разкрещя... но щеше да направи много лошо впечатление да събудя съседите. Накрая той се върна при мен.

— Да му се не види! Ама какво става? — го попитах аз, разкъсван от безпокойство.

Той ме погледна много сериозно, но на мен ми се стори, че не ме вижда.

— Това е невъзможно.

— Мамка му! Кое е невъзможно? Кажи ми, че ще полудея.

— Почакай, остави ме да проверя още веднъж за последен път. Не искам да направя гаф.

— Ама за какво говориш? — настоях аз, започвайки да си скубя косата.

С това темпо щях да оплешивея накрая.

— Още малко търпение, Янис. Знаем, че е трудно, но...

Той ме заобиколи, наля си още едно питие и зае пак мястото си на бюрото. А аз запалих нова цигара, започвайки отново да крача напред-назад. Трябваше да се сдържа да не се обадя на Вера, искаше

ми се да чуя гласа ѝ, да ѝ разкажа, че може би в момента става нещо, че нейният брат се е върнал отново в живота ни. Но тя сигурно вече спеше от известно време, исках да си почива. Вече оставаше малко.

— Янис — ме извика изведнъж Люк.

Аз се обърнах към него. По физиономията му разбрах, че моментът е сериозен.

— Седни — ми каза той. — И пийни едно. Онова, което трябва да ти обясня, далеч не е лесно.

Без да разсъждавам, му се подчиних и се отпуснах тежко на канапето.

Вера

Бях вперила очи в Тристан, който стоеше прав с чаша в ръка и гледаше през прозореца. След като се беше осведомил за здравето ми, той беше млъкнал. От него се излъчваше нещо необичайно, разстройващо. Напомняше ми за Тристан от времето, когато се срещнахме, но още по-загадъчен и помрачен. Напоследък все пак ми изглеждаше по-добре. Тази вечер беше точно обратното, не мисля, че го бях виждала досега толкова бледен. Обаче не усещах да се колебае, изобщо нямаше такова нещо, никога не ми беше изглеждал толкова силен. До него аз се чувствах дребничка, почти незначителна. Несъмнено това идваше от факта, че той ме беше видял в доста гадно състояние и не беше се посвенил да подчертае слабостта ми. В отражението на стъклото забелязах, че ме наблюдава.

— Янис коректен ли е с децата за училището? — ме попита той, без да се обърне.

Тонът му ми вледени кръвта, без да разбере защо. Мисълта за Янис и новото му сближаване с децата ми достави удоволствие и аз едва забележимо се усмихнах.

— Да, чудесен е, бих казала дори както преди. Това е окуражаващо.

— А...

Усетих необходимост да го защитя, но моят ум ми диктуваше да внимавам какво говоря. Откъде се появи тази внезапна подозрителност? Откъде се появи този студ, който пронизваше костите ми?

— Разказа ми за работата си, той напредва — продължих предпазливо. — Виждал ли си го напоследък?

— Преди няколко дни.

Струваше ми се, че стъпвам като в минно поле.

— Как ти се стори?

— Поскарахме се малко по повод бъдещето.

— И това сериозно ли е?

Той въздъхна от отегчение.

— Янис е много изнервен, неконтролируем дори.

Като се има предвид състоянието на юмука му, не бях учудена. Все пак Тристан беше споменал току-що бъдещето, не можеше да става дума за друго, освен за работа и за пари. И не беше следствие от неуместното ми изказване по повод някакво псевдосъстезание между тях.

— Трудно възприема съвети — продължи той.

— Аз успях да го успокоя и да го накарам да чуе моята гледна точка. Надявам се, че ще издържи...

Значи наистина става дума за сделки. Но безпокойството в мен нарастваше. Тристан допи чашата си и я остави безшумно както винаги. После, след като разхлаби вратовръзката си, се върна бавно към мен. Гледаше мрачно и в очите му видях зъл проблясък. Изведнъж ми се стори, че връщам назад нишката на историята на бързи обороти и преживях отново всички събития от последните месеци: нахлуването на Тристан в живота на Янис, после в моя, притесненията на Янис в работата, раздялата с Люк, после с Шарлот, постепенната ни изолация, почивката, през която ние е Янис бяхме разделени, съмненията ми относно моя мъж, неговото рухване, вратите, които аз му затворих, обърканият, изгубен Янис, който не разбираше какво става с него, нарастващата ми зависимост, неспособността ми да взимам решения самостоятелно. При всеки болезнен спомен имаше един общ знаменател: Тристан. Спомних си предупрежденията на Янис; през последните дни той непрекъснато ми казваше да се пазя, да внимавам, но без да ми разкрива естеството на заплахата, която той познаваше. Бях доловила, че говори за Тристан, но видях в това само легендарното собственическо чувство на мъжа ми. Вече не бях толкова сигурна. Това не отиваше ли по-далече? А ако Янис, хванат в капан по неизвестна за мен причина, се опитваше по един или друг начин да ми предаде

съобщение да държа Тристан на разстояние, за да ни защити? А аз като последната идиотка го пуснах да влезе у нас, когато Янис мислеше, че спя, благоразумно заключена и когато бях оставила телефона си на леглото ни. Страхът обхвана цялото ми тяло, внезапно ме обзе силното желание да отида да взема децата, за да избягам далече от тук, далече от него. Дали не полудяхах?

Тристан дойде до мен, пъклената гримаса, разтегнала устните му, ме обезпокои за пръв път, той седна на ниската масичка срещу мен, коленете му докоснаха моите.

— Вера, пази себе си и децата.

Аз преглътнах, за да се опитам да прокарам топката, която растеше в гърлото ми.

— Спомни си, че Янис вече ни манипулира и двамата съвсем наскоро, гледайки ни право в очите, за да ни увери, че при него всичко е наред.

Той беше прав, нямах никакъв довод, с който да му възразя.

— Какво се мъчиш да ме накараш да разбера? — го попитах с треперещ глас.

— Много се страхувам, че той продължава да се самоунищожава и че се опитва да те повлече със себе си към пропастта. Не се оставяй да те погълне неговата лудост, не му отваряй и най-малката вратичка, защото това би било прекалено опасно за теб и децата.

Аз поклатих глава, отказвайки да приема онова, което той ми казваше.

— Много съжалявам, че ти налагам това, Вера. Аз съм най-засегнатият. Обаче Янис вече не е човекът, когото си познавала, нито онзи, когото аз срещнах миналата пролет. Никога не съм те лъгал, винаги съм ти казвал истината и го правя още веднъж.

Бях уморена от всичко това. Всички тези думи, всички тези приказки, всички тези внезапни обрати ме разстройваха, вече не знаех какво става. Кой кого манипулираше в края на краищата? Исках това да спре. Затворих очи, сълзите се изтърколиха по страните ми.

Янис

Страхувах се от онова, което щеше да ми съобщи Люк. Дали това беше краят на всичко? Наистина ли нямаше никакъв начин, който да

ми позволи да се спася от Тристан? Бих дал какво ли не Вера да е до мен, тя щеше да ме успокои. Накрая той седна срещу мен, прокара вяло ръка през косата си и ме погледна уморено.

— Янис... ти си успял...

— А?

— Ти си успял.

— Какво искаш да кажеш?

Широка усмивка се очерта на устните му, рядко можеше да се види Люк да изразява така ясно чувствата си.

— За шоурума, бил си в предвидените рамки. Информацията стигна бавно до мозъка ми.

— Чакай, чакай — изрекох аз. — Това е невъзможно.

— Напротив, уверявам те, пресметнах всичко десетина пъти. Е, да, малко си надвишил бюджета, но нищо наистина тревожно, като се има предвид големината на строежа. Това впрочем са разходи, които клиентите ти биха могли да поемат без проблем нито за теб, нито за тях. Не се страхувай да съобщаваш за излишък, всеки има право на това, ти все пак трябваше да го знаеш! Е, следващия път искай пари, особено когато са толкова малко.

Аз сънувах или пък той ми даваше напътствия, за да се науча да искам пари от клиентите си, сякаш бях професионалист.

— Ти ми се подиграваш! Как искаш да има следващ път? Аз съм потънал в дългове, Люк. Дискредитиран! — Скочих от мястото си и закрачих напред-назад из помещението. — Аз си изкопах гроба с шоурума, а сега ми казваш, че съм успял да се вмества в бюджета. И ти си се смахнал като мен!

Застанах неподвижно срещу него, той продължаваше да се усмихва широко като смахнат. Уискито му беше прегорило невроните!

— Не, Янис. Кълна ти се, не бих си губил времето да ти казвам това, ако не беше истина. Преди да ти съобщя останалото, исках да знаеш, че си спечелил облога си. Ти си бил прав от самото начало. Способен си, дори повече от това, страшно си надарен. Не вярвам на очите си, Янис, наистина... Аз проучих проектосметната документация, фактурите, ти си успял да свалиш цените, за да се изправяш на крака всеки път. Нещото, което те е объркало малко, е скапаната ти палма, която ще пукне след три месеца.

Той избухна в смях, нервен, почти истеричен смях, който щеше да ми хареса безумно при други обстоятелства. Не можех да повярвам в казаното от него, може би не бях неудачник, може би не бях се скъсал от работа залудо. Все пак продължавах да съм объркан. Невъзможно беше да забравя обажданията от банката, огромната дупка в сметката ми, дълговете, които продължаваха да растат с всеки изминал ден. Аз не бях сънувал. Слизането в ада го преживявах от месеци.

— Ама къде са се дянали тези скапани мангизи? — изкрещях аз.

Люк веднага се успокои. Той стана, наля ни по една нова порция алкохол и ми хвърли пакета с цигарите.

— Ми ти къркаш повече от мен! — отбелязах аз.

— Повярвай ми, имаме нужда.

Той чукна чашата си в моята.

— За твое здраве, Янис. И за твоя успех!

Това беше по-силно от мен, аз най-последно се отпуснах и се усмихнах. Истински.

— Добре, сега да минем към останалото.

— Слушам те.

— Искам да ти задам един въпрос. Само една сметка ли си открил за фирмата си?

— Ами да, нямах нужда от повече.

— Много добре. Предполагам, че Тристан има пълномощно за разпореждане с нея?

— Трудно можех да постъпя другояче, той ми беше гарант. Каква връзка има?

— Ами добре, той я е използвал и е злоупотребявал с нея. Чисто и просто.

Аз преглътнах ужасен.

— Тоест?

— Ти си получил първата вноска от клиентите си в средата на юли, фактурите вече са започнали да пристигат. От този момент парите са влизали и са излизали от твоята сметка, без да ги контролираш, предполагам.

— Не особено, наистина. Става ясно колко добър управленец съм.

— Тристан не ти ли каза да си вземеш счетоводител?

— Аз му казах за това в началото, обяснявайки му, че не се чувствам способен да го правя.

— Какво ти отговори той?

— Че мисли точно обратното, обвини те, че си подкопал самоувереността ми. Аз му повярвах, прости ми...

Той отхвърли извиненията ми, като махна с ръка и ме насърчи да продължа.

— Посъветва ме да почакам, за да избегна това да ми гълта прекалено от хонорарите, уверявайки ме, че ще ми намери човек за приключване на сметките в края на годината.

— Използвал е слабото ти място, Янис. Той много бързо е разбрал, че ти ще успееш, а това не е съвпадало с плановете му. Тогава, тъй като е схванал, че не си много организиран, че не си от хората, които отмятат платените на майсторите суми в извлеченията от банковата сметка, той е изчакал да ти се стоварят първите фактури, ти си започнал да попълваш чекове, малка сума тук, голяма сума там, както става на всеки строителен обект. И по средата благодарение на пълномощното, без да забележиш нещо особено, имайки предвид, че си затывал все повече, той редовно е взимал пари чрез безналично плащане, както и с чекове. Сигурно е и фалшификатор на всичко отгоре. Точно той те е убил, той те е разорил.

Това ако не беше изненада, значи отгоре на всичко Тристан беше и изпечен мошеник.

— Мръсник!

— Да. В замяна, и това е лошата новина: невъзможно е да се стигне до него, нямам нито едно доказателство, само предположение. Това може да се обърне срещу теб и да те обвинят в присвояване на средства.

— Аз никога няма да издържа сравнението с него. Той винаги ще намери начин да прехвърли вината върху мен, сигурно всичко е предвидил.

Той ми беше откраднал успеха, искаше да ми открадне и живота. Как да спра тази дяволска машина и да направя така, че Вера и децата да са в безопасност?

Вера

Аз продължавах да плача мълчаливо със затворени очи. Във всекидневната се чуваше само шумът от моето и на Тристан дишане, той не беше помръднал от мястото си. Не чувах дори звуците от улицата. Бях уморена от всичко; дълбоко в себе си знаех, че трябва да се доверя на Янис, на него и на никой друг. Но интелигентността и търпението на Тристан ме объркваха, особено когато се замислех отново за помощта, която му беше оказал и която беше предложил и на мен. Идването му в живота ни може и да съвпаднаше с началото на нашите проблеми, но той беше успял да стане незаменим. Всичко това не можеше да бъде напълно фалшиво. Сетих се за нещо, казано от Янис по времето, когато аз се съмнявах в намеренията на Тристан към нас: „Съществуват мили хора.“ Аз бях признала неохотно, че да, сигурно. Каква изгода би имал той от това да ни причини зло? Усетих ръката на Тристан върху челото си, той отмести назад кичура ми коса, както Янис би го направил. Аз примигнах, различих лицето му през сълзите си, все така мрачните му очи ме гледаха втренчено. Той постави студената си ръка върху бузата ми.

Искам това да спре, Тристан. Искам да си върна живота.

— Аз мога да го направя, Вера. Аз мога да ти го върна този живот.

— Как?

Погледът му проблесна тържествуващо. После той се наведе към мен, аз усетих как едрото му тяло ме смазва. Стана ми ясно на мига какво ще направи той, без да го разбирам, без да мога да реагирам. Той притисна устните си към моите, повтори го многократно, без да помръдна, да му отговоря по същия начин, без да го отблъсна. Допирът му ме сковаваше и ме ужасяваше. Той стана и сграбчвайки ме за кръста, ме накара да се плъзна по канапето, а тежестта му ме притискаше. Чувствах се като парцалена кукла. Устните му намериха отново моите по-грубо, езикът му си проправи път в устата ми. Натрапването му в моето тяло ме остави без дъх. Онова, което отказвах да смятам за целувка, ми се стори притворно, извратено. Нищо общо с тази на Янис отпреди няколко часа, която беше истинска, искрена, заредена с ярост и любов. Този спомен ме накара да потръпна от срам и отвращение под гнусните атаки на Тристан. Немислимо. Той изтълкува реакцията ми като насърчаване и се разпали още повече. Ръцете му тръгнаха да изследват тялото ми, той повдигна роклята ми,

без да спира да обсажда устата ми, после ме хвана здраво за бедрото и се постара да свали дантелените ми бикини, смазвайки ме още по-силно. Ерекцията му предизвика възмущението ми. Аз успях да отдръпна лицето си и да откъсна устните си от неговите.

— Стига, Тристан!

Вече можех пак да си служа с ръцете и се опитах да го отблъсна.

— Правя онова, което ти поиска от мен — ми отговори той равнодушно.

Спогледахме се враждебно, студенината му ме парализира.

— Не, не! — отговорих аз обезумяла. — Не става дума за това, ти не си разбрал. Отдръпни се.

— Ти искаш да си върнеш предишния живот, аз ти го давам, и то по-добър — увери ме той, сигурен в себе си.

Устните му се спуснаха отново към устата ми, лишавайки ме от възможността да му отговоря, още по-малко да се освободя. Все по-агресивните му ръце задържаха лактите ми, карайки ме да изстена от болка. Когато той се опита да освободи гърдите ми от роклята, аз се присвих от ярост.

— Пусни ме! — извиках.

Ръката му се стовари върху устата ми, за да ме накара да млъкна.

— Помисли за децата, Вера. Нали не искаш да ни видят в това положение, не и толкова скоро. Да им го спестим в началото.

Отворих широко очи, ужасена от ситуацията.

— После всичко ще бъде наред, те ще разберат, че аз съм много по-заслужаващ доверие баща от Янис. Сега ще бъдеш благоразумна.

Аз поклатих решително глава в знак на отказ. По бузите ми пак се изтърколиха сълзи. Той освободи устата ми, за да мога да дишам.

— Ти никога няма да бъдеш Янис. Аз не те обичам, Тристан.

— Кой ти говори за любов? Никога не е ставало въпрос за това, аз искам само живота му. Останалото ще дойде по-късно.

Тялото ми се разбунтува още повече. Тристан хвана ръцете ми и ги блокира от двете страни на лицето ми. Отвратителната му гримаса ме предизвикваше. Тристан току-що се беше преобразил в чудовище. Аз повече не можех да го позная. В действителност открих неговото истинско, страшно лице, което можеше само да ме отблъсне. Изпълних се цялата с омраза. Той ме беше подчинил напълно.

Янис

Загасих поредната си цигара за вечерта, макар да беше късно, умората не можеше да ме пребори, нито пък Люк. Той ми показва всички доказателства за интригата на Тристан; пред очите ми беше потвърждението на моя успех в шоурума и причината за необяснимите изтичания на пари. Решителността на Тристан да ми навреди, да ме съсипе нямаше граници. Докато е организирал всичко, той ни беше залъгвал, приласкавал, беше ни посрещал с отворени обятия, беше се занимавал с нашите деца, беше ни приютил под покрива си. Беше прекарал почивката с Вера, оставайки винаги на достатъчно разстояние, без да стъпи нито веднъж накриво, беше раздавал щедро съвети, беше правил така, че на нас винаги да ни се струва, че сами вземаме решенията си. Той притежаваше такова самообладание... Беше ръководил играта, в която ние сме били пионките, беше нагласил всичко до най-малките подробности, убеден, че планът му няма слабо място. Но имаше едно нещо, което той не знаеше, за което никога не бях му разказвал в действителност. Което беше доста странно впрочем. Аз отметнах назад глава, за да си поема дъх. Изведнъж започнах да дишам по-леко.

— Трябва да успея да върна дълговете, които не са мои. Без това никога няма да бъда свободен по отношение на банката.

Потиснат, Люк се отпусна тежко на канапето, докато аз обикалях из помещението, питайки се защо не бях се сетил за това по-рано. Може самият аз да бях забравил за тази възможност? От много повтаряне, че нямам нищо, че съм разорен, бях повярвал в това. В главата ми никога не е било мое. Поне несъзнателно винаги го бях смятал като нашата застраховка „Живот“. Ако искаме да изживеем старостта си заедно с Вера, трябваше да се извади това оръжие. И то веднага. Тъй като сигурно не можеше да прецени, че в положението настъпва рязък обрат, Люк продължи:

— Това е очевидно. Но как можеш да покриеш всичко това, докато той идва да ти прибира всичките хонорари, според онова, което ми казваш? И ти не можеш да го накараш да повярва, че повече не работиш, той ще научи, че лъжеш.

Усещането за победа се засилваше, но аз се заставих да запазя спокойствие. Щях да го ликвидирам, да му поставя капан на свой ред,

да си възстановя живота.

— Да, и във всички случаи няма да разправям небивалици на Вера и да ѝ казвам, че не пипам нищо — отговорих машинално на Люк. — Най-после си възвръщам доверието ѝ, тя няма да ми прости, ако помисли, че не напредвам, и ще бъде права.

— Янис, спри да обикаляш, ще ме побъркаш.

Аз спрях и се обърнах към него. По физиономията ми той разбра, че имам още една карта, която да изиграя.

— Някаква идея ли имаш?

— Тъхъ — отговорих аз горд от себе си.

Странно усещане е това гордостта, аз бях забравил какво беше усещането.

— Ама кажи ми, де! — загуби търпение Люк.

Аз си поех дълбоко въздух, решението ми беше взето, дори и да се отказвах от нещо, на което и двамата с Вера държахме най-много от всичко. Това нещо бяхме ние, това нещо беше наследството на моите родители.

— Продавам гарсонията.

— Какво?

— Трябваше да помисля за това по-рано. Или пък не, впрочем, защото Тристан щеше да намери начин да ми вземе и нея. С парите връщам дълговете си, няма да имам повече нужда от гаранция, анулирам пълномощното, което той има за моята сметка, и започвам от нулата. Изглежда толкова просто изведнъж... почти прекалено.

— Янис, ти току-що намери решението с главна буква, това е сигурно, но остава един проблем.

— Какъв?

— Срокът. Аз не казвам, че няма да продадеш бързо гарсонията, такъв имот не се среща под път и над път. Но ти ще получиш парите от продажбата едва след няколко месеца. Какво ще правиш междувременно?

Вера

Той беше все още върху мен, отпуснал цялата тежест на тялото си върху моето, стискайки силно китките ми. Лицето му се наведе, аз

се подготвих да изтърпя нова атака. Борех се напразно, за да се отърва от хватката му.

— Ти няма да ме имаш никога — изрекох тихо. — Никога няма да бъда твоя, децата също.

Започнах да се боря все по-ожесточено. Той ме приклеши още повече, допирът на тялото му, извратеното му желание ме омърсяваха. Той превзе насила устата ми. Моето тяло все по-трудно устояваше на неговата сила, обхващаше ме слабост, докато ужасът се засилваше. Внезапно спрях да усещам тежестта му, без да ме е пуснал или освободил.

— Готов съм да ти оставя няколко дни за размисъл. Ако мога да избирам, бих предпочел да получа удоволствие, когато те обладавам. Но много съжалявам, задето трябва да ти съобщя, че ако искаш да спасиш кожата на Янис, трябва да отстъпиш.

— Какво по-лошо от това можеш да му направиш?

— Лесно е. Аз имам възможност да го накарам да задлъжне още повече, мога без никакво затруднение да съсия репутацията му, да го превърна в неизряден, несериозен платец, на когото не може да се разчита, който не доизкарва до края договорите и планове си, ще използвам дори неговото напускане на работата в кантората на скъпия ти брат, това ще придаде тежест на историята ми. Той ще изгуби всичките си клиенти един по един, аз няма да му бъда повече гарант в банката. Стига ми да завъртя няколко телефона и работата е уредена.

— Не! Ти не можеш да направиш това!

Той докосна устните ми със своите.

— Ти решаващ, Вера — прошепна той. — Ти ще дойдеш при мен сама, това ще бъде още по-хубаво.

После отпусна хватката си и се изправи елегантно, сякаш нищо не се беше случило. Самообладанието му, контролът му над себе си, но най-вече последните му думи ме вкамениха. Зави ми се свят.

— Тристан, ако някой мъж направи това на някоя от дъщерите ти...

Той се изсмя, отмятайки глава назад.

— Бедната ми Вера, значи не си разбрала! Дъщерите ми! Аз нямам дъщери.

— Как?

— Знаех, че ще спечеля по-лесно доверието ти, ако си мислиш, че съм глава на семейство, още повече, ако изиграя картата на разведен, объркан и разделен с децата си баща. Трябваше само да извадя отново снимките на децата на една жена, с която имах връзка преди няколко години. Винаги съм знаел, че това ще ми бъде полезно. И ако искаш да знаеш всичко, аз никога не съм бил женен...

Той беше горд от себе си, горд от измислиците си, горд от болката, която причиняваше.

— Ти си въплъщение на дявола.

— Сладко, Янис ми каза същото.

Едва успях да седна отново, свита на другия край на канапето, възможно най-далече от него. Треперех като лист. Въпреки всичко продължавах да го гледам, да се изправям пред лицето на злото.

— Защо? — го попитах накрая с глас, който не можах да позная.

— Защо... Защото Янис е онова, което винаги съм мечтал да бъда.

— Ако искаш да си като него, започни с това да бъдеш добър човек.

— Веднага с големите думи! Да бъдеш добър човек... Това не знам как се прави, Вера.

— Май не си се опитвал много.

— Няма значение! — ми отвърна той раздражен.

— Но, Тристан, трябва да разбереш, че да, аз ще отстъпя заради Янис, ти ще можеш да ме обладаеш, както казваш, няма да се противя, защото няма нищо по-важно за мен от него. Обаче знай, че аз принадлежа само на него до края на дните си.

Лицето му се напрегна.

— Ако моята жертва ми позволи да го спася, да стане така, че той да продължи да живее по един или друг начин, ще го направя. Но ти ще обладаеш едно мъртво тяло и никога няма да бъдеш Янис. Никога няма да имаш неговия живот. Защото аз повече никога няма да бъда щастлива, децата също. Янис е нашият дъх, нашата енергия, нашата светлина, ти, ти ще бъдеш нашият ад, нашият мрак.

Погледът му се премрежи, той изглеждаше объркан. Дали не беше на път да изгуби контрол?

— Аз ще ви направя щастливи — както той. Ще се държа като него — изрече с глас, който ми се стори прочувствен. — Вие ще

свикнете.

— Не, заблуждаваш се, няма да можеш — възразих грубо. — Като се сетя пак за последните седмици, виждам добре, че ти се опита да правиш като него, да бъдеш Янис, това не сработи. Видя ли ни щастливи нас, мен и децата, или такива, каквито сме обикновено, откакто сме разделени с Янис?

Тялото му се вкамени.

— Спомни си първия път, когато ни видя всички заедно тук, в това помещение — продължих аз.

Болка премина по лицето му.

— Аз вече ви бях виждал — прекъсна ме той.

— Кога?

За миг той не беше тук, а някъде далече, тъжна усмивка, която не ми беше позната, се появи на устните му.

— Няколко седмици преди това, в деня, в който животът ми се преобърна, в деня, в който се натъкнах на Янис. Срецнах ви теб и децата на тротоара пред фирмата на брат ти, вие дори не ме забелязахте. Аз бях под въздействието на очарованието, което излъчваше Янис, а ти и децата ме довършихте. Започнах да ви следя и много бързо ти влезе в помещенията, наблюдавах ви дълго, скрит в полумрака. Разбрах, че не бих могъл повече да живея без него. Янис се превърна във фиксидея за мен, вие се превърнахте във фиксидея за мен, в рак, който ме разяжда непрекъснато.

Бях ужасена от думите му, които той придружаваше с юмручни удари по главата си със затворени очи. После той ме погледна отново.

— Малко като музика в главата — каза иронично.

Той омърси дори това изречение от най-съкровеното ни лично пространство.

— Остави ни на спокойствие, ако обичаш. Излез от живота ни.

— А парите?

— Ще продадем апартамента, ще ти дадем всичко, предпочитам дори да спя под мостовете, ако изчезнеш и ни забравиш.

Погледнах го възможно най-убедено, решението ми беше взето, още на другия ден ще обявим апартамента ни за продан; плодът от работата на Янис ще ни спаси от хватката на Тристан. Стори ми се, че го видях да се поколебава вътрешно. После пристъпи към мен, високата му слаба и мрачна фигура се движеше тихо. Липсваше ми

смелост да започна нова битка с него, не издържах повече. Дали щеше да поиска дължимото си сега? Когато застана пред мен, аз вдигнах умолително лице към него, той впери очи в моите, погледът му беше смутен, студената му и потръпваща от спазми ръка отмести кичура от челото ми. Аз се сковах.

— Аз никога няма да ви забравя, Вера.

Той отстъпи няколко крачки, изгаси светлината и тръгна. Входната врата се затвори съвършено безшумно. Аз останах сама в полумрака, разсъждавайки върху последните му думи.

Янис

Ние нямаше да издържим много месеци, това беше очевидно. Полудяхах от това, че не бях помислил за гарсонията по-рано.

— Аз ще ти помогна — събщи ми Люк много сериозно.

— Ти вече свърши много, откривайки размера на измамата, не виждам какво повече можеш да направиш.

— Слушай, Янис, ако аз не се бях заинатил толкова с теб, ти нямаше да стигнеш дотук и още щеше да работиш с мен.

Той направи кратка пауза и се вгледа в мен, преди да започне пак с усмивка:

— Или не...

Аз му се усмихнах.

— Пред очите си имам доказателството, че човек може напълно да ти се довери за работата, въпреки онова, което може да съм казал преди. Липсва ти само някой, който да управлява счетоводството ти. Аз мога да те науча, ако искаш.

— Какво искаш да кажеш в края на краищата?

— Още утре ще отидем заедно в банката ти, ще висим пред вратите, докато някой съветник ни приеме. Ти ще анулираш пълномощното на Тристан. Аз ще ти стана гарант, докато продадеш гарсонията, дори и с риск да ипотекирам канцелариите си при тях.

— Не, и дума да не става! Не мога да искам от теб да направиш това.

— Ти не го искаш, аз ти го предлагам, различно е. После ти ще бъдеш на ход, за да продължиш започнатото.

— Но...

— Не ти оставям избор.

Люк стана и се протегна, преди да грабне палтото си.

— Тръгваш ли?

— Да, прибирам се, Шарлот сигурно се чуди какво правим. И преди да си легна, ще подготвя папките си за утре, срещаме се в десет часа пред банката, удобно ли ти е?

— Ъхъ — отговорих аз зашеметен.

Той измина разделящото ни разстояние и ми подаде ръка. Аз му я стиснах. Но накрая се прегърнахме, потупвайки се по гърба.

— Приключи, Янис. Измъкна се от кашата.

Той се отдели от мен и ме погледна право в очите.

— Мислиш ли, че ще ни остави на спокойствие после? — попитах аз.

— Той няма да може да направи повече нищо срещу вас, вече нищо няма да ви свързва с него.

— Ще му телефонирам утре, за да се присъедини към празненството.

— Добра идея, пред свидетели той ще има доказателството, че ти си станал недосегаем.

Люк се обърна и изчезна. Дълго време останах насред гарсоньерата, без да мога да реагирам. После се реших да направя онова, което умирах от желание да направя от часове, облякох якето си, грабнах каската и телефона. Заклучих гарсоньерата и изтичах до мотора. Преди да потегля, изпратих на Вера съобщение: „Идвам.“ В мига, в който то тръгна, аз получих едно: „Ела.“

Вера

Изпратих съобщение на Янис: „Ела“. В мига, в който то тръгна, аз получих едно: „Идвам.“ С насълзени очи гледах нашето легло, където щеше да се присъедини към мен скоро. Кошмарът щеше да свърши. Имах нужда само от него и исках да забравя последните часове, последните седмици, последните месеци. Отвратителните миризми от парфюма на Тристан, запечатал се по моята кожа, достигнаха до носа ми и на мен ми се прииска да изкрещя. Разкъсах роклята и белъто си. После изтичах до банята, където пуснах топлата вода да тече дълго по кожата ми. Познатият аромат на душ гела ни

прогони миризмата на Тристан от мен. И аз си обещах никога, в никакъв случай да не разказвам на Янис за случилото се току-що. Това щеше да му причини прекалено голяма болка, щеше да го подлуди и да предизвика верижна реакция. Той можеше да стигне до най-лошото. Щях да се насиля да забравя. Той, Янис, щеше да ме накара да забравя стореното от Тристан. Аз исках да защита мъжа си от това. Изстрадахме достатъчно, трябваше да обърнем нова страница, дори и да се наложи това да мине през моето мълчание. Щом си сложих пижамата, смених чаршафите, за да изтрия спомена от нощта, която Тристан прекара до мен, не желяех да мисля какво е могъл да направи през няколкото часа, когато бях под неговата власт. Слязох в кухнята, за да изхвърля чашата, от която той беше пил, после се качих пак в стаята ни. Всички следи от пребиваването му бяха изчезнали. Аз се пъгнах под чистата завивка, за да чакам Янис. Исках да бъда само с него.

Янис

Исках да бъда само с нея. Исках да я освободя, да ѝ обясня всичко, да я помоля отново да ми прости за последните месеци, исках да ѝ кажа, че тя щеше да си върне своя брат, Шарлот и предишния си живот. Разговорът ми с нея щеше да ми помогне да разбера случилото се. Аз се прибирах у дома.

Едва затворил вратата, смъкнах обувките и чорапите си както преди. Апартаментът беше потънал в мрак. Аз обиколих всекидневната, кухнята, може и да бях идвал за по малко, но ми се струваше, че преоткривам всичко — битпазара на децата, ученическите чанти, зарязани наред прохода, разхвърляните по канапето възглавници, закачените на хладилника снимки. Преди да се кача, минах през детските стаи. В момчешката седнах на земята и загледах двете ми малки хлапета — големият, който прояви такава смелост, който след като ми се беше разсърдил до смърт, беше готов да ми помогне, за да измъкнем майка му от ноктите на Тристан. Какво го накарах да изтърпи само? Как да му върна невинността, която беше изгубил? След доста време отидох в стаята на Виолет. Дъщеря ми беше толкова крехка, че очите ми се насълзиха, но и заради приликата

й с нейната майка. Целунах я по челото, после я оставих в страната на сънищата. Поех си дълбоко въздух в подножието на стълбите ни.

Вера

Като разпознах стъпките на Янис, не можах да сдържа сълзите си от щастие: той се прибра у дома, ние бяхме в безопасност. Когато влезе в стаята ни, аз затворих очи, слушайки само неговите шумове, вратата, която не затвори напълно, шумоленето на дрехите му, падащи на пода. После матракът се слегна. Топлите му ръце се плъзнаха около кръста ми и ме притиснаха към него, вече не ми беше студено. Той допря лице до врата ми, целуна ме нежно, аз стиснах ръцете му около себе си. Искаше ми се да се слеем един в друг и никога да не се разделяме.

— Трябва да ти разкажа нещо, Вера — прошепна той.

— Слушам те.

Не го прекъснах нито веднъж по време на целия му разказ. Нищо от онова, което ми съобщи, не ме изненада, бях видяла лудостта на Тристан тази вечер, бях разбрала до каква степен се беше постарал да му навреди, да ни унищожи. Сърцето ми преля от гордост, когато разбрах, че Янис е успял въпреки всички пречки.

— Трябва да се освободим от финансовия му натиск — казах накрая аз.

— Да, и...

— Ще продадем апартамента, Янис, ще наемем нещо малко, няма страшно, при положение че той изчезне от живота ни.

— Не, гарсоньерата ще продадем. Оставаме у нас.

— Боже мой, бях забравила, че сме нейни собственици! — признах с разтреперан глас.

— Аз също, Вера, погледни ме.

Аз се обърнах в обятията му, краката ни се преплетоха. Той се постара да улови погледа ми в полумрака, после отмести кичура ми коса, проблясък от случилото се преди малко ме вледени от ужас. Янис го усети.

— Какво става? Каж ми.

— Нищо, не се безпокой.

— Не изглеждаш много изненадана от онова, което ти съобщих току-що.

— Задавах си все повече въпроси за Тристан от известно време. Вече не успях да му се доверя. Присъствието му ме притесняваше.

— Това ли е всичко? Заклевах ли ми се? Нали не те е наранил? Никога няма да си го простя, ако те е докоснал.

Поех си дълбоко дъх.

— Не. Абсолютно нищо. Време беше ти да се прибереш у дома. Кой знае какво е способен да направи той през следващите дни? Но не искам да говорим повече за него, не искам да чувам повече името му. Искам да го забравим.

Топлите му, силни и нежни устни откриха отново моите, разбрах, че ние ще оздравеем.

17.

ВЕРА

Отворих трудно очи и срещнах погледа на Янис, бяхме прекарали нощта или по-скоро малкото останали часове от нея сгушени един до друг, загърнати в завивката, която ни покриваше лицата. Той ми се усмихна.

— Мисля, че имаме посещение — прошепна той.

И аз му се усмихнах в отговор. После едновременно си извадихме главите от нашето скривалище. Трите ни деца се бяха строили прави до леглото. Лицата им се промениха от изненадани на изключително щастливи за по-малко от две секунди. Те скочиха върху нас, надавайки радостни викове: „Татко се върна! Татко е вкъщи!“. Жоаким се приближи до мен.

— Добре ли си, мамо?

— Да, момчето ми, всичко е наред сега.

Останахме дълго и петимата притиснати едни до други. После Янис даде сигнала за закуската. Децата се спуснаха много бързо по стълбата.

— Имам среща с Люк след малко в банката, искаш ли да се обадиш на Шарлот, за да дойде и ти да не си съвсем сама?

— Не, аз идвам с теб, ние идваме с теб. Това е важно, искам да съм до теб. Дори и да трябва да остана в колата.

— Много добре.

Притеглих го към себе си и той ме целуна страстно. После се изскубна от прегръдката ми.

— Ще се обадя на Тристан.

Аз се вкамених паникьосана.

— Защо?

— Искам да присъства на поражението си.

Това наистина беше първият път, когато долавях нотки на отмъщение в гласа на Янис. Без съмнение той беше изгубил част от вярата си в човека, аз също.

Час и половина по-късно Янис паркира близо до банката. Децата не разбираха какво правим там в събота сутрин. Отгоре на всичко трябваше да останем затворени в колата.

— Това е Люк! — извика Ернест.

— И Шарлот! — изкрещя Виолет.

Аз погледнах в посоката, която те сочеха. Действително, брат ми и най-добрата ми приятелка идваха по тротоара, вървяха един до друг широко усмихнати и това наистина беше първият път, когато виждах Люк толкова щастлив. Те разпознаха колата ни. Аз разкопчах колана си много бързо и излязох. В началото вървях бавно към тях, после стъпките ми се ускориха. Когато стигнах пред тях, не бях в състояние да продумам. Усмихнах се през сълзи на Шарлот, която също беше почти разплакана. Тя отстъпи и прие децата, които тичаха към нас. Люк пък направи крачка към мен и тогава пак за пръв път в живота ни ме прегърна. Брат ми ме притисна силно към себе си и аз се почувствах двойно защитена.

— Извинявай за всички страхотии, които ти надрънках — му казах аз.

— Сега сме тук — ми прошепна, преди да ме пусне.

После се обърна към децата и Шарлот, която почти ги беше задушила в обятията си. На лицето ми се появи невероятна усмивка, помъчих се да привлека погледа на втренчения в далечината Янис. Челюстите му се напрегнаха, аз не успях да погледна в тази посока, когато той ме хвана за ръката и застана пред мен. Не достатъчно бързо, за да не видя как Тристан пристига по отсрещния тротоар. Призрачният му вид ме накара да се покрива със студена пот. Дори отдалече изглеждаше страшно, не приличаше по нищо на могъщия бизнесмен, когото познавахме. Провалът изглежда го беше сринал. Да се пита човек, като го види в това плачевно състояние, как е могъл да ни държи под властта си толкова дълго... Люк и Шарлот забелязаха промяната в поведението ни, тя се опита да отвлече вниманието ни.

— Съкровища, какво ще кажете да отидем да прием по един топъл шоколад? — предложи тя.

Бързо поведе децата към съседното кафене, обяснявайки им, че аз ще отида при тях след няколко минути. Ернест и Виолет, зарадвани,

че са се срещнали отново с Шарлот, ѝ се подчиниха. Обаче Жоаким, който беше забелязал Тристан, ме погледна уплашено. Аз му се усмихнах окуражаващо. Той въздъхна, после се съсредоточи отново върху брат си, сестра си и Шарлот.

— Вера, върви с тях, ако обичаш — ми каза Янис, без да изпуска от очи Тристан, който беше на няколко метра от нас.

Аз го погледнах на свой ред, той ни наблюдаваше безстрастно.

— Мога да дойда, ако искаш.

Той ме привлече към себе си, отмести кичура ми коса, аз му се усмихнах.

— Не, предпочитам да стоиш далече от него. Аз трябва да уредя това, ти вече страда достатъчно.

— Хайде, Янис — прекъсна ни Люк. — Да не губим повече време.

Аз хванах лицето на Янис с двете си ръце и го целунах.

— Най-вече не се нервирай — прошепнах. — Това е минало.

— Това не е в моя стил.

Той ме пусна, намигна ми уверено и пресече улицата. Тристан не ги изчака и изчезна в банковия клон. Минута по-късно Янис и Люк се скриха на свой ред. Страхувах се, страхувах се, че нещата няма да минат добре, страхувах се, че Тристан ще намери още нещо последно, за да притисне Янис, страхувах се и да не разкаже какво беше станало снощи между нас, пропускайки естествено оказаното ми насилие, и че ще направи така, та Янис да изтълкува превратно нещата. Дори и Янис да не му повярва, реакцията му щеше да бъде съразмерна с нанесената обида. От там, където бях, аз не можех да направя нищо. Сега всичко ставаше между тях. За щастие Люк беше там. Нима всичко не беше започнало по този начин? Със среща между Янис и Тристан, а Люк по средата, за да ги раздели. Въздишка, смесица от страх и облекчение, се изплъзна от устата ми. После отидох при децата ни и Шарлот.

Час по-късно Шарлот привлече вниманието ми, потупвайки ме по ръката, докато аз говорех със седналата до мен Виолет.

— Какво?

— Виж — каза ми тя, гледайки втренчено улицата.

Тристан тъкмо беше излязъл от банката. Така както беше застанал с отпуснати ръце на тротоара той изглеждаше напълно изгубен, покрусен, объркан. Лицето му се сгърчи от болка, той стисна юмруци, затвори очи. После се изправи, насочи мрачния си поглед в моята посока. Уплаших се, макар да знаех, че не може да ни види скрити зад стъклото. Той вдигна глава към небето за няколко секунди. После очите му погледнаха отново надолу и на лицето му цъфна неговата гримаса. За пръв път тази усмивка ми се стори тъжна, болезнена, лишена от ирония. Накрая той кимна, сякаш за да се сбогува, преди да тръгне в противоположната посока. Не свалих очи от меланхоличния и уморен силует, докато той не се изгуби зад ъгъла на улицата. След няколко минути Янис излезе на свой ред от банката, следван от Люк. Широка победоносна усмивка озари лицето му.

Аз станах от масата, за да отида при него на тротоара. Докато приближаваше към мен, долових колко изтощен изглежда въпреки радостта и облекчението.

— Свърши.

Въпреки всичко се запитах кога щеше да ни напусне страхът, че Тристан може да се появи отново? Не ми ли беше обещал той, че никога няма да ни забрави? Янис ме прегърна, а аз се сгуших до него.

— Какво каза той? — попитах съвсем тихо.

— Нищо. Не се противи, сякаш знаеше, че е изгубил. Беше странно. Но свърши.

ЕПИЛОГ

Няколко месеца по-късно

Той беше опитал всичко, но не беше ги забравил. Не беше го забравил него. Не можеше, не искаше. Беше признал, беше приел поражението си. Нямаше друг избор. Те се бяха оказали по-силни от него. Той си беше помислил, че ще съумее да всмуче същността му и да заеме мястото му, но беше попаднал на прекалено силен враг. Беше подценил силата на тяхната връзка. Но все пак беше повярвал в това. Беше стигнал съвсем близо до целта. Те се бяха превърнали в негов наркотик, той още имаше нужда от дозата си. От тяхното щастие, от тяхната усмивка, от тяхната любов. Всички тези неща, които той никога нямаше да има и които никога нямаше да бъде. Днес се задоволяваше с трохи от спомени, които му бяха оставили. Така че, когато не издържаше повече, ги преследваше, търсеше ги, длъжен беше да ги види, да ги огледа. Причиняваше му болка това, че те бяха продължили да живеят както преди него. В крайна сметка той беше все така прозрачен. През последните месеци беше използвал прозрачността си, за да не ги изостави напълно. Изобщо не беше преставал да ги шпионира, скрит в сянката, него, нея, техните деца. По-големият беше тръгнал пак на уроци по тромбон всяка седмица, придружаван от баща си. Той ги следеше по пътя към урока по музика. Дори се беше промъкнал една вечер в дъното на някаква зала, където момчето изнасяше концерт. На няколко пъти беше издебнал как тя поглежда паникьосано, когато върви сама по улицата от туристическата агенция до метрото, оглеждаше се през рамо и ускоряваше крачка. При него също беше забелязал, че винаги е нащрек, когато си тръгва от строителния обект; вече не беше толкова лекомислен и от това беше станал само по-силен.

Колко съжеляваше, че беше влязъл в онази кантора, за която чуваше да се говори все повече. Каква ирония на съдбата, тази вечер беше годишнината от тази среща, а само той си спомняше за нея. Времето беше пак така хубаво както през месец май преди година

точно на този ден и той ги гледаше отново през призмата на някакво стъкло. Беше витрината на ресторант, където те вечеряха заедно с децата си, брата и другата жена, чието име беше забравил. Празнуваха продажбата на прословутата гарсонiera, той най-накрая беше сам на командния пост, повече нямаше нужда от никого, беше успял както искаше, вече беше станал известен, беше признат от колегите си. Те бяха весели край масата и почти си бяха възвърнали предишното безгрижие. Не, заблуждаваше се, те се обичаха още повече, той и тя вече бяха един човек. Това ги беше направило отвратителни. Не само че не ги беше ликвидирал, а онова, което ги беше накарал да понесат, беше ги направило по-силни. Това беше върхът, той им беше помогнал да станат по-зрели. Изхили се завистливо сам в своя ъгъл. После се стресна, когато обектът, който го беше очаровал, стана, целуна я и отиде да плати сметката. През това време *тя* помогна на децата да се облекат. *Той* излезе да ги чака на тротоара, където запали цигара. Тристан се запита дали да не излезе от сянката, за да поговори с него за последен път, да го поздрави за успеха му. Насили се и остана скрит от погледите. *Тя* излезе, държейки децата нежно до себе си, стъпките ѝ отново бяха станали леки, *тя* заподскача, все едно беше от въздух, към мъжа, когото обичаше, *той* хвърли фасата си в канавката и изтича към нея. *Тя* пушна децата, за да може *той* да я хване за талията. *Той* я завъртя около себе си. *Тя* се засмя щастливо. *Той* се остави мелодията на *техните гласове*, на *техните смехове*, хармоничните движения на нейната цветна рокля около краката ѝ да го хипнотизират за последен път. Да, за последен път, той беше дошъл да се сбогува с тях. Щеше да изчезне, щеше да започне отново всичко другаде, това беше единственото решение, ако искаше да се излекува от тях, ако искаше най-после да спре да чува тяхната музика в главата си.

Издание:

Автор: Анес Мартен-Люган

Заглавие: Все още чувам тази музика

Преводач: Весела Шумакова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: френски

Издание: първо

Издател: Издателство Ера

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: френска

Печатница: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД

Излязла от печат: 20.07.2017

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-389-435-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9640>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.